

Spiratul Profetic

SFATURI
PENTRU LUCRAREA
ȘCOLII DE SABAT

SFATURI
PENTRU LUCRAREA
ȘCOLII DE SABAT

Ellen White

Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat

Prefață

Este semnificativ faptul că, în orice activitate, aflată într-o continuă dezvoltare, a adventiștilor de ziua a șaptea, Dumnezeu a dat, prin solul Său, îndrumări, încurajări și sfaturi pentru cei implicați în fiecare ramură de importanță majoră. Lucrarea Școlii de Sabat nu este lipsită de astfel de îndrumări. Sfaturile cu privire la Școala de Sabat au fost publicate nu numai în primele numere ale *Mărturiilor pentru biserică*, dar și în articolele instructive scrise de Ellen G. White, care au apărut de-a lungul anilor în *Sabbath School Worker*. În anul 1900, multe dintre aceste articole au fost adunate și publicate într-un mic volum care a ajuns să fie bine cunoscut ca *Testimonies on Sabbath School Work*. Timp de aproape patruzeci de ani, instructorii Școlii de Sabat din întreaga lume au consultat sfaturile valoroase pentru a dezvolta această organizație importantă până la poziția puternică pe care o ocupă astăzi.

După publicarea cărții *Testimonies on Sabbath School Work*, în scrierile lui Ellen G. White au mai apărut și alte îndrumări cu privire la acest domeniu de activitate. Cerințele lucrării Școlii de Sabat din întreaga lume indică faptul că a sosit timpul să fie adunate toate acele sfaturi ulterioare, care au legătură cu activitățile acestui departament și să fie combinate cu cele din cartea inițială. Volumul actual, *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, este un rezultat valoros al acestui efort. [4]

Materialul care apare în acest volum extins a fost organizat pe subiecte, iar fiecare dintre cele șase secțiuni în care au fost împărțite recomandările pentru Școala de Sabat începe cu un cuprins, așa încât să poată fi mai accesibil pentru studiu și referințe. Diriginții și instructorii Școlii de Sabat din biserica locală, precum și conducătorii de la Conferințe, vor constata că această carte este deosebit de prețioasă în eforturile lor de a dezvolta o Școală de Sabat mai puternică. Cursurile de pregătire a instructorilor vor constata că este o parte esențială a materialului de studiu și fiecare membru poate să beneficieze într-o mare măsură din studierea ei.

Departamentul Școlii de Sabat de la Conferința Generală prețuiește din toată inima lucrarea Consiliului de administrație a publicațiilor lui Ellen White în vederea pregătirii acestei compilații, iar noi o trimitem mai departe cu toată susținerea. O dedicăm din nou armatei mereu crescânde a diriginților și instructorilor Școlii de Sabat, a căror muncă va ajunge să fie tot mai eficientă pe măsură ce se vor strădui să atingă standardele care ne-au fost stabilite prin Duhul Domnului.

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Capitolul 1

Importanța și scopul Școlii de Sabat

Școala de Sabat – o lucrare importantă

Lucrarea Școlii de Sabat este importantă, iar toți cei ce sunt interesați de cunoașterea adevărului ar trebui să se străduiască să o facă să se dezvolte. – TSS 109.

Școala de Sabat exercită o putere uimitoare spre bine

Școlile noastre de Sabat nu sunt nimic mai puțin decât niște societăți biblice, iar în domeniul lucrării sfinte a învățării adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu, ele pot să realizeze cu mult mai mult decât au realizat până acum. Dacă este condusă corect, Școala de Sabat are o putere uimitoare și este adaptată spre a îndeplini o lucrare mare, dar acum [declarație scrisă în 1889] nu este ce ar putea și ar trebui să fie. Influența care vine din Școala de Sabat ar trebui să dezvolte și să extindă biserica. În niciun caz, nu ar trebui să se îngăduie vreodată ca Școala de Sabat să fie orientată într-o direcție diferită de interesele bisericii. În Școala de Sabat se află domeniul misionar cel mai important și, dacă acum sunt semne bune, acestea constituie doar niște indicii și niște începuturi cu privire la ce ar putea să fie făcut. – TSS 29. [10]

Școala de Sabat – un mijloc prin care lucrează Dumnezeu

Sunt profund interesată de Școlile noastre de Sabat din țară, deoarece cred că ele sunt mijloacele lui Dumnezeu pentru a-i învăța pe tinerii noștri adevărurile Bibliei. Atât părinții, cât și instructorii trebuie să depună eforturi continue spre a-i face pe tineri să fie interesați de lucrurile a căror importanță este veșnică. Școala de Sabat este un domeniu misionar, iar în lucrarea aceasta importantă ar trebui să se manifeste mult mai mult spirit misionar, decât a fost manifestat în trecut. – TSS 35.

Școala de Sabat – cel mai eficient mijloc pentru câștigarea de suflete

Școala de Sabat ar trebui să fie unul dintre mijloacele cele mai importante și cele mai eficiente pentru a aduce sufletele la Hristos. – TSS 20.

Școala de Sabat exercită o influență ce depășește evaluarea noastră

Prin Școlile de Sabat bine organizate și coordonate corespunzător se poate foarte mult pentru învățarea și educarea morală și religioasă a tinerilor noștri. Acestei ramuri a lucrării trebuie să i se acorde timp și atenție, deoarece importanța ei în domeniul influenței asupra tinerilor depășește evaluarea noastră. – TSS 14,15.

Școala de Sabat exercită o influență puternică în experiența convertirii

Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare, nu numai pentru că le oferă, atât celor tineri, cât și celor în vârstă, o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, ci și pentru că le inspiră dragostea față de adevărurile sfinte și o [11] dorință de a le studia personal. Mai presus de toate, Școala de Sabat îi învață să-și pună viața în rânduială în conformitate cu învățăturile ei sfinte. – TSS, 109,110.

Membrii Școlii de Sabat pot să ajungă niște creștini puternici în biserică

Școala de Sabat conține un domeniu vast ce trebuie să fie cultivat cu atenție, și anume acela de a le inspira tinerilor noștri dorința de a se consacra pe deplin Domnului spre a-i folosi în lucrarea Sa. În Școlile noastre de Sabat trebuie să fie lucrători zeloși și credincioși, care vor fi atenți și vor observa persoanele asupra cărora lucrează Duhul Sfânt și care vor conlucra cu îngerii lui Dumnezeu în câștigarea de suflete pentru Hristos. Lucrătorilor din domeniul Școlii de Sabat le sunt încredințate responsabilități sfinte, iar Școala de Sabat trebuie să fie un loc unde bărbații și femeile, tinerii și bătrânii pot să fie pregătiți așa de bine, printr-o relație vie cu Dumnezeu, încât să ajungă niște creștini puternici și să fie o binecuvântare pentru biserică. Atât cât depinde de aptitudinile lor, ei trebuie să ajute biserica să meargă înainte și în sus și să fie tot mai puternică. – TSS 92.

Școala de Sabat – un domeniu vast și important

Diriginții și instructorii Școlii de Sabat au de lucrat într-un domeniu vast și foarte important. Ei trebuie să fie botezați cu Duhul Sfânt, pentru ca mintea lor să poată fi modelată în așa fel, încât să folosească metodele cele mai eficiente și să urmeze planurile cele mai bune pentru a face lucrarea lor să aibă un succes deplin. Domnul va conlucra cu eforturile lor, deoarece tinerii sunt **[12]** răscumpărați cu sângele singurului Fiul al lui Dumnezeu. Domnul i-a iubit pe tinerii aceștia și L-a dat pe Isus, ca să moară, pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Școala de Sabat implică o mare lucrare de educație ce trebuie să fie îndeplinită. Instructorii să se roage adesea pentru și împreună cu tinerii și copiii, ca să-L poată vedea „pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Ei ar trebui să-i învețe pe tineri cu privire la responsabilitatea lor față de Dumnezeu și să-i ajute să înțeleagă ce așteaptă Isus de la ei. Exerciții toată influența de care dispuneți spre a-i face să fie interesați de studiul Scripturilor. Lucrați pentru sufletul lor, pentru ca ei înșiși să ajungă niște lucrători zeloși, folosindu-și talentele spre a le împărtăși altora lucrurile care le-au fost împărtășite lor. – TSS 83.

Școala de Sabat merită o slujire îndelungată

Școala de Sabat ar trebui să fie un loc în care giuvaerele adevărului sunt căutate, sunt salvate din mijlocul ideilor false și sunt puse la locul corespunzător în contextul general al Evangheliei. Comorile prețioase ale adevărului, care au fost pierdute din vedere multă vreme, sunt readuse acum în atenția copiilor lui Dumnezeu. În școlile noastre trebuie să fie prezentate subiecte cu privire la îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos, pentru ca tinerii și copiii să poată înțelege aceste teme importante, iar instructorii și elevii să poată cunoaște calea mântuirii. Principiile veșnice și sfinte ale Planului de Mântuire au fost pierdute din vedere multă vreme, dar trebuie să fie repuse în locul lor corespunzător în contextul **[13]** Planului de Mântuire și trebuie să fie prezentate în lumina lor cerească spre a străpunge întunericul moral ce învăluie lumea.

Tinerii să ia aminte la cuvintele înțeleptului: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!” Să pășească încet, atent și cu rugăciune înaintea Domnului, depinzând de El fără încetare și, în același timp, să își exercite toate capacitățile, folosind orice ocazie favorabilă și având încredere în lucrarea pe care Domnul poate să o realizeze cu aptitudinile lor consacrate. La fiecare pas, să se întrebe: „Este aceasta calea Domnului?” Trăsătura celor ce au înțelepciunea cea adevărată este umilința și, indiferent care ar fi realizările lor, ei nu vor fi încrezători în sine și îngâmfați.

Domnul cheamă tinerii și tinerele să se pregătească pentru o muncă serioasă, de o viață întreagă, în lucrarea Școlii de Sabat. Eforturile ocazionale nu vor aduce rezultate mari și nici nu-i vor face să fie niște lucrători plini de succes pentru Dumnezeu. Voi trebuie să ajungeți niște

colaboratori ai lui Dumnezeu printr-o înfăptuire răbdătoare și continuă a binelui. Să vă considerați niște slujitori ai lui Dumnezeu zi de zi. Fiți sârguincioși în lucrarea voastră în fiecare zi și asigurați-vă că nu lăsați cărări greșite în urma pașilor voștri, ca nu cumva mieii turmei să fie abătuți de pe calea cea dreaptă, din cauza greșelilor voastre. – TSS 52,53.

Școala de Sabat aduce o răsplată îmbelșugată

Nimeni nu poate să lucreze în Școala de Sabat sau în domeniul temperanței, fără să aibă un rezultat și o răsplată îmbelșugată, [14] nu numai la sfârșitul lumii, ci și în viața de acum. Cu cât ne străduim mai mult să le explicăm altora adevărul, având dragoste pentru suflete, cu atât adevărul va ajunge să fie mai clar pentru noi înșine. Când le prezentăm altora adevărul, acesta ni se descopere mereu cu o frumusețe și o putere nouă de înțelegere. – TSS 108.

Capitolul 2

O școală de studiu al Bibliei

Cercetați Scripturile

Dacă neglijează studiul Cuvântului lui Dumnezeu, niciun bărbat, femeie, tânăr sau tânără nu poate să atingă desăvârșirea creștină. Când cercetăm Cuvântul Său cu atenție și în amănunțime, noi ascultăm îndemnul lui Hristos: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Studiul acesta îl face în stare pe cercetător să observe îndeaproape Modelul divin, deoarece Scripturile mărturisesc despre Hristos. Spre a fi imitat, Modelul trebuie să fie studiat adesea și cu atenție. Când ne familiarizăm cu istoria vieții Mântuitorului, descoperim în noi înșine defecte de caracter, iar lipsa asemănării noastre cu Hristos este așa de mare, încât ne dăm seama că nu putem să fim urmași ai Săi, dacă nu are loc o schimbare foarte mare a vieții noastre. Pe măsură ce studiem, cu dorința de a fi asemenea Marelui nostru Exemplu, noi ne însușim chipul și spiritul Domnului nostru iubit și, privind la El, suntem schimbați. „Să privim la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre”....

Când îi vorbește inimii, Cuvântul lui Dumnezeu are o putere dătătoare de viață, iar cei care își formulează vreo scuză pentru faptul că neglijează să se familiarizeze cu acest Cuvânt vor neglija cerințele lui Dumnezeu din multe puncte de vedere. Caracterul lor va fi diform, cuvintele și faptele lor vor fi un reproș la adresa adevărului. Apostolul ne spune: „Toată Scriptura este insuflată de **[18]** Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Unul dintre profeții lui Dumnezeu exclamă: „Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia”. Dacă creștinii ar cerceta stăruitor Scripturile, ar fi mai multe inimi care să ardă datorită adevărilor vii descoperite în ele. Speranțele lor ar fi luminate de făgăduințele prețioase ce sunt răspândite pretutindeni în Sfintele Scripturi, asemenea unor perle. Când vor contempla istoria patriarhilor, a profeților, a oamenilor care L-au iubit pe Dumnezeu, s-au temut și de El și au umblat cu El, inimile vor radia de spiritul care i-a însuflețit pe acești oameni de valoare. În timp ce mintea cugetă la virtutea și evlavia acestor oameni din vechime, spiritul care i-a însuflețit pe ei va aprinde o flacără a dragostei și a zelului sfânt în inima celor ce doresc să aibă un caracter asemenea lor.

Nu neglijați studiul lecției Școlii de Sabat

Elevii Școlii de Sabat ar trebui să fie tot așa de dornici să ajungă buni cunoscători ai Scripturilor, pe cât sunt de dornici să exceleze în studiul științelor. Dacă una din cele două trebuie să fie neglijată, ar trebui să fie mai degrabă cea de a doua. Îndemnul Mântuitorului să fie tratat cu religiozitate de orice bărbat, femeie sau copil care poartă Numele Său.

Instructorilor Școlii de Sabat li s-a încredințat o lucrarea misionară de prezentare a Scripturilor, nu ca niște papagali care repetă lucruri pe care n-au făcut niciun efort să **[19]** le înțeleagă. „Scripturile... mărturisesc despre Mine” – Mântuitorul, centrul nădejzii noastre de a avea viața veșnică. Dacă instructorii nu sunt plini de Duhul adevărului și nu sunt interesați de cunoașterea lucrurilor descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, cum pot să prezinte adevărul într-o lumină atrăgătoare pentru cei de care trebuie să se îngrijească?

Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Sfințește-i prin adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevărul”. Dacă urmează să fim sfințiți prin cunoașterea adevărului aflat în Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă că trebuie să înțelegem bine lucrurile descoperite în el. Să cercetăm

Scripturile, nu doar să parcurgem rapid un capitol și să-l repetăm, fără să facem niciun efort de a-l înțelege, ci să căutăm în adâncime giuvaerul adevărului, care va îmbogăți mintea și va întări sufletul împotriva șiretlicurilor și ispitelor arhiamăgitorului.

Scuzele ieftine pentru neglijarea studiului

Părinții aduc scuze ieftine pentru faptul că nu sunt interesați să studieze lecțiile împreună cu copiii lor, și nu reușesc să ajungă buni cunoscători ai Scripturilor. Atât tații, cât și mamele se scuză pentru că nu-și disciplinează propria minte. Ei nu caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa, ci înalță lucrurile trecătoare mai presus de cele spirituale și veșnice. Această uitare de Dumnezeu și această neglijare a Cuvântului Său constituie exemplul pe care îl dau copiilor lor, iar exemplul acesta le formează gândirea după modelul standardelor lumesti, și nu după modelul standardului înalt pentru care l-a pus Domnul Hristos. [20]

Unii tați petrec ore în șir departe de casă pentru propriul amuzament, în conversații despre lucruri lumesti, și Îl scot pe Dumnezeu din gândurile și din inima lor. Cu cât ar fi mai de folos să fie niște ucenici credincioși ai lui Hristos, angajați în cercetarea Scripturilor, ca să fie într-un total destoinici pentru orice lucrare bună și să fie în stare să explice într-o modalitate inteligentă cuvântul pe care l-a dat Dumnezeu spre a călăuzi pașii noștri spre țărnițele veșnice.

Mamele sunt auzite plângându-se că nu au timp să-i învețe pe copiii lor, nu au timp să-i educe în domeniul Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși, aceleași mame își găsesc timp pentru împodobirea exterioară, pentru ornamentele cu pliuri, manșete dantelate și broderii inutile. Pe hainele lor și ale copiilor lor se văd cusături și ornamente nefolositoare. Împodobirea interioară a minții și cultivarea sufletului sunt neglijate, ca și când ar fi inferioare față de podoaba exterioară. Mintea mamelor și a copiilor este lipsită de hrana necesară, deoarece timpul este folosit pentru a urma obiceiurile și moda.

Întreaga familie să studieze Biblia împreună

Taților și mamelor, vă îndemnăm cu seriozitate să vă îndepliniți îndatoririle neglijate de multă vreme. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă. Ajutați-i pe copii în studiul Sfințelor Scripturi. Din cauza neglijenței din trecut, trebuie să faceți o lucrare atentă. Nu-i trimite-ți pe copii să studieze Biblia singuri. Citiți-o împreună cu ei și învățați-i tot ce știți într-o modalitate simplă, iar voi înșivă rămâneți în școala lui Hristos, ca niște elevi sânguincioși. Fiți hotărâți să nu neglijați lucrarea aceasta. Mamelor, îmbrăcați-vă pe voi, și pe copiii voștri într-o modalitate [21] modestă, curată și îngrijită, fără împodobiri inutile. Dacă veți învăța să faceți lucrul acesta, să vă îmbrăcați simplu, nu veți avea nicio scuză pentru faptul că sunteți niște începătoare în cunoașterea Scripturilor. Urmați îndemnul lui Hristos: „Cercetați Scripturile”, și veți crește voi înșivă din punct de vedere al puterii spirituale, ajungând capabile să-i învățați pe copiii voștri în așa fel, încât să nu fie nevoiți să vină la Școala de Sabat fără să cunoască lecția.

Mulți dintre tineri spun: Nu am timp să studiez lecția. Totuși, ce fac ei? Unii folosesc fiecare clipă pentru a câștiga câțiva cenți în plus, deși, dacă timpul acesta investit în muncă ar fi dedicat studiului Bibliei și dacă ei ar pune în practică lecțiile Bibliei, ar economisi mai mult decât au câștigat prin munca excesivă. Faptul acesta i-ar face să economisească mult din cheltuielile pentru ornamentele inutile și să-și păstreze puterea intelectuală spre a înțelege tainele evlaviei. „Frica Domnului este începutul înțelepciunii”. Totuși, tocmai tinerii aceștia, care se declară a fi creștini, își satisfac dorințele inimii firești, urmându-și propriile înclinații, iar timpul de probă pe care li l-a acordat Dumnezeu spre a se familiariza cu adevărurile prețioase ale Bibliei este dedicat citirii unor povești imaginare.

Odată format, obiceiul acesta este greu de biruit, dar poate să fie biruit și trebuie să fie biruit de toți cei ce sunt candidați pentru lumea cerească. Mintea căreia i se îngăduie să fie absorbită

În citirea de povești este ruinată. Imaginația ajunge bolnavă, sentimentalismul pune stăpânire pe minte și se creează o stare de neliniște vagă și un apetit ciudat pentru o hrană mentală [22] nesănătoasă, care dezechilibrează mintea continuu. În zilele noastre, în azilele de bolnavi mental sunt mii de oameni ale căror minți au ajuns să fie dezechilibrate de citirea romanelor, al cărei rezultat este construirea de castele în aer și un sentimentalism bolnăvicios. Biblia este cartea cărților. Ea vă va da viață și sănătate. Ea liniștește nervii și îi conferă minții o putere și o principialitate fermă.

Elevii să caute în adâncime comorile adevărului

Elevii Școlii de Sabat trebuie să studieze stăruitor, să caute în adâncime și să cerceteze cu atenția cea mai mare comorile prețioase conținute în fiecare lecție. Privilegiile și ocaziile pe care le au acum spre a ajunge buni cunoscători ai Scripturilor nu ar trebui să fie neglijate. Dumnezeu dorește ca aceia care se declară a fi urmașii Săi să fie înzestrați pe deplin cu o cunoaștere a dovezilor cu privire la învățăturile Cuvântului Său. Când și unde poate să fie obținută cunoașterea aceasta mai bine decât în tinerețe, în cadrul Școlii de Sabat? Părinții nu ar trebui să trateze în niciun caz subiectul acesta într-o modalitate indiferentă. – *Review and Herald*, 28 noiembrie, 1878.

Compararea pasajelor Scripturii

Îndemnul Domnului a fost: „Cercetați Scripturile”. Mulți oameni au pierdut mult, pentru că au neglijat datoria aceasta. Când cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, îngerii sunt lângă noi, reflectând raze strălucitoare de lumină asupra paginilor lui sfinte. Scripturile i se adresează omului, îndemnându-l să-și folosească puterea de a alege între bine și rău. Ele îi vorbesc prin avertizări, muștrări, [23] îndemnuri și încurajări. Dacă mintea nu este folosită în cercetarea adevărilor solemne ale Cuvântului lui Dumnezeu, puterile ei vor slăbi. Adevărul este prezentat în publicațiile noastre, dar nu este suficient să ne bazăm doar pe ideile altor oameni. Trebuie să examinăm noi înșine și să învățăm dovezile credinței noastre, comparând pasajele Scripturii. Luați Biblia și, pe genunchi, rugați-L pe Dumnezeu să vă ilumineze mintea. Dacă am studia zilnic Biblia cu atenție și cu rugăciune, am înțelege în fiecare zi unele adevăruri frumoase într-o lumină nouă, clară și plină de putere. – *Review and Herald*, 4 martie, 1884.

Biblia este scrisă pentru oamenii de rând

Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să fie un cunoscător inteligent al Scripturilor și să fie în stare să arate poziția noastră în istoria lumii, parcurgând împlinirea profețiilor. Biblia a fost scrisă atât pentru oamenii de rând, cât și pentru teologi, și poate să fie înțeleasă de toți. Marile adevăruri care scot în evidență datoria oamenilor față de semenii lor și față de Creatorul lor sunt descoperite cu claritate, iar cei care doresc cu adevărat să cunoască adevărul esențial nu fac nicio greșală. Calea nu este prezentată într-o modalitate nesigură, ca și când am sta la o intersecție și nu știm în ce direcție mergem. Adevărul este călăuzitorul nostru. El este pentru noi ca un stâlp de nor ziua și un stâlp de foc noaptea.

Numeroasele păreri contradictorii cu privire la învățăturile Bibliei nu apar din vreo confuzie conținută de carte, în ea însăși, ci din orbirea și prejudecata din [24] mintea celor ce o interpretează. Oamenii ignoră declarațiile clare ale Bibliei pentru a-și urma propria rațiune pervertită. În timp ce se mândresc cu realizările lor intelectuale, ei trec cu vederea simplitatea adevărului și resping fântâna de apă vie pentru a bea din pâraiele otrăvitoare ale ideilor greșite. – *Review and Herald*, 27 ianuarie, 1885.

Înlocuirea Bibliei cu povestirile imaginare

Unii bătrâni și tineri neglijează Biblia. Ei nu o studiază și nu fac din ea o regulă de viață. Îndeosebi tinerii se fac vinovați de această neglijare. Cei mai mulți dintre ei găsesc timp să citească alte cărți, dar cartea care arată calea spre viața veșnică nu este studiată. Povestirile ieftine sunt citite cu atenție, în vreme ce Biblia este neglijată. Această carte este ghidul nostru spre o viață mai nobilă, mai sfântă. Tinerii ar declara cartea aceasta ca fiind cea mai interesantă pe care au citit-o, dacă imaginația lor nu ar fi fost pervertită de lectura povestirilor imaginare.

Spiritul de cercetare este esențial

„Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, [25] pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

În acest timp de pericol și întuneric, încă mai există mult adevăr prețios care urmează a le fi descoperit oamenilor, dar scopul hotărât al lui Satana este acela de a împiedica lumina adevărului să strălucească în inima oamenilor. Dacă dorim să avem lumina care a fost pregătită pentru noi, ar trebui să arătăm dorința aceasta printr-o cercetare atentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Adevăruri prețioase, care au fost ascunse multă vreme, urmează să fie descoperite într-o lumină ce va demonstra vizibil valoarea lor sfântă, deoarece Dumnezeu va umple de slavă Cuvântul Său, ca să apară într-o lumină în care nu am mai văzut-o niciodată mai înainte. Totuși, cei care declară că iubesc adevărul trebuie să-și exercite la maxim puterile, ca să poată înțelege lucrurile adânci ale Cuvântului, așa încât Dumnezeu să fie slăvit, iar poporul Său să fie binecuvântat și iluminat. Trebuie să vă asumați sarcina de a cerceta Scripturile cu o inimă umilă, supusă de harul lui Dumnezeu, pregătită să accepte fiecare rază de lumină divină și să meargă pe calea sfințirii.

Atitudinea unui elev dispus să învețe

Când cercetați Scripturile, nu trebuie să vă străduiți să interpretați expresiile ei în așa fel, încât să fie de acord cu ideile voastre preconcepute, ci să fiți asemenea unui elev dispus să învețe pentru a înțelege principiile fundamentale ale credinței lui Hristos. Aproiați-vă de Cuvântul lui Dumnezeu cu un interes arzător, cu rugăciune fierbinte, ca să puteți afla adevărul, manifestând același spirit pe care l-a manifestat Natanael, când l-a căutat cu nerăbdare pe Domnul spre a afla adevărul. [26] Lumina va veni la fiecare căutător sârguincios al adevărului, așa cum a venit la Natanael. Domnul Isus l-a văzut când era pe genunchi în rugăciune sub smochin și, în timp ce el continua să ceară lumină, solul a venit să-l cheme și să-l conducă la Izvorul luminii.

„Filip a găsit pe Natanael, și i-a zis: ‘Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în lege, și proorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif’. Natanael i-a zis: ‘Poate ieși ceva bun din Nazaret?’ ‘Vino și vezi!’ i-a răspuns Filip. Isus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: ‘Iată cu adevărat un izraelit, în care nu este vicleșug’. ‘De unde mă cunoști?’ I-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: ‘Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin’. Natanael i-a răspuns: ‘Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!’”

Cât de ușor a fost convins Natanael! Cu câtă plăcere a privit Domnul Isus credința lui sinceră și neprefăcută! „Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea’. Apoi i-a zis: ‘Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se

peste Fiul omului". Dumnezeu nu onorează niciodată necredința, punerea sub semnul întrebării și îndoiala. Când El vorbește, cuvântul Său trebuie să fie recunoscut [27] și pus în practică în faptele de zi cu zi. Dacă inima omului se află într-o legătură vie cu Dumnezeu, vocea care vine de sus va fi recunoscută.

Evitarea controverselor

Deși este necesară o cercetare atentă a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca adevărul prețios să poată fi descoperit și adus la lumină, trebuie să fim precauți, pentru ca spiritul de controversă să nu ia în stăpânire dezbaterile din timpul studiului Școlii de Sabat. Când sunt scoase în evidență idei asupra cărora ar putea să existe o deosebire de opinie, toți cei care caută să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să manifeste harul lui Hristos. Fiecărui să i se acorde libertatea de a cerceta cu onestitate, ca să cunoască personal adevărul. În mijlocul elevilor Școlii de Sabat ar trebui să se manifeste un spirit de cercetare, așa încât cei ce sunt suficient de maturi pentru a înțelege dovezile să fie încurajați să caute raze noi de lumină și să prețuiască toate soliile pe care Dumnezeu ar putea să le trimită poporului Său. Lumina pe care Dumnezeu o va trimite poporului Său nu va fi văzută niciodată, dacă nu are loc o cercetare atentă a Cuvântului adevărului.

Lumea este plină de tot felul de idei amăgitoare și este esențial ca atât elevii, cât și instructorii să fie siguri că știu adevărul. Este necesar să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu și să recunoaștem vocea Sa în scrierile sfinte, ca să putem pune în practică regulile lor și să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. [28] Cei care împlinesc voia lui Dumnezeu vor ști dacă o învățătură este de la El, sau nu, pentru că nicio amăgire nu le va întuneca mintea. Dumnezeu îi cheamă pe toți, vârstnici și tineri, să cerceteze cu atenție Cuvântul Său, ca să descopere comorile bogate ale adevărului. Pastorii și laicii, profesorii și teologii sunt chemați cu toții să studieze Biblia.

Lumina prețioasă trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu și nimeni să nu-și asume dreptul de a dicta ce anume ar trebui și ce anume nu ar trebui să-i fie prezentat poporului Său în soliile de iluminare pe care le trimite El, stingând astfel Duhul lui Dumnezeu. Oricare ar fi poziția lui de autoritate, nimeni nu are dreptul de a împiedica lumina să ajungă la oameni. Când poporului lui Dumnezeu îi este vestită o solie în Numele Domnului, nimeni nu poate să se scuze pentru faptul că nu cercetează declarațiile ei. Nimeni nu poate să își permită să stea deoparte cu o atitudine de indiferență și de încredere în sine, spunând: „Eu cunosc adevărul. Sunt mulțumit cu poziția mea. Eu mi-am stabilit hotarele și nu mă voi muta de pe poziția mea, orice ar veni. Eu nu voi asculta solia acestui mesager, pentru că știu că nu poate să fie adevărată”. Bisericele populare au fost lăsate în întuneric parțial, tocmai pentru că au mers pe o astfel de cale și acesta este motivul pentru care soliile cerului nu au ajuns la ele.

Cultivarea dispoziției de a învăța

Dumnezeu le cere celor care dețin poziții de răspundere în lucrarea Școlii de Sabat să renunțe la orice fel de [29] egoism, la încrederea în sine și la mândria opiniei personale. Dacă vă este vestită o solie pe care nu o înțelegeți, faceți eforturi pentru a asculta dovezile pe care le prezintă solul, comparând pasajele Scripturii, ca să știți dacă este susținută sau nu de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă credeți că pozițiile adoptate nu sunt întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, dacă poziția pe care o susțineți cu privire la subiectul aflat în discuție nu poate să fie combătută, atunci formulați-vă propriile dovezi puternice, deoarece poziția voastră nu va fi zguduită, când va intra în contact cu ideile false. A continua un război neîncetat în întuneric, închizându-vă ochii, ca nu cumva să vedeți, astupându-vă urechile, ca nu cumva să auziți, împietrindu-vă inima în neștiință și necredință, ca nu cumva să fiți nevoiți să vă umiliți și să recunoașteți că ați

primit lumină cu privire la unele puncte ale adevărului nu constituie nicio dovadă de bărbăție, sau o virtute.

A vă ține departe de cercetarea adevărului nu este o modalitate de a aplica îndemnul Mântuitorului de a „cerceta Scripturile”. Oare a căuta în adâncime comorile ascunse înseamnă a spune că rezultatele muncii cuiva sunt o grămadă de gunoi și a nu face nicio examinare critică spre a vedea dacă, în colecția de idei pe care le condamnați, există sau nu giuvaere ale adevărului? Doresc aceia care au de învățat aproape totul să stea departe de orice adunare unde există o ocazie pentru cercetarea solilor ce îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu, pur și simplu pentru că își imaginează că ideile susținute de învățătorii adevărului ar putea să nu fie în armonie cu lucrurile pe care ei le-au conceput [30] ca fiind adevărul? Așa au făcut iudeii în zilele lui Hristos, iar noi suntem avertizați să nu facem ca ei, ca să nu fim determinați să alegem mai degrabă întunericul, decât lumina, pentru că iudeii au avut o inimă rea a necredinței și s-au îndepărtat de Dumnezeu cel viu. Nimeni dintre cei care își imaginează că știu totul nu este nici prea bătrân, nici prea inteligent pentru a învăța de la solii cei mai umili ai Dumnezeului celui viu. – TSS 62-66.

Instructorul să fie un elev

„Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri”. Cei ce doresc să ajungă educatori ai tinerilor și ai copiilor trebuie să învețe foarte mult, atât din cărți, cât și din experiență, ca să fie niște lucrători plini de succes pentru Dumnezeu. Ei trebuie să crească în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, ajungând până la măsura plinătății lui Hristos. Creșterea în har este o dovadă a faptului că rămâneți în Hristos, așa cum mlădița rămâne în viță. Dacă veți rămâne în El, veți avea puterea de a înțelege adevărul duhovnicesc, deoarece lucrurile duhovnicești sunt înțelese într-o modalitate duhovnicească.

„V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău”. Dumnezeu îi cheamă pe tineri și tinere să-și folosească la maxim aptitudinile cu care au fost înzestrați. El vrea să cultivați [31] obiceiul de a fi sânguincioși și de a studia, ca să dezvoltați talentele pe care vi le-a dat. Dumnezeu va accepta slujirea voastră și dezvoltarea talentelor voastre, dar nu poate să privească aprobator o lucrare făcută pe jumătate și cu inima împărțită. Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu necesită exercitarea aptitudinilor celor mai înalte și necesită folosirea fiecărui ajutor disponibil, așa încât să orientați îndemnulurile cele mai nobile în direcția răspândirii adevărului. Caracterul înalt și sfânt al lucrării cere investirea celor mai înalte puteri intelectuale și spirituale, pentru ca lucrarea să fie reprezentată corespunzător înaintea celor ce stau în întuneric și umbra morții.

Dacă sunteți chemați să fiți învățători în oricare dintre ramurile lucrării lui Dumnezeu, sunteți chemați de asemenea să fiți niște elevi în școala lui Hristos. Dacă vă asumați responsabilitatea sfântă de a-i învăța pe alții, vă asumați și datoria de a cunoaște pe deplin fiecare subiect pe care căutați să-l prezentați altora. Dacă le prezentați elevilor Școlii de Sabat un subiect din Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să formulați dovezile credinței voastre așa de clar, încât elevii voștri să fie convinși că este adevărată. Trebuie să cercetați cu atenție și să comparați dovezile din Cuvântul lui Dumnezeu cu soliile pe care El le trimite bisericii, ca să știți ce este adevărat și să fiți în stare să-i călăuziți pe calea neprihănirii pe cei care vă urmează exemplul.

Ascultarea cu nepărtinire

Când vi se cere să ascultați dovezile unei învățături pe care nu o înțelegeți, nu condamnați solia, [32] până când nu ați cercetat-o în amănunțime și până când nu ajungeți să știți Cuvântului lui Dumnezeu că învățătura nu poate fi susținută. Dacă aș fi avut ocazia, aș fi dorit să le vorbesc elevilor fiecărei Școli de Sabat din țară, ridicându-mi vocea într-un apel stăruitor și spunându-le să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu spre a căuta adevărul și lumina. Dumnezeu are o lumină prețioasă pentru poporul Său chiar în timpul acesta, iar voi ar trebui să vă străduiți cu seriozitate să atingeți în cercetările voastre ținta de a cunoaște pe deplin fiecare punct al adevărului, pentru ca, în ziua judecății lui Dumnezeu, să nu fiți găsiți printre aceia care nu au trăit prin fiecare cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu.

Dificultățile importante cu care ne confruntăm acum din cauza neglijării Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie tratate cu atenție. Studiul Bibliei merită cel mai mare efort intelectual și aptitudinile cele mai sfinte. Când bisericii îi este prezentată o lumină nouă, este periculos să o evitați. Faptul că refuzați să o ascultați, pentru că aveți prejudecăți împotriva soliei, din cauza solului, nu vă va scuza înaintea lui Dumnezeu. A condamna ceva ce nu ați auzit și nu înțelegeți nu va înălța înțelepciunea voastră în ochii aceluia care sunt onești în cercetarea adevărului. Iar a vorbi cu dispreț despre cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu o solie a adevărului este o nebunie. Dacă doresc să se pregătească spre a fi lucrători ai lui Dumnezeu, tinerii trebuie să învețe calea Domnului și să trăiască prin fiecare cuvânt care iese din gura Sa. Ei nu trebuie să creadă că întregul adevăr a fost deja descoperit și [33] că Dumnezeul cel Infinit nu mai are nicio lumină pentru poporul Său. Dacă se cantonează în concepția că tot adevărul a fost descoperit, ei vor fi în pericolul de a respinge giuvaerele prețioase ale adevărului, care vor fi descoperite, pe măsură ce oamenii își vor îndrepta atenția spre cercetarea minei bogate a Cuvântului lui Dumnezeu.

Studiul personal

Cei care s-au angajat în lucrarea de învățare a altora, sau cei care au fost chemați într-o poziție de autoritate nu ar trebui să fie mulțumiți să ia produsul cercetărilor altor minți, ci ei înșiși să cerceteze adevărul. Dacă nu-și formează obiceiul de a cerceta ei înșiși subiectele adevărului, vor ajunge să fie superficiali în viață și în realizările lor. Părerile tovarășilor voștri de lucru pot să fie valoroase pentru voi, dar nu ar trebui să vă bazați pe ele, neavând nicio idee proprie clară. Trebuie să examinați adevărurile pe care ați fost îndrumați să le credeți, până când veți ști că sunt lipsite de orice greșală. Dacă nu verificați fiecare punct al credinței pe care o susțineți, comparându-l cu Legea și Mărturia, veți pierde mult, pentru că nu veți înțelege și nici nu veți prețui adevărul așa cum este el. Oh, aș dori ca toți tinerii noștri să prețuiască privilegiul pe care l-a dat Dumnezeu! Voia Sa este să mergeți la izvorul luminii și să primiți iluminarea Duhului Său (pentru că aceasta îi va fi dată fiecărui căutător umil al adevărului), iar apoi veți ști că Duhul și Cuvântul sunt în armonie și că tot ce cunoașteți este adevărat. Acest fapt vă va da siguranță! Veți putea [34] să vorbiți cu putere, proclamând ce ați învățat ca fiind adevărul și știind că nu ați urmat niște povești meșteșugit alcătuite. – TSS 58-61.

Făgăduința unei lumini mai mari

Celui care trăiește într-o legătură vie cu Soarele Neprihănirii îi va fi descoperită o lumină mereu nouă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu mai este niciun adevăr de descoperit. Cel care caută adevărul cu atenție și cu rugăciune va constata că încă mai sunt raze prețioase de lumină care strălucesc din Cuvântul lui Dumnezeu. Multe mărgăritare sunt încă împrăștiate și trebuie să fie adunate împreună spre a ajunge în proprietatea poporului rămășiței lui Dumnezeu. Totuși, lumina nu este dată pur și simplu pentru a face biserica să fie mai tare, ci pentru a fi răspândită asupra aceluia care se află în

întuneric. Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să înalțe laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Domnul Hristos a spus despre cei din poporul Său: „Voi sunteți lumina lumii”, iar misiunea luminii este aceea de a străluci și de a lumina în întuneric.

Oh, aș dori ca instructorii și elevii să fie ce a plănuit Domnul, când Și-a dat viața pentru ca ei să ajungă fiii și fiicele lui Dumnezeu și să câștige cununa slavei nepieritoare! – TSS 53,54.

Semnificații noi pentru texte familiare

Îndată ce un căutător al adevărului deschide Biblia pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu cu respect [35] și cu o dorință fierbinte de a ști „ce zice Domnul”, lumina și harul îi vor fi date și va înțelege lucrurile minunate din Legea lui Dumnezeu. El nu va considera Legea lui Iehova ca fiind un jug al robiei, ci o va considera ca fiind poruncile pline de bunătate ale Unuia care este atotînțelept și plin de milă. El se va grăbi să împlinească toate cerințele Legii. Marile adevăruri care au fost neglijate și care nu au fost prețuite timp de secole vor fi descoperite de Duhul lui Dumnezeu și o nouă semnificație va străfulgera din textele familiare. Fiecare pagină va fi iluminată de Duhul adevărului. Biblia nu este o carte sigilată, ci este o carte deschisă. Adevărurile cele mai prețioase sunt descoperite, scrierile sfinte sunt auzite de urechile dornice să audă, iar conștiința oamenilor este sensibilizată. – TSS 30.

Unii alunecă departe de pietrele de hotar ale Bibliei

Mulți cunosc Biblia așa de puțin, încât nu sunt bine întemeiați în credință. Ei dau la o parte vechile pietre de hotar, iar ideile false și curentele doctrinare îi poartă încoace și încolo. Știința, pe nedrept numită astfel, subminează temelia principiilor creștine, iar aceia care au fost cândva în credință alunecă departe de pietrele de hotar ale Bibliei și se despart de Dumnezeu, deși continuă să pretindă că sunt copiii Săi. – *Review and Herald*, 29 decembrie, 1896.

Tinerii să fie pregătiți spre a înfrunta ereziile

Învățăturile biblice prezentate în școlile noastre sunt de o importanță mult mai mare, decât își dau seama mulți. În viitorul apropiat, copiii aceștia vor fi nevoiți să se confrunte cu ereziile și poveștile care abundă în lumea creștină. Învățați-i pe tineri într-o modalitate simplă, dar cât se poate de cuprinzătoare. Lucrarea noastră trebuie să reziste la judecată. Tinerii din veacul acesta trebuie să fie pregătiți, prin harul lui Dumnezeu, spre a se confrunta cu lucrurile rele care au fost introduse în societate și spre a le birui. Ei vor avea ocazii de a folosi toate cunoștințele și influența pe care le-au obținut și vor avea nevoie de înțelepciunea cerească pentru a stăvili valul de rău care îi înconjoară. Susținătorii ideilor false și ai învățăturilor nebiblice sunt mulți. Lumea în general îi determină să uite de Dumnezeu și să disprețuiască cerințele Sale. Legea lui Dumnezeu este călcată în picioare de cei nesfinți. Fiecare tânăr este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru ocaziile pe care i le oferă El și pentru lumina prețioasă care strălucește asupra lui din Scripturi. – TSS 22.

Studiul Bibliei este o barieră în calea ispitei

Ar trebui să avem un interes viu și tot mai mare de a ne umple mintea cu adevărul Bibliei. Cunoștințele prețioase obținute în felul acesta vor clădi o baricadă în jurul sufletului. Deși vom fi atacați de ispite, vom avea o încredere neclintită în Domnul Isus, deoarece Îl cunoaștem pe Acela care ne-a chemat la slavă și la virtute. – TSS 12.

Ajutorul divin în cercetarea adevărului

Adevărul ar trebui să fie cercetat punct cu punct, deoarece adevărul lui Dumnezeu nu are limite, iar instructorii și elevii ar trebui să simtă interesul cel mai viu pentru studierea lui, ca să știe ce zice [37] Dumnezeu. De ani de zile, Dumnezeu ne spune: „Treziiți-vă, treziiți-vă, treziiți-vă”. Studiați fiecare punct al adevărului, ca să cunoașteți personal care este deosebirea dintre adevăr și ideile false. Elevii trebuie să cerceteze pentru ei înșiși, ca să cunoască lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Lucrarea aceasta să fie făcută prin Duhul lui Hristos. Nu le impuneți elevilor nicio restricție.

În cercetarea Scripturilor este nevoie de o minte umilă, de o inimă smerită și de o căutare stăruitoare a lui Dumnezeu. Cei care caută adevărul cu un spirit umil vor fi ajutați de îngerii lui Dumnezeu în cercetările lor. – TSS 55,56.

Slujirea din toată inima

Mulți care se declară a fi creștini nu cred nici pe jumătate Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu îl studiază stăruitor, ci irosesc timpul prețios, citind romane și cărți de povești. Doar o înțelegere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu nu va fi suficientă pentru a influența obiceiurile din viață, deoarece viața este condusă de starea inimii. După ce instructorii Școlii de Sabat au prezentat lecțiile, lucrarea lor abia a început și nu trebuie să înceteze eforturile, până când nu au dovada că învățăturile cerului sunt nu doar înțelese de elev din punct de vedere intelectual, ci sunt și întipărite în inimă. – TSS 57,58

Studiul însoțit de rugăciune

Noi trebuie să exercităm toate puterile minții în studiul Scripturilor și să depunem eforturi [38] pentru a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, atât cât pot să înțeleagă niște fapte muritoare, totuși să nu uităm că spiritul de ascultare și de supunere al unui copil este adevăratul spirit al unui elev. Dificultățile în înțelegerea Scripturii nu pot să fie rezolvate niciodată prin aceleași metode care sunt folosite în efortul de a trata problemele filozofice. Să nu ne angajăm niciodată în studiul Bibliei cu acea încredere în sine cu care așa de mulți abordează domeniile științei, ci cu un spirit de rugăciune și dependență de Dumnezeu și cu o dorință sinceră de a afla voia Sa. Pentru a obține cunoștință de la Marele EU SUNT, trebuie să venim cu o atitudine umilă și cu dispoziția de a ne lăsa învățați. Altfel, îngerii răi vor orbi mintea noastră și ne vor împietri inima într-o asemenea măsură, încât nu vom fi impresionați de adevăr.

Multe părți din Scriptură, pe care oamenii învățați le declară a fi o taină, sau peste care trec considerându-le lipsite de importanță, sunt pline de mângâiere și de învățătură pentru acela care a învățat în școala lui Hristos. Un motiv pentru care mulți teologi nu au o înțelegere mai clară a Cuvântului lui Dumnezeu este că își închid ochii în fața adevărului pe care nu doresc să-l pună în practică. Înțelegerea adevărului biblic nu depinde așa de mult de capacitățile intelectuale folosite în studiu, pe cât depinde de hotărârea și de dorința fierbinte de a ajunge la neprihănire.

Biblia nu ar trebui să fie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt ne poate face să simțim importanța acelor lucruri care sunt ușor de înțeles, sau poate să ne împiedice să ne luptăm cu adevăruri care sunt dificil de înțeles. Rolul îngerilor este acela de a ne pregăti inima spre a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât să fim [39] fermecați de frumusețea lui, muștrați de avertizările lui, sau însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Să ne însușim rugăciunea psalmistului: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” Ispitele par a fi adesea irezistibile deoarece, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti imediat făgăduințele lui Dumnezeu și nu poate să-l înfrunte pe Satana cu armele Scripturii. Totuși, îngerii se află în jurul aceluia care sunt dispuși să învețe lucrurile

lui Dumnezeu, iar în vreme de nevoie, ei le vor aduce aminte tocmai adevărurile necesare. – TSS 121,122.

Modalitatea lui Dumnezeu de a oferi cunoștințele

Domnul Isus a învățat zi de zi din marea bibliotecă a naturii. Acela care crease toate lucrurile și la al cărui cuvânt plin de putere au fost aduse la existență dealurile, văile, râurile și pomii era acum un copil și studia lecțiile pe care El Însuși le scrisese cu mâna Sa pe frunze, flori și copaci. Parabolele prin care Îi plăcea să le prezinte oamenilor învățăturile adevărului, în timpul lucrării Sale de slujire, arată cât de deschis a fost spiritul lui Isus față de influența suavă a naturii, precum și felul în care, de-a lungul acelor ani despre care nu știm nimic, El a fost încântat să adune învățături spirituale din tot ce se afla în jurul Său în viața de zi cu zi. Semnificația Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu I-au fost descoperite lui Isus treptat, iar El cugeta, căutând să înțeleagă rațiunea lucrurilor, așa cum orice tânăr poate căuta să înțeleagă. [40]

Fiecare copil poate să învețe, asemenea lui Isus, din lucrările naturii și din paginile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Când încercăm să Îl cunoaștem mai îndeaproape pe Tatăl nostru ceresc, prin Cuvântul Său sfânt, îngerii se apropie de noi, mintea noastră este întărită, caracterul nostru este înnobilit și ajungem să fim tot mai asemănători cu Mântuitorul nostru. Când privim frumusețea și grandoarea lucrărilor naturii, inima ni se umple de dragoste față de Dumnezeu și de uimire, iar spiritul nostru ajunge să fie supus și sufletul ne este înviorat de faptul că intrăm în contact cu Cel Infinit, prin lucrările Sale minunate. Comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune umilă dezvoltă și întărește însușirile mintale și morale, iar puterile spirituale cresc, în timp ce cultivăm gânduri cu privire la lucrurile spirituale.

Cei care își consacră sufletul, trupul și inima lui Dumnezeu, curățindu-și gândurile prin ascultarea de Legea Sa, vor primi fără încetare noi și noi înzestrări cu putere fizică și mentală. În inimă se va afla o dorință fierbinte după cunoașterea lui Dumnezeu și se vor înălța rugăciuni stăruitoare pentru capacitatea de a înțelege și de a observa rolul și lucrarea Duhului Sfânt. Nu noi suntem cei care folosim Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt este cel care ne folosește pe noi, modelând și dezvoltând fiecare însușire și capacitate a noastră.

Cum să ne pregătim pentru încercările viitoare

Slujitorii lui Hristos nu trebuie să pregătească discursuri pe care să le prezinte, când vor fi aduși la judecată pentru credința lor. Pregătirea lor trebuie să aibă loc zi de zi, adunând în inimă adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, hrănindu-se cu învățăturile lui Hristos [41] și întărindu-și credința prin rugăciune. Dacă vor face așa, când vor fi aduși la judecată, Duhul Sfânt le va aduce aminte tocmai adevărurile care vor ajunge la inima celor ce vor veni să-i asculte.

Exact când va fi necesar, Dumnezeu va readuce în memoria lor, ca o străfulgerare, cunoștințele obținute printr-o cercetare atentă a Scripturilor. Totuși, dacă neglijează să își umple mintea cu comorile adevărului, dacă nu se familiarizează cu declarațiile lui Hristos, dacă nu au gustat niciodată puterea harului Său în vreme de încercare, atunci nu pot să se aștepte ca Duhul Sfânt să le aducă aminte cuvintele Sale. Ei trebuie să Îi slujească lui Dumnezeu zi de zi cu o inimă neîmpărțită, și apoi să aibă încredere în El. – TSS 105-107.

Studiul zilnic al Bibliei

Școala de Sabat le oferă părinților și copiilor o ocazie prețioasă pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși, pentru a obține acel beneficiu pe care ar trebui să-l obțină în Școala de Sabat, atât părinții, cât și copiii trebuie să dedice timp pentru studiul lecțiilor, căutând să cunoască pe deplin faptele prezentate și, de asemenea, adevărurile spirituale pe care faptele

acestea sunt menite să le prezinte. Îndeosebi în mintea tinerilor, trebuie să întipărim importanța faptului de a căuta să înțeleagă semnificația deplină a pasajelor biblice aflate în studiu....

Părinți, puneți deoparte în fiecare zi puțin timp pentru a studia lecția Școlii de Sabat împreună cu copiii voștri. **[42]** Renunțați mai degrabă la vizitele sociale, decât să sacrificați ora dedicată lecțiilor prețioase ale istoriei sfinte. Atât părinții, cât și copiii vor avea beneficii în urma acestui studiu. Memorizați pasajele biblice mai importante, care au legătură cu lecția, nu ca fiind o obligație, ci un privilegiu. Deși, la început, memoria ar putea să fie deficitară, ea se va întări prin exercițiu așa încât, după un timp, vă va face plăcere să acumulați în minte cuvintele prețioase ale adevărului. Obiceiul acesta se va dovedi a fi ajutorul cel mai valoros pentru creșterea spirituală.

Cât de mare ar fi încurajarea pentru Școlile noastre de Sabat, dacă timpul care este risipit în modalitatea cea mai rea prin bârfire, prin satisfacerea mândriei, sau a poftelor ar fi folosit cu același interes pentru studiul Bibliei. Totuși, dacă părinții sunt mai preocupați ca îmbrăcămintea copiilor lor să fie la modă, decât ca mintea lor să fie plină de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, copiii înșiși vor învăța curând să considere că îmbrăcămintea și aspectul exterior sunt mai importante decât lucrurile care au legătură cu mântuirea lor.

Mențineți regularitatea în studierea Scripturilor în familiile voastre. Neglijați orice este de natură trecătoare, lipsiți-vă de orice decorări inutile ale îmbrăcămintei și de pregătirile nenecesare pentru masă, dar asigurați-vă că sufletul este hrănit cu pâinea vieții. Rezultatele bune ale unei ore, sau chiar ale unei jumătăți de oră, dedicată zilnic Cuvântului lui Dumnezeu într-o modalitate voioasă și sociabilă sunt imposibil de estimat. Lăsați Biblia să se explice singură, adunând laolaltă tot ce este spus cu privire la un anumit subiect **[43]** în diferite locuri și în circumstanțe diverse. Nu întrerupeți ora de studiu pentru a răspunde apelurilor, sau pentru vizitatori. Dacă vizitatorii vin în timpul studiului, invitați-i să participe. Faceți să se vadă că voi considerați că este mai important să cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu, decât să obțineți câștigurile sau plăcerile lumii. – TSS 10,11.

Fixarea lecției în memorie

Ocaziile oferite de ziua Sabatului sunt niște mijloace foarte valoroase pentru educația intelectuală. Lecția Școlii de Sabat să nu fie învățată printr-o parcurgere în grabă, în Sabat dimineața, ci printr-o studiere atentă a lecțiilor pentru săptămâna următoare, începând chiar în Sabat după-amiază, revizuindu-le, sau ilustrându-le apoi în fiecare zi pe parcursul săptămânii. În felul acesta, lecția se va fixa în memorie, ca o comoară ce nu va fi pierdută niciodată pe deplin. – ED 251,252.

Hrana noastră spirituală zilnică

Trebuie să înțelegem aceste cuvinte ale lui Hristos: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață” – Cuvântul Sfânt primit și aplicat în practica vieții. Viața spirituală constă în faptul că Hristos este lumina și viața templului sufletului, după cum sângele este viața trupului. Toți cei care studiază Cuvântul sunt reprezentați ca mâncând acest Cuvânt, hrănindu-se cu Hristos.... Așa cum nevoile trupului trebuie să fie împlinite zilnic, tot astfel Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat zilnic – mâncat, digerat și **[44]** practicat. Faptul acesta asigură hrănirea necesară spre a păstra sănătatea sufletului. Neglijarea studiului înseamnă înfometarea sufletului. Biblia îl descrie pe

cel binecuvântat ca fiind un om care meditează zi și noapte la adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Toți trebuie să ne hrănim din belșug din Cuvântul lui Dumnezeu. Relația dintre Cuvânt și credincios este vitală. Aplicarea Cuvântului la nevoile noastre spirituale înseamnă a mânca din frunzele pomului vieții, care sunt pentru vindecarea neamurilor. Studiați și puneți Cuvântul în practică, deoarece el este viața voastră. – Ellen G. White, Scrisoarea 4, 1902.

Colaborarea părinților

Deși este esențial ca instructorul să facă eforturi înțelepte și pline de răbdare, lucrarea nu trebuie să fie lăsată întru totul în seama lucrătorilor bisericii și a Școlii de Sabat, ci trebuie să-și aibă temelia și susținerea în lucrarea din cămin. Părinților li s-a încredințat o sarcină și o responsabilitate solemnă, iar ei sunt chemați să-și îndeplinească sarcina și să-și asume responsabilitatea în temere de Dumnezeu, veghind asupra sufletului copiilor lor ca unii care vor trebui să dea socoteală.

Lucrarea misionară din cămin a fost neglijată într-o modalitate de neînțeles. Cei care au avut motivele cele mai mari de a manifesta o grijă serioasă și un interes creștinesc pentru mântuirea copiilor lor și-au tratat responsabilitatea cu indiferență și au neglijat nevoile din căminul lor. Mulți au transferat asupra lucrătorilor Școlii de Sabat și asupra influenței bisericii responsabilitatea pe care Dumnezeu le-a dat-o bărbaților și femeilor ca părinți. [45] Totuși, fiecare domeniu își are lucrarea lui, iar părinții care își neglijează partea vor fi cântăriți în cumpănă și vor fi găsiți prea ușori.

Îndrumarea pe care Domnul Hristos le-a dat-o copiilor lui Israel din stâlpul de nor definește datoria părinților, iar această îndrumare nu este neclară, sau greu de înțeles. Îndrumarea aceasta este pentru beneficiul nostru și constituie o muștrare pentru noi. „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri”. Izraeliții trebuiau să își aducă aminte de poruncile Domnului în fiecare lucrare a mâinilor lor. Ele trebuiau să fie legate de mâini, nu literal, ci spre a exercita o influență asupra fiecărei activități din viața lor. Ele trebuiau să fie ca niște fruntarii între ochii lor. Gândurile lor trebuiau să fie preocupate stăruitor de adevărul poruncilor lui Dumnezeu, iar ei trebuiau să fie conduși de principiile acestea. „Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului”

Învățarea modestiei și a umilinței

Porunca dată lui Moise de către Fiul lui Dumnezeu în vederea îndrumării copiilor lui Israel este [46] la fel de importantă acum, precum a fost atunci și ar trebui să fie respectată de părinții din zilele noastre la fel de atent cum a fost respectată de poporul Israel din vechime. Mândria, lauda de sine și obrăznicia sunt niște trăsături evidente ale copiilor din zilele noastre, iar acestea constituie blestemul veacului nostru. Când văd în toate părțile acest comportament necreștinesc și neplăcut, iar apoi îi văd pe părinți și instructori căutând să scoată în evidență aptitudinile și talentele copiilor și elevilor lor, mă doare inima, deoarece știu că aceasta este direcția exact opusă celei care ar trebui să fie urmată.

Părinții și instructorii care studiază Biblia și a căror gândire și practică sunt guvernate de principiile ei nu sunt nevoiți să rătăcească și să ajungă pe căi interzise. Copiii să fie învățați să cunoască lecțiile cele mai sfinte ale modestiei și umilinței, atât în cămin, cât și la Școala de Sabat. Ei trebuie să fie educați cu privire la cerințele înalte ale Legii lui Dumnezeu și cu privire la responsabilitatea lor față de El. Lecțiile care le sunt prezentate să fie de așa natură, încât să-i

pregătească spre a fi folositori în viața aceasta și spre a obține un loc în împărăția viitoare și veșnică.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele [47] când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.

Rezultatele eșecului părinților

Cât de diferit ar fi fost raportul biblic al istoriei copiilor lui Israel, un popor așa de favorizat de Domnul, dacă ar fi pus în practică îndrumările care le-au fost date de Fiul Dumnezeului celui viu, din stâlpul de nor. Ei au dat greș în a-i învăța pe copiii lor cerințele lui Dumnezeu, iar rezultatele triste ne sunt ilustrate printr-un popor părăsit de Dumnezeu. Ei s-au îndepărtat așa de mult de înțelepciunea lui Dumnezeu, încât, când a venit Marele Învățător, Isus, Mântuitorul lumii, au strigat: „La moarte cu El!” Tradițiile omenești au fost tratate cu mai mult respect, decât poruncile lui Dumnezeu. Practicile false și invențiile omenești au luat locul învățăturilor curate ale lui Dumnezeu. Lucrurile care ar fi trebuit să ajungă o parte a existenței lor au fost considerate ca fiind lipsite de importanță și de valoare.

Când Domnul Hristos a venit în lume spre a exemplifica religia cea adevărată și spre a înălța principiile care trebuie să guverneze inima și faptele oamenilor, ideile false puseseră stăpânire atât de adânc pe mintea celor ce avuseseră o lumină așa de mare, încât ei nu au mai înțeles lumina și nu au mai avut nicio dispoziție de a renunța la tradiție în favoarea adevărului. [48] Ei L-au respins pe Învățătorul ceresc, L-au răstignit pe Domnul slavei, ca să-și poată păstra propriile invenții și obiceiuri. Exact același spirit se manifestă în lumea din zilele noastre. Oamenii se opun cercetării adevărului, ca nu cumva tradițiile lor să fie tulburate și să fie introdusă o nouă ordine a lucrurilor. În natura omenească există o tendință continuă de a greși, iar oamenii au înclinația naturală de a preamări ideile și cunoștințele omenești, în timp ce lucrurile divine și veșnice nu sunt nici înțelese, nici prețuite.

Respingerea soliilor lui Hristos

Pentru cei lipsiți de prejudecăți, cuvintele lui Hristos au fost ca o lumină din cer. „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. Când Marele Învățător prezenta realitățile captivante ale viitorului veșnic, lucrurile lumii pieritoare erau puse în umbră. Cât de dornici să primească adevărul au fost aceia care se rugaseră pentru lumină. Dar cei mândri și mulțumiți de propria neprihănire au respins soliile Sale. – TSS 35-39.

Rolul de educatori al părinților

Căminul ar trebui să fie o școală, și nu un loc de trudă monotonă. Serile ar trebui să fie îndrăgite ca fiind un timp prețios, dedicat pentru a-i învăța pe copii calea neprihănirii. Totuși, cât de mulți copii sunt neglijați într-o modalitate vrednică de plâns! Ei nu sunt educați în cămin în așa fel, încât să poată înțelege adevărul lui Dumnezeu și nu sunt învățați să iubească dreptatea și să facă binele. Ei ar trebui [49] să fie învățați cu răbdare, ca să poată înțelege legile care îi guvernează și să cunoască sursele din care izvorăsc faptele lor. Ei trebuie să fie aduși în armonie cu legile cerului și să îndrăgească adevărul, așa cum este el în Isus. În felul acesta, copiii pot să fie pregătiți spre a intra în societatea îngerilor și spre a sta în prezența Mântuitorului cel vrednic de iubit.

În fiecare suflet omenesc pot să fie sădite speranțe și aspirații bune, iar tinerii pot să înțeleagă frumusețea căii sfințeniei. În educarea tinerilor spre a fi învățați și pregătiți pe deplin pentru a ajunge cât se poate de folositori în viață, este posibil să fie necesare măsuri hotărâte

pentru fiecare caz în parte. Cât de puțini prețuiesc valoarea talentelor cu care i-a binecuvântat Dumnezeu! Cât de puțini părinți și educatori își dau seama de faptul că o dezvoltare deplină a minții și a inimii poate să aibă loc numai printr-o relație vie cu Izvorul înțelepciunii, al puterii și al sfințeniei! Adevărul este infinit, iar cel a cărui minte este iluminată și condusă de Duhul lui Dumnezeu va crește în putere și va vedea că drumul lui va fi tot mai strălucitor, până va ajunge la lumina deplină a zilei.

Spre pământ sau spre cer

Deși suntem capabili să progresăm în cunoaștere și în adevăr, totuși să nu pierdem din vedere faptul că putem să dăm înapoi, la fel cum înaintăm. Putem să ne îndreptăm spre pământ, sau putem să ne îndreptăm spre cer. Multe suflete oscilează între calea spre cer și calea spre pierzare. Există influențe subtile și amăgitoare, [50] care îndepărtează sufletul de Dumnezeu și de lucrurile cerești. Este necesar ca fiecăruia să i se poarte de grijă, începând din anii cei mai timpurii ai tinereții și până la maturitate. Îndeosebi aceia care știu pericolul răului și cunosc dragostea și interesul lui Dumnezeu pentru fiecare suflet trebuie să își asume lucrarea de a veghea asupra sufletelor, ca unii care vor da socoteală pentru ele.

Părinții să poruncească tuturor celor din casa lor să îi urmeze, așa cum a făcut Avraam, și să rămână pe calea Domnului. Dacă nu vor face așa, Satana va prelua cu bucurie lucrarea părinților, îi va educa pe copii așa cum îi place lui și, oh, cât de mult din lucrarea aceasta îi este lăsată lui! Părinții să își facă datoria față de cei care depind de ei și să le formeze caracterul după Modelul divin. Cu o credință vie și cu o dependență deplină de Dumnezeu, părinții să își facă lucrarea ce le-a fost rânduită, iar Dumnezeu își va face partea Sa. În felul acesta, mii de copii care sunt acum fără Dumnezeu și fără nădejde în lume vor fi adăugați în biserică.

Povara pentru convertirea tinerilor

Dacă în inima părinților și a instructorilor Școlii de Sabat ar exista povara cea mare pentru convertirea tinerilor, s-ar face eforturi neîncetate pentru a le disciplina caracterul și pentru a le îndruma gusturile și dorințele pe calea spre cer. Fiecare suflet are capacitatea de a fi clădit pe temeiul unor virtuți solide. Fiecare suflet poate să atingă înălțimea, adâncimea și lărgimea cunoștinței lucrurilor spirituale și poate să fie pregătit pentru o viață mai înaltă. Dacă părinții fac primii pași, cultivându-și propriile obiceiuri și practici în mâncare, [51] îmbrăcăminte și viață într-o modalitate cât mai simplă și mai naturală cu putință și având ca țintă slava lui Dumnezeu, în cămin va fi ordine, iar copiii nu vor fi neglijați, ci se va dedica timp pentru educarea și dezvoltarea lor.

Copiii trebuie să fie înconjurați de influențele și tovarășiiile cele mai bune. Părinții care își asumă lucrarea aceasta în temere și dragoste de Dumnezeu vor veghea asupra fiecărui cuvânt, așa încât să nu se audă nici un cuvânt care le va produce durere, când propriile conversații vor fi repetate de copiii lor. Ei vor căuta să suplinească slăbiciunea, ignoranța și lipsurile copiilor lor printr-o educație morală înaltă, așa încât copiii să poată crește în curăție, având obiceiuri bine înrădăcinate, care îi vor conduce la sănătate și fericire. Cu o astfel de educație, ei vor acumula acel fel de cunoștință care va contribui la formarea unui caracter echilibrat și puternic.

Neglijență periculoasă

Dacă sunt lăsați să aleagă o educație la întâmplare, tinerii vor găsi la dispoziție tot felul de ocazii. Cunoașterea răului poate fi obținută dintr-o varietate de surse și, probabil, nu va mai putea fi ștearsă din minte niciodată în anii de mai târziu. Dacă părinții își neglijează datoria de a clădi temelia caracterului copiilor lor, folosind ca material de construcție pentru zidirea

caracterului principiile cele mai bune, neglijența aceasta va fi suplinită de vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, iar tinerii vor ajunge să fie indiferenți cu privire la virtute și adevăr. Căminul trebuie să fie locul cel mai plăcut din lume. Ce sunt podoabele exterioare și artificiale [52] în comparație cu cele adevărate și naturale? Domnul le-a dat copiilor însușiri care necesită educația cea mai atentă din partea părinților și a instructorilor.

Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat responsabilitatea de a-i educa pe tineri ar trebui să fie în stare să conlucreze cu El în dezvoltarea darurilor prețioase ale minții și inimii, ca să poată obține acel fel de cunoștință ce le va da o putere tot mai mare și va constitui o achiziție care poate să fie luată în viața viitoare și veșnică....

Una dintre lucrările cele mai importante

Modelarea și cizelarea caracterului copiilor și tinerilor este una dintre lucrările cele mai importante, iar lucrarea aceasta este esențială pentru a prezenta dragostea inegalabilă a lui Hristos, așa încât chipul și farmecul Său puternic să umbrească atracțiile lumii. Tinerii nu trebuie doar să înțeleagă o teorie, oricât de logică ar fi ea, ci să înțeleagă caracterul iubitor și slava lui Hristos. Ei trebuie să fie conduși să privească bogățiile vieții veșnice, până când ajung să fie încurajați, însuflețiți și câștigați. Dragostea lui Isus trebuie să motiveze toate eforturile. Ea constrânge, determină și captivează inima. – TSS 101-105.

Rolul părinților în Școala de Sabat

Școala de Sabat le oferă tinerilor ocazii și privilegii valoroase. Părinții ar trebui [53] să prețuiască mult avantajele acestea și să le arate copiilor lor că le apreciază. Dacă ei înșiși nu manifestă niciun interes hotărât față de Școala de Sabat, părinții nu se pot aștepta de la copiii lor să facă astfel. În Școala de Sabat, părinții pot să fie elevi, asemenea copiilor. Atât părinții, cât și copiii să caute să cunoască Scripturile. Cuvântul lui Dumnezeu să fie pe primul loc în comparație cu toate celelalte cărți. Domnul Hristos a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Toți ar trebui să fim familiarizați cu profețiile mai bine decât suntem și să avem o cunoaștere mai cuprinzătoare a învățăturilor practice prezentate de Domnul Hristos. Dacă citim pur și simplu Scripturile, fără interes, nu putem să ajungem inteligenți cu privire la adevărurile conținute în ele.

Studiul zilnic al lecției

Părinții să studieze Scripturile împreună cu copiii lor. Ei ar trebui să se familiarizeze cu lecțiile, iar apoi să-i ajute pe copii să le învețe. În fiecare zi poate fi dedicat un timp potrivit pentru studiul lecțiilor, dar nu numai citindu-le pentru a repeta mecanic cuvintele, în timp ce mintea nu înțelege semnificația lor, ci pentru a merge chiar la temelie și a se familiariza cu ideile scoase în evidență în lecție. În foarte multe cazuri, indiferența copiilor este din vina părinților. Ei sunt indiferenți, iar copiii deprind același spirit. Dacă părinții arată că acordă importanță Școlii de Sabat, [54] tratând-o cu respect și punând-o pe un loc principal, copiii vor repeta în general exemplul lor.

Respectarea Sabatului

Părinții ar trebui să-i facă pe cei din familia lor să înțeleagă pe deplin că orele sfinte ale Sabatului trebuie să fie petrecute pentru slava lui Dumnezeu. Să se scoale odată cu răsăritul soarelui, să aibă timp suficient spre a se pregăti pentru Școala de Sabat, fără să fie nevoiți să se grăbească și, probabil, să-și piardă stăpânirea de sine. Dacă în ziua precedentă au fost făcute pregătirile corespunzătoare, va fi timp suficient pentru a recapitula lecția studiată în timpul

săptămânii și, atât părinții, cât și copiii pot să meargă la Școala de Sabat cu siguranța că lecțiile au fost învățate bine.

Simpatia lui Hristos față de copii

În copilărie, Isus a fost dornic de cunoaștere. El nu a pășit în lumea noastră ca om matur. Dacă ar fi făcut așa, copiii nu l-ar fi avut ca exemplu de urmat. Domnul Hristos a fost copil. El a avut experiența unui copil, a simțit dezamăgirile și încercările pe care le simt copiii, a cunoscut ispitele prin care trec copiii și tinerii. Totuși, în copilăria și tinerețea Sa, Hristos a fost un exemplu pentru toți copiii și tinerii. În copilărie, mâinile Sale au fost angajate în activitate folositoare. În tinerețe, El a lucrat în atelierul de tâmplărie al tatălui Său și a fost supus părinților Săi, oferind în felul acesta viața Sa ca o lecție pentru toți copiii și tinerii. Dacă Domnul Hristos nu ar fi fost El însuși copil, tinerii ar putea [55] să creadă acum că nu este în stare să simtă împreună cu ei. Totuși, El a trăit ca exemplu al lor, și toți copiii și tinerii pot să găsească în Isus o persoană la care pot să vină cu toate întristările și dezamăgirile lor și vor descoperi în El un Prieten care îi va ajuta.

Domnul Isus îi iubește pe copiii mici. Când mamele și-au adus copiii la Isus, ucenicii au încercat să le îndepărteze. Totuși, Isus i-a muștră și a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei”. Apoi, i-a cuprins pe copii în brațele Sale iubitoare și i-a binecuvântat. Părinții și instructorii care nu au dragoste și răbdare cu copiii sunt demni de milă, deoarece nu au gândul lui Hristos. Cei care caută să-i adune pe copii la Școala de Sabat fac o lucrare bună, tocmai lucrarea pe care Domnul ar dori ca ei să o facă. Chiar și mintea aflată în dezvoltare a copiilor mici poate să înțeleagă foarte mult cu privire la învățăturile lui Hristos și poate să învețe să-L iubească din toată inima. Instructorii și părinții să semene de-a lungul tuturor apelor și, dacă sunt credincioși, vor avea din când în când o recoltă de suflete. Când vor vedea sufletele pentru care au lucrat stând în jurul marelui tron alb și având coroane, haine albe și harpe de aur, ei vor simți că eforturilor lor nu au fost zadarnice. Cuvintele: „Bine rob bun și credincios” vor ajunge la urechile lor ca o muzică plăcută. – *Signs of the Times*, 23 iunie, 1881. [56]

Găsirea timpului pentru învățarea lecției

Sunt mulți copii care se plâng de lipsa timpului, ca o scuză pentru că nu învață lecțiile Școlii de Sabat, dar numai puțini sunt aceia care nu ar putea să găsească timp pentru a-și învăța lecțiile, dacă ar avea interesul să le învețe. Unii dedică timp pentru amuzamente și plimbări, pentru broderii inutile pe haine, ca să facă paradă, cultivând mândria și vanitatea. Orele prețioase risipite în felul acesta sunt timpul lui Dumnezeu, pentru care vor trebui să dea socoteală înaintea Lui. Orele petrecute cu ornamentări inutile, sau în amuzamente și conversații ieftine vor fi aduse la judecată, ca oricare altă faptă. – TSS 8.

Părinții să-i ajute pe copii

Părinții ar trebui să simtă că a-i învăța pe copiii lor legile și cerințele lui Dumnezeu, precum și profețiile, constituie o datorie sfântă. Ei ar trebui să-i educe pe copii acasă și, chiar ei înșiși ar trebui să fie interesați de lecțiile Școlii de Sabat. Când studiază împreună cu copiii, părinții arată că acordă importanță adevărului prezentat în lecții și contribuie la crearea unui gust pentru cunoașterea Bibliei. – TSS 111.

Părinții să își facă partea, nu numai ajutându-i pe copii în studiul lor, ci familiarizându-se ei înșiși cu lecțiile. Biblia este manualul nostru. Părinții, instructorii și elevii trebuie să se

familiarizeze mai bine cu adevărurile prețioase conținute atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. – TSS 14 [57]

Școala de Sabat este mai importantă ca școala obișnuită

Grija cu care părinții se asigură că lecțiile Scripturii sunt învățate de copiii lor ar trebui să fie chiar mai mare decât grija cu care se asigură că aceștia își fac temele pentru școală. Lecțiile Scripturii ar trebui să fie învățate mult mai bine, decât temele pentru școlile obișnuite. Dacă părinții și copiii nu consideră că este important să acorde interes Școlii de Sabat, atunci ar fi mai bine să rămână acasă, deoarece Școala de Sabat nu se va dovedi o binecuvântare pentru ei. Părinții și copiii să conlucreze în armonie cu instructorii și dirigintele Școlii de Sabat, dovedind astfel că prețuiesc munca depusă pentru ei. Părinții să manifeste un interes deosebit pentru educația religioasă a copiilor lor, așa încât aceștia să poată ajunge la o cunoaștere mai cuprinzătoare a Scripturilor. – TSS 8.

Studiul sârguincios este răsplătit cu îmbelșugare

Cererea insistentă acelor studenți evrei [Daniel și tovarășii lui], care erau instruiți de Dumnezeu, a fost bogat răsplătită. În timp ce ei făceau eforturi stăruitoare pentru a dobândi cunoștințe, Domnul le-a dat înțelepciune cerească. Cunoștința pe care au dobândit-o le-a fost de mare folos atunci când au ajuns în strâmtorare. Domnul Dumnezeu cerurilor nu poate suplini lipsurile care sunt rezultatul indolenței mintale și spirituale. Când își vor pune la lucru însușirile intelectuale pentru a dobândi cunoștințe, pentru a deveni niște oameni care gândesc profund; când aceia care sunt cei mai mari martori [58] ai lui Dumnezeu și ai adevărului vor fi câștigat, din câmpul de cercetare a învățăturilor vitale cu privire la mântuirea sufletului, acea slavă ce poate fi adusă Dumnezeului cerurilor, atunci chiar și judecătorii și regii vor fi făcuți să recunoască, în curțile de judecată, în parlamente și consilii, că Dumnezeul care a făcut cerurile și pământul este singurul Dumnezeu viu și adevărat, întemeietorul creștinismului, autorul adevărului, Cel care a instituit Sabatul zilei a șaptea atunci când au fost puse temelile pământului, când stelele dimineții cântau laolaltă și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie. – FE 374,374.

Capitolul 3

Un mijloc de câștigare a sufletelor

Scopul cel mai înalt

Scopul Școlii de Sabat ar trebui să fie câștigarea de suflete. Organizarea lucrării poate să fie desăvârșită, facilitățile pot să fie tot ce s-ar putea dori, dar dacă tinerii și copiii nu sunt aduși la Hristos, școala a dat greș, deoarece, dacă nu sunt atrase la Hristos, sufletele ajung să fie tot mai greu de impresionat de influența unei religii formale. Instructorul trebuie să coopereze cu Dumnezeu, când bate la ușa acelora care au nevoie de ajutor. Dacă elevii răspund la apelurile Duhului Sfânt și deschid ușa inimii, ca să intre Isus, El le va deschide mintea spre a fi în stare să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu. Lucrarea instructorului este simplă, dar dacă este făcută în spiritul lui Isus, va fi înzestrată cu profunzime și eficiență, prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

În Școala de Sabat este nevoie de multă lucrare personală. Necesitatea acestui fel de lucrare nu este recunoscută și prețuită așa cum ar trebui. Instructorul trebuie să lucreze cu seriozitate și gingășie pentru convertirea elevilor lui, având inima plină de recunoștință pentru dragostea lui Dumnezeu, care a fost pusă în sufletul lui. [62]

Mântuirea personală și apoi slujirea

Ce dovadă putem să-i prezentăm lumii, ca să arătăm că lucrarea Școlii de Sabat nu este doar o prefăcătorie? Ea va fi judecată după roade. În Școlile noastre de Sabat, tinerilor trebuie să li se încredințeze responsabilități, ca să-și poată dezvolta aptitudinile și să câștige putere spirituală. Mai întâi, tinerii să se consacre lui Dumnezeu, iar apoi, încă de la începuturile experienței lor, să fie învățați să-i ajute pe alții. Lucrarea aceasta va solicita însușirile lor și îi va face capabili să învețe cum să plănuiască și cum să-și pună în aplicare planurile de a le face bine tovarășilor lor. Să caute compania celor care au nevoie de ajutor, nu spre a se angaja în conversații ieftine, ci spre a reprezenta caracterul lui Hristos și spre a fi conlucrători cu Dumnezeu, câștigându-i pe aceia care nu s-au consacrat Lui....

Zelul proporțional cu privilegiul

Noi suntem înfiorător de rămași în urmă în eforturile noastre pentru îndeplinirea datoriei de a-i ajuta pe tineri. Am avut o lumină mare, dar ne lipsește zelul și seriozitatea și nu avem acea ardoare a spiritului proporțională cu privilegiile de care ne bucurăm. Trebuie să ne ridicăm mai presus de atmosfera rece a necredinței care ne înconjoară și să ne apropiem de Dumnezeu, pentru ca El să Se poată apropia de noi.

Să-i educăm pe tineri, așa încât ei să poată învăța cum să lucreze pentru mântuirea oamenilor și, când îi vom educa pe tineri pentru lucrarea aceasta, noi înșine vom învăța cum să lucrăm cu mai mult succes, ajungând niște slujitori eficienți [63] în mâinile lui Dumnezeu pentru convertirea elevilor noștri. Trebuie să ajungem plini de spiritul unei munci serioase și să ne bazăm pe Hristos, ca fiind singura noastră cale de a avea succes. Mintea noastră trebuie să fie lărgită, ca să înțelegem corect lucrurile ce au legătură cu viața veșnică. Inima noastră trebuie să fie sensibilizată și supusă de harul lui Hristos, ca să putem ajunge niște educatori adevărați.

Diriginții și instructorii să se întrebe: Cred eu Cuvântul lui Dumnezeu? Mă consacru eu Aceluia care S-a dat ca jertfă pentru mine, suferind o moarte nemiloasă pe cruce, pentru ca eu să nu pier, ci să am viața veșnică? Cred eu că Isus atrage sufletele acelora din jurul nostru, chiar și ale acelora care trăiesc în starea de nepocăință și nu răspund la puterea Sa de atracție? Apoi,

cu sufletul smerit, să spună: „Doamne, îi voi atrage cu toată puterea mea de influență, îi voi atrage la Tine. Mă încred în Tine și numai în Tine spre a atinge și spre a supune inima mea cu puterea Duhului Sfânt”. – TSS 47-50.

Lecția cea mai importantă

Tinerii capabili își vor exercita toate puterile în cercetarea Bibliei, vor avea mintea umplută de cunoștința prețioasă care va străluci ca o lumină asupra celor cu care se asociază. Școala de Sabat ar trebui să fie un loc unde cei care au făcut progrese în cunoașterea lucrurilor spirituale să poată învăța idei noi cu privire la credința poporului lui Dumnezeu. [64]

Când cei care se declară a fi creștini vor fi creștini în fapt și în adevăr, Școala de Sabat nu va mai fi un șir de servicii formale seci. Instructorii vor înțelege lecția pe care Domnul Hristos i-a dat-o lui Nicodim și vor prezenta influența ei importantă asupra destinului omenirii. Isus i-a zis conducătorului lui Israel: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Dacă nu se naște din nou, omul nu poate să înțeleagă caracterul împărăției cerurilor și nici să discearnă natura ei spirituală. Domnul Hristos îi spunea lui Nicodim cuvintele următoare:

„Nu de învățătură ai o nevoie așa de mare, ci de înnoirea interioară. Nevoia de a-ți satisface curiozitatea nu este așa de mare, precum este aceea de a avea o inimă nouă și, până când schimbarea aceasta nu are loc, înnoind toate lucrurile, faptul de a discuta cu tine despre autoritatea Mea, lucrarea și misiunea Mea, ca Unul care are acreditarea Cerului, nu va avea ca rezultat nici un bine mântuitor pentru tine.

A cunoaște și a le vesti adevărul altora

Lecția pe care Domnul Hristos i-a dat-o lui Nicodim este importantă pentru fiecare instructor, pentru fiecare lucrător al Școlii de Sabat, pentru fiecare tânăr și copil. Desigur, este important să ne familiarizăm cu dovezile credinței noastre, dar cunoștința cea mai importantă care trebuie să fie câștigată este aceea de a ști din experiență ce înseamnă a fi născut din nou. Marea nevoie a lucrării noastre în domeniul Școlii de Sabat este aceea de a avea lumina vieții. Este necesar să avem în mijlocul nostru bărbați și femei care [65] au învățat la picioarele lui Isus ce este adevărul și cum să îl prezinte altora. Pentru a fi educatori ai tinerilor noștri în Școala de Sabat este nevoie de oameni sfinți, oameni umili, care rămân în Hristos.

Nevoia cea mai mare

Nicodim a venit la Domnul, gândindu-se să intre într-o conversație lungă cu El cu privire la puncte de importanță minoră, dar Isus i-a prezentat deschis principiile cele mai importante ale adevărului și i-a arătat că prima lui nevoie era aceea de a fi umilit, de a avea un spirit dispus să se lase învățat, o inimă nouă, spunându-i că, dacă vrea să intre în împărăția lui Dumnezeu, trebuie să fie născut din nou. Oare cei care dețin poziții importante în Școala de Sabat nu ar fi deranjați și iritați, dacă le-aș spune că, deși sunt conducători în Israel, și ei au nevoie să fie născuți din nou? Nicodim s-a mirat că Domnul Hristos îi vorbea în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător al lui Israel, și nu a fost pregătit să primească adevărul, ci a răspuns prin cuvinte pline de ironie. „Nicodim I-a zis: ‘Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, și să se nască?’” Asemenea multora, el a dat pe față faptul că, atunci când adevărul tăios se adresează conștiinței, omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu. În ei nu se află nimic care răspunde la lucrurile spirituale, deoarece lucrurile spirituale sunt înțelese într-o modalitate spirituală. Deși Nicodim nu a înțeles cuvintele Sale, [66] Domnul Isus nu și-a pierdut răbdarea și nu s-a descurajat, ci a căutat să prezinte mai clar declarația Sa cu privire la adevăr. Cu o demnitate liniștită și solemnă, El a

repetat cuvintele într-o modalitate care să-l convingă de adevărul divin: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”.

Asemenea unei fântâni

Fiecare creștin adevărat este ca o fântână care primește fără încetare curenți de apă ce nu seacă niciodată, înviorându-i mereu și mereu pe cei care se află în jurul lui. Cei ce sunt conlucrători cu Dumnezeu manifestă un spirit misionar, deoarece ei primesc fără încetare, ca să le poată oferi celorlalți fără încetare lumina și binecuvântarea cerului. Cei care își deschid inima spre a primi mult, vor fi în stare să dea mult.

Cât de trist este să ne gândim la cantitatea mare de muncă formală ce se face în Școala de Sabat, în timp ce nu sunt dovezi că are loc o transformare morală a sufletului celor ce îi învață pe alții și al celor ce sunt învățați! Când lucrarea Duhului lui Dumnezeu va fi simțită în inimă, vom vedea pe mulți căutând cu stăruință mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. Atunci, lucrurile pământești își vor găsi poziția lor corespunzătoare și subordonată, [67] iar lucrurile cerești vor avea o poziție supremă în inima copiilor lui Dumnezeu.

Cea mai mare nevoie a lucrării

Care este caracterul experienței religioase a celor ce sunt implicați în lucrarea Școlii de Sabat? Lumina adevărului a strălucit în mintea și în inima instructorilor și a elevilor, așa încât aceștia să o poată transmite și celor ce sunt lipsiți de Hristos. Solia mântuirii trebuie să le fie vestită aceluia care încă nu și-au deschis inima spre a primi darul ceresc. Adevărul trebuie să le fie prezentat în așa fel, încât să atragă atenția celor ce par a fi indiferenți. Dacă toți ar simți o povară pentru sufletele pentru care a murit Hristos, cât de puternic ar fi interesul manifestat în fiecare dintre mijloacele folosite pentru salvarea sufletelor! Cât de puțin ar fi îndreptate gândurile noastre spre îngăduința de sine, spre parada în îmbrăcăminte și spre căutarea amuzamentelor. Cât de puțini bani ar fi cheltuiți pentru distracții și plăceri, dacă ne-am da seama de importanța faptului de a investi banii noștri în lucrarea lui Dumnezeu, care necesită fiecare bănuț ce nu este folosit pentru îndeplinirea nevoilor noastre reale.

Rugați-vă ca Duhul Sfânt să vină în inima voastră, iar atunci veți purta jugul lui Hristos și povara Sa și veți crește până la unirea deplină cu Isus. Concepțiile noastre sunt prea înguste. Avem nevoie de o viziune mai largă pentru a lua parte la împlinirea nevoilor lucrării.

Cea mai mare nevoie a lucrării lui Dumnezeu sunt tinerii și tinerele consacrate, care simt o responsabilitate personală pentru [68] înaintarea lucrării și care vor conlucra cu mijloacele divine spre a răspândi lumină în întunericul moral al lumii. – TSS 57.

Efectul adevărului

Dacă sunt întipărite în inimă, propoziție cu propoziție și învățătură cu învățătură, principiile adevărului vor da naștere unor fapte corecte. Biblia conține declarațiile cercetătoare, pe care Dumnezeu le-a dat spre a-i călăuzi pe bărbați, femei, tineri și copii prin luptele vieții acestea, pe calea spre cer. Rugăciunea Domnului Hristos a fost „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”. Oricât de iluminați ar fi tinerii prin studiile biblice, natura lor este de așa fel, încât, dacă adevărul pe care îl cunosc nu este practicat în viața de zi cu zi, fiecare încercare de a se înălța și de a se înnobila va fi lipsită de reușită. Părinții au responsabilitatea serioasă de a conlucra cu instructorii Școlii de Sabat.

Sunt inimi pe care Domnul le-a atins cu Duhul Său Sfânt. Îndată ce harul își începe lucrarea în suflet, inima este umilită și supusă, nu are loc nicio luptă pentru supremație, mândria dispare și are loc o asemenea înțelegere a dragostei manifestate de Hristos prin faptul că și-a dat viața

pentru faptele păcătoase, încât nu mai există nicio dorință de înălțare de sine. Cel convertit înțelege că Mântuitorul a trăit o viață de umilință și dorește să meargă pe urmele Sale. Spiritul misionar este trezit în inima lui și, în timp ce trăiește în umilință și cu atenție, în conformitate cu [69] credința lui, el nu își găsește liniștea, până când nu este angajat în lucrarea de câștigare a sufletelor pentru Hristos. El vrea ca toți să știe cât de prețioasă este dragostea Mântuitorului.

O întrebare pentru fiecare instructor și elev

Dacă studiați Scripturile, dacă manifestați un interes neegoist pentru binele altora, dacă faceți acele lucruri care vor fi pe placul Mântuitorului, veți crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru. Fiecare instructor și fiecare elev să se întrebe: „Ce pot să fac spre a îndeplini o slujire bună pentru Acela care a murit, ca eu să pot trăi?” Domnul dă răspunsul acesta: „Căutați-i și salvați-i pe cei pierduți”. Trebuie să lucrați în modalitatea în care a lucrat Domnul Hristos, cu răbdare, cu seriozitate, cu hotărârea de a nu vă simți descurajați, deoarece voi lucrați pentru timpul acesta și pentru veșnicie, cu credința că Domnul Isus poate să facă mult prin aptitudinile omenești care sunt consacrate în slujba Sa. Ce privilegiu mai mare am putea să dorim, decât acela de a fi conlucrători cu Dumnezeu, folosind la maxim capacitățile ce ne-au fost încredințate, pentru ca tocmai lucrarea aceasta să poată fi adusă la îndeplinire?

Dacă sunt serioși și cultivă evlavie și devoțiunea, tinerii și tinerele vor face lumina lor să strălucească asupra celorlalți, iar în biserică se va manifesta o putere de viață. Ar fi bine să vă stabiliți o oră pentru studiul Bibliei, iar tinerii, atât cei convertiți, cât și cei neconvertiți, să se adune pentru rugăciune și pentru a-și relata experiențele. Tinerii [70] ar trebui să aibă ocazia de a-și exprima simțămintele. Ar fi bine să aveți un conducător înțelept, care să fie ales la început, un om care va vorbi puțin și va încuraja mult, spunând câte un cuvânt din când în când spre a-i ajuta și spre a-i întări pe tineri în perioada de început a experienței lor religioase. După ce câștigă o oarecare experiență, unul dintre ei să preia conducerea, iar apoi un altul și, în felul acesta, lucrătorii să fie educați pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu. – TSS 48,49.

Puterea și înțelepciunea sunt făgăduite

Fiecare lucrător adevărat și sincer să fie încurajat să lucreze, având în atenție faptul că fiecare va fi răsplătit după faptele lui. Lucrați cu ținta unică de a-I aduce slavă lui Dumnezeu. Nu refuzați să purtați responsabilități, pe motiv că vă simțiți slabi și ineficienți. Dumnezeu poate să vă dea putere și înțelepciune, dacă sunteți consacrați Lui și rămâneți umili. Nimeni să nu refuze să lucreze, pe motiv că simte că nu are dispoziția de a lucra, și nimeni să nu se pripească, impunându-și slujirea, dacă aceasta nu este dorită.

Datoria de a lucra pentru alții

Fiecare lucrător adevărat să fie recunoscător lui Dumnezeu pentru faptul că este onorat cu ocazia de a lucra pentru Domnul. Urmăriți ocaziile pentru a face bine și pentru a vă dezvolta talentele pe care vi le-a dat Dumnezeu, căutând zi de zi harul de a avea succes în facerea binelui.

Ocaziile pierdute pentru facerea binelui [71] ar trebui să vă facă să vă umiliți până la pământ și să vă determine să vegheați cu atenție, ca nu cumva să lăsați să vă scape ocaziile de a fi o binecuvântare pentru alții. De câte ori a sosit timpul pentru o lucrare, dar lucrătorul nu a fost la datorie! Ar fi putut fi spuse cuvinte care ar fi ajutat și ar fi întărit sufletele slabe, ce se luptă cu ispita, dar acestea nu au fost rostite niciodată. Ar fi putut fi făcute eforturi personale bine îndrumate, care ar fi salvat un suflet de la moarte și ar fi scutit o mulțime de păcate, dar nu a fost nimeni să le facă. Cei neglijenți vor trebui să dea socoteală pentru neglijența lor în ziua judecării. Sângele lui Hristos, care curățește de toate păcatele este cel mai prețios. Simțământul

dragostei răscumpărătoare a lui Hristos ar trebui să ne determine să folosim fiecare ocazie de a face binele. Dacă sunt folosite pentru slava lui Dumnezeu, momentele acestea sunt nespuse de prețioase. Cei care sunt în căutarea bogățiilor pământești veghează continuu și cu mare atenție spre a găsi ocaziile de a câștiga obiectul dorit, iar cei care lucrează pentru Hristos nu ar trebui să fie cu nimic mai puțin stăruitori în lucrarea de câștigare a sufletelor. Dacă, imitând exemplul lui Hristos, le-ar face bine tuturor celor ce ajung în sfera lor de influență, ei ar putea să fie conlucrători cu El.

Pentru Numele lui Hristos, instructorii și diriginții din Școala voastră de Sabat să fie niște bărbați și femei care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, să fie niște bărbați și femei care își dau seama de responsabilitatea poziției lor și să fie niște oameni care veghează asupra sufletelor și trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru influența pe care o exercită asupra celor aflați în grija lor. [72]

Credința în făgăduințele lui Dumnezeu

Trebuie să avem o credință mai mare, deoarece altfel nu putem fi înnoiți după chipul divin și nu putem să iubim și să împlinim cerințele lui Dumnezeu. Să ne rugăm cu buze neprefăcute: „Doamne, mărește-mi credința, dă-mi iluminarea divină, deoarece, fără ajutor de la Tine, nu pot să fac nimic”. Veniți cu umilință și îngenunchiați înaintea lui Dumnezeu, deschideți înaintea Domnului Biblia care conține făgăduințele divine, bazați-vă pe ele, faceți un legământ cu Dumnezeu că veți împlini cerințele Sale, spuneți-I că veți crede, fără a avea nicio altă dovadă, cu excepția simplei făgăduințe. Aceasta nu este încumetare, deoarece, dacă nu lucrați cu zel, dacă nu sunteți serioși și hotărâți, Satana va câștiga avantajul, iar voi veți fi lăsați în necredință și întuneric.

Cuvintele și făgăduințele lui Dumnezeu sunt singura temelie a credinței noastre. Tratați Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat, ca fiind un glas viu ce vă vorbește, și împliniți cu credincioșie fiecare cerință. Dumnezeu care a făcut făgăduința este credincios. El va conlucra cu eforturile diriginților și instructorilor. Bindecuvântările pe care le primim sunt limitate de slăbiciunea credinței noastre. Dumnezeu nu este lipsit de voința de a ni le da. El are o resursă de putere. Noi trebuie să cultivăm blândețea și sfințenia inimii. În eforturile pline de renunțare la sine pentru a le face bine altora, noi putem să avem dovezi bogate ale dragostei și milei Sale zi de zi. Îi îndemn pe lucrătorii din Școlile noastre de Sabat să îmbrace toată armura lui Dumnezeu și, ca niște soldați credincioși ai lui Isus Hristos, să-și arate credincioșia lor. Dumnezeu va răsplăti fiecare lucrare făcută pentru slava Sa. – TSS 26-29.

Foamea și setea după adevărul divin

Pentru a face voia lui Dumnezeu, noi trebuie să cercetăm Cuvântul Său, ca să cunoaștem învățătura Sa și să punem la lucru toate aptitudinile ce ne-au fost încredințate. Trebuie să fim sârguincioși în rugăciune și în slujirea simplă și cu toată inima, pe care o aducem lui Dumnezeu. Cei care sunt instructori ai Școlii de Sabat ar trebui să flămânzească și să înseteze după adevărul divin, ca să le poată împărtăși spiritul acesta celor aflați în grija lor și să-i îndrume pe elevii lor să caute adevărul ca pe o comoară ascunsă. Nu vrem ca Școlile noastre de Sabat să fie conduse într-o asemenea modalitate, încât să facă din elevi niște ipocriți, deoarece astfel de oameni nu pot să progreseze în domeniul religiei adevărate. Prin urmare, să se acorde mai multă atenție rugăciunii, pentru ca Duhul Domnului să se afle în școala voastră, iar apoi puteți să adoptați orice organizare formală doriți. Pretențiile înalte de orice fel nu sunt la locul lor în lucrarea Școlii de Sabat, iar aspectele tehnice sunt de mică valoare, dacă Duhul lui Dumnezeu nu sensibilizează și nu modelează inima instructorilor și a elevilor. – TSS 76.

Studiul cu fiecare persoană în parte

În orice învățătură adevărată, elementul personal este esențial. În învățătura Sa, Hristos S-a ocupat de oameni în mod individual; El i-a pregătit pe cei doisprezece prin contact personal și tovarășie. În particular, a dat cea mai prețioasă învățătură, adesea, unui singur ascultător. El a dezvăluit comorile cele mai bogate [74] rabinului celui onorat, vorbindu-i noaptea pe Muntele Măslinilor, vorbind femeii celei disprețuite la fântâna din Sihar; căci în acești ascultători El a sesizat inima neîmpietrită, mintea deschisă, spiritul receptiv. Nici chiar mulțimea care se înghesuia pe urmele Sale nu reprezenta pentru Hristos o masă nediferențiată de fapte omenești. El vorbea direct oricărei minți și făcea apel la fiecare inimă. Îi privea în față pe cei ce-L ascultau, încuraja o față care se lumina și o privire fugară de aprobare, lucruri care spuneau că adevărul atinsese sufletul; și acolo, ca răspuns, vibra în inima Sa coarda bucuriei pline de compasiune....

În lucrarea educativă de astăzi este nevoie de același interes personal, de aceeași atenție acordată dezvoltării individuale. Mulți tineri aparent nepromițători sunt înzestrați din belșug cu talente ce nu sunt folosite deloc. Calitățile lor stau ascunse din pricina lipsei de discernământ a educatorilor pe care-i au. În mulți băieți sau fete, la suprafață la fel de neatrăgători ca și o piatră aspră, neprelucrată, se poate găsi materialul prețios care va trece testul temperaturii ridicate, al furtunii și al presiunii înalte. Adevăratul educator va avea în vedere ce ar putea deveni elevii săi și va recunoaște valoarea materialului pe care îl prelucrează. Va arăta un interes personal față de fiecare elev și va căuta să-i dezvolte toate puterile. Fiecare efort de conformare cu principiile corecte va fi încurajat, oricât de nedesăvârșite ar fi străduințele acestea. – Ed 231,232.

Lucrarea personală pentru membrii grupei

Instructorii noștri trebuie să fie niște oameni convertiți, care știu ce înseamnă să lupți cu Dumnezeu, care nu își vor găsi liniștea, până când inima copiilor este întoarsă spre [75] dragoste, laudă și slavă pentru Dumnezeu. Cine va lucra cu seriozitate pentru sufletele din Școlile noastre de Sabat? Cine îi va lua pe tineri deoparte, le va vorbi, se va ruga cu ei și le va adresa apeluri personale, îndemnându-i să-și supună inima față de Isus, ca să poată fi ca o mireasmă plăcută pentru Hristos? Când vedem mărimea lucrării și înțelegem cât de puțin este prețuită, simțim că ne geme sufletul și exclamăm: Cine sunt cei care vor accepta aceste responsabilități serioase și vor veghea asupra sufletelor, ca unii care vor trebui să dea socoteală? Noi suntem reprezentanții lui Hristos pe pământ. Cum ne îndeplinim misiunea? Reprezentanții lui Hristos vor trăi zilnic în comuniune cu El. Cuvintele lor vor fi alese, vorbirea lor va fi dreasă cu har, inima lor va fi plină de dragoste, eforturile lor de a salva sufletele pentru care a murit Hristos vor fi sincere, serioase și perseverente. Toți să își facă până la capăt lucrarea pentru mântuirea copiilor și tinerilor dragi și, dacă vor face așa, din când în când vor asculta cu bucurie cuvintele lui Isus: „Bine, rob bun și credincios,... intră în bucuria Stăpânului tău”. Ce este bucuria aceasta? Este bucuria de a-i vedea pe sfinții cei mântuiți prin mijlocirea lor, prin sângele lui Isus Hristos. – TSS 15.

Vizitele acasă

Instructori și lucrători din fiecare departament al Școlii de Sabat, vă vorbesc în temere de Dumnezeu și vă spun că, dacă nu aveți o legătură vie cu El și dacă nu stați adesea înaintea Lui în rugăciune stăruitoare, nu veți fi în stare să vă faceți lucrarea cu înțelepciunea cerească [76] și nu veți putea să câștigați suflete pentru Hristos. Cel ce lucrează pentru Dumnezeu trebuie să fie îmbrăcat în umilință, așa cum este îmbrăcat cu o haină. Domnul va recunoaște și va

binecuvânta lucrătorul umil, care are un spirit dispus să se lase învățat, o dragoste plină de respect pentru adevăr și neprihănire, oriunde s-ar afla el. Dacă sunteți așa, veți da pe față o grijă pentru elevii voștri, făcând eforturi deosebite pentru mântuirea lor. Vă veți apropia de ei cu o simpatie iubitoare, vizitându-i acasă, aflând situația reală în care se află, în timp ce conversați cu ei despre experiența lor în domeniul lucrurilor lui Dumnezeu, și îi veți purta pe brațele credinței voastre până la tronul Tatălui. – TSS 68,69.

Paște mieluseii Mei

În misiunea încredințată lui Petru, Mântuitorul l-a îndemnat mai întâi: „Paște mieluseii Mei”, iar după aceea i-a poruncit: „Paște oile Mele”. Prin cuvintele adresate apostolului, Domnul Hristos le spune tuturor slujitorilor Săi: „Paște mieluseii Mei”. Când i-a mustrat pe ucenici, spunându-le să nu-i disprețuiască pe cei mici, El li S-a adresat tuturor ucenicilor Săi din toate veacurile. Dragostea și grija Sa față de copii sunt un exemplu prețios pentru urmașii Săi. Dacă instructorii Școlii de Sabat ar fi simțit față de acești miei ai turmei dragostea pe care ar fi trebuit să o simtă, mult mai mulți ar fi fost câștigați în staulul lui Hristos. În fiecare ocazie potrivită, repetați-le copiilor povestea dragostei lui Isus. În fiecare predică, puneți o mică parte pentru binele lor. Slujitorii lui Hristos pot să găsească în acești micuți niște prieteni pe viață, iar cuvintele lor ar putea să fie pentru ei ca niște mere de aur în coșuri de argint. – TSS 13 [77]

Nu-i neglijați pe copii

Deși s-a făcut ceva pentru educarea și instruirea religioasă a tinerilor, încă mai există o mare lipsă. Mult mai mulți trebuie să fie încurajați și ajutați. Lucrarea personală pe care o cere situația nu este îndeplinită. Nu numai pastorii sunt cei care au neglijat lucrarea aceasta solemnă de salvare a tinerilor, ci membrii bisericii vor trebui să dea socoteală înaintea Domnului pentru indiferența lor și pentru neglijarea datoriei.

Domnul nu este slăvit când copiii sunt neglijați și trecuți cu vederea. Ei trebuie să fie educați, disciplinați și învățați cu răbdare. Ei au nevoie de mai mult decât o atenție ocazională, mai mult decât de un cuvânt de încurajare. Ei au nevoie de o muncă atentă, de un efort serios și plin de rugăciune. Inima umplută de dragoste și simpatie va atinge inima acelor tineri care par a fi nepăsători și fără speranță. – TSS 114,115.

Îndrumarea turmei celei mici

Diriginții și instructorii Școlii de Sabat ar trebui să se roage adesea. Un cuvânt spus la vreme potrivită poate să fie ca o sămânță bună semănată în mințile tinere și poate să aibă ca rezultat faptul că pașii cei mici sunt conduși pe calea dreaptă. Totuși, un cuvânt greșit poate să le conducă pașii pe calea pierzării. – TSS 112.

Adunații pe copiii mici

Adunații pe copiii mici, care abia au început să vorbească, pe tineri și pe cei în vârstă și dați-le sarcina de a rezolva tainele [78] care nu au fost înțelese de înțelepții pământului, chiar dacă au avut niște minți uriașe. Adevărurile grele ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt pentru cei umili și dornici să învețe la picioarele Învățătorului divin. Domnul Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt de faptul acesta și a zis: „Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu”.

Ideile înguste să nu interzică și să nu împiedice lucrarea voastră. „Țarina, este lumea”. Învățăturile adevărului sunt descoperite cu claritate pe fiecare pagină a Cuvântului lui Dumnezeu, și totuși vrăjmașul are puterea de a orbi mintea celor mulțumiți de ei înșiși, așa

încât expresiile cele mai simple și mai clare să nu poată fi înțelese. Învățați-i pe copiii noștri adevărul. Faceți-i să fie înarmați cu descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu. Faceți-i să fie în stare să spună ce scrie în Scripturile adevărului. Pastorul de la amvon să adreseze, cu buzele atinse de carbunele de pe altarul cerului, cuvintele vieții, care își vor croi calea în inima și în sufletul celor ce, deși sunt înțelepți din punct de vedere al înțelepciunii lumii acesteia, nu înțeleg înțelepciunea care vine de sus.

Întrebarea: „Ce este adevărul?” să fie pusă cu un interes hotărât. Noi trebuie să răspundem la porunca lui Dumnezeu și să înaintăm de la o lumină, la o lumină mai mare. Nu există soldați ai lui Hristos care stau pe loc, nepăsători și inactivi. Trebuie să fie făcute îmbunătățiri continue. **[79]** Providența lui Dumnezeu ne conduce pas cu pas pe calea ascultării. Părinții și instructorii să întipărească în mintea copiilor faptul că Domnul îi pune la încercare în viața aceasta spre a vedea dacă Îl vor asculta cu dragoste și respect. Cei care nu vor fi ascultători de Hristos în lumea aceasta nu Îl vor asculta nici în lumea veșnică. Domnul vrea să-i facă să fie potriviți pentru reședințele cerești pe care a plecat să le pregătească pentru cei ce Îl iubesc. – TSS 31,32.

Experiența religioasă a copiilor

Religia îi ajută pe copii să studieze mai bine și să lucreze cu mai multă credincioșie. O fetiță de doisprezece ani exprima într-o modalitate simplă dovada faptului că este creștină: „Nu îmi plăcea să învăț, ci îmi plăcea să mă joc. Am fost leneșă la școală și adesea am lipsit de la ore. Acum, învăț bine fiecare lecție, ca să-I plac lui Dumnezeu. Am fost răutăcioasă la școală și, când profesorii nu se uitau la mine, glumeam pe seama lor, ca să-i fac pe copii să râdă. Acum, vreau să-I plac lui Dumnezeu, comportându-mă frumos și respectând regulile școlii. Am fost egoistă acasă, nu mi-a plăcut să fac treburile din casă și am fost îmbufnată când mama mă chema de la joacă spre a o ajuta. Acum este o bucurie adevărată pentru mine să o ajut pe mama în orice fel, ca să-i arăt că o iubesc”.

Nu-i învățați pe copiii voștri cu gândul la vreo perioadă din viitor, când vor suficient de mari spre a se pocăi și spre a crede adevărul. Dacă sunt îndrumați corespunzător, copiii foarte mici pot să aibă concepții corecte despre starea lor ca **[80]** păcătoși și despre calea mântuirii prin Hristos. – TSS 112.

Inima copiilor este cel mai ușor de influențat

Instructorii Școlii de Sabat trebuie să se poarte cu atenție și cu rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze ca unii care vor fi chemați să dea socoteală. Lor li se dă ocazia de a câștiga suflete pentru Hristos și, cu cât tinerii rămân mai mult timp în starea de nepocăință, cu atât ajung mai împietriți în împotrivirea față de Duhul lui Dumnezeu. Pe măsură ce trec anii este posibil să aibă loc o scădere a sensibilității față de lucrurile spirituale, o receptivitate diminuată față de influențele religiei. Satana lucrează zi de zi pentru a-i înrădăcina în obiceiurile neascultării, în spiritul lor de nepocăință și există o mai mică probabilitate ca ei să ajungă creștini. Care va fi raportul dat în cele din urmă de instructorii indiferenți? De ce este sufletul instructorului orbit de slăbiciunea morală și este făcut să nu dorească să depună eforturi corespunzătoare pentru convertirea sufletelor prețioase ale tinerilor și copiilor? De ce nu îngăduiți Duhului Sfânt să creeze în jurul sufletului o atmosferă care va alunga întunericul moral și va aduce lumina cerească pentru ceilalți? – TSS 44,45.

Puterea duioșiei creștine

Domnul Isus Hristos îi tratează cu o duioșie infinită pe aceia pe care i-a răscumpărat cu prețul suferințelor Sale trupești, ca să nu piară împreună [81] cu diavolul și îngerii lui, ci să-I poată revendica drept aleșii Săi. Ei sunt proprietatea Sa, câștigată prin dragoste, iar El îi privește cu o simpatie de nedescris și le dă celor dragi ai Săi, care cred în El, parfumul neprihănirii Sale. Pentru a-i face pe mieluseii prețioși ai turmei să înțeleagă și să prețuiască privilegiul de a se supune îndrumării duioase a păstorilor credincioși, este nevoie de tact, de înțelepciune, de dragoste de oameni și de o simpatie sfințită față de ei. Copiii lui Dumnezeu vor manifesta amabilitatea lui Isus Hristos.

Instructorul poate să-și lege inima de copiii aceștia, prin dragostea lui Hristos care locuiește în templul sufletului ca un parfum plăcut, o mireasmă de viață spre viață. Prin împărtășirea harului lui Hristos, instructorii pot să fie conlucrători cu Dumnezeu și instrumente ale Sale pentru a ilumina, a ridica, a încuraja și pentru a contribui la curățirea sufletului de întinarea morală, iar chipul lui Dumnezeu se va da pe față în sufletul copilului și caracterul lui va fi schimbat prin harul lui Hristos. – TSS 87.

Terenul de recrutare pentru lucrătorii creștini

Instructorii și elevii creștini sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru privilegiile pline de har de care se bucură, deoarece ei trebuie să fie conlucrători cu Dumnezeu, vestind o mărturie hotărâtă cu privire la puterea harului mântuitor al lui Dumnezeu înaintea pământului și înaintea cerului. Succesul și influența lucrătorilor lui Dumnezeu va fi proporțională cu [82] noblețea și curăția lor morală. Adevărații instructori creștini vor înțelege importanța lecției Școlii de Sabat, deoarece mintea lor va fi deschisă pentru a pricepe Evanghelia. Lumina lor va străluci asupra celor care nu au avut niciun interes față de razele prețioase ale adevărului. Ușa inimii trebuie să fie deschisă pentru a primi lumina care strălucește din Cuvânt. Un elev creștin care primește Cuvântul lui Dumnezeu poate să fie mijlocul de binecuvântare a colegilor lui. Dacă va parcurge lecția într-o modalitate răbdătoare, binevoitoare și interesantă împreună cu cei ce nu sunt interesați de lucrurile lui Dumnezeu, el poate să fie o binecuvântare pentru ceilalți și poate să prezinte o învățătură simplă și clară. Acest fel de lucrare va cere exercitarea înțelepciunii care vine de sus, pentru ca lucrătorul să-i poată aborda într-o modalitate acceptabilă pe cei care au nevoie cel mai mult de ajutor și să-i conducă la Hristos, unde nevoile sufletului pot să fie împlinite....

Când un tânăr este convertit, nu-l lăsați să stea degeaba, ci dați-i ceva de făcut în via Domnului. Să fie pus să lucreze în conformitate cu aptitudinile lui, deoarece Domnul i-a dat fiecărui om o lucrare. Să conlucrăm cu Domnul în fiecare domeniu și să folosim toate mijloacele prin care capacitățile celor implicați în școală să poată fi dezvoltate spre a fi de folos. Locuitorii lumii se înrolează sub steagurile celor doi conducători ai pământului. Hristos, Prințul vieții, și Satana, prințul întunericului, îi îndeamnă pe bărbați, femei și tineri să intre în slujba lor. Lucrarea instructorului [83] și a profesorului creștin este aceea de a face eforturi serioase pentru ca rândurile lui Hristos să crească fără încetare și pentru a invita fiecare suflet să stea sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. – TSS 50,51.

Școala de Sabat – un factor în educația misionară

În domeniul misionar, s-a dovedit că, oricare ar fi talentul cuiva în predicare, dacă partea practică este neglijată, dacă lucrătorii nu sunt învățați cum să lucreze, cum să conducă întrunirile, cum să-și facă partea în lucrarea misionară și cum să aibă succes în contactul cu oamenii, lucrarea va fi un eșec aproape total. De asemenea, este mult de făcut în domeniul Școlii

de Sabat spre a-i ajuta pe oameni să își înțeleagă obligația și să-și îndeplinească partea. Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El, iar pastorii ar trebui să îndrume eforturile lor. – 5T 256.

Educația pentru lucrarea biblică

Lucrarea cea mare de prezentare a Bibliei din casă în casă, prin studii biblice, adaugă o importanță suplimentară lucrării Școlii de Sabat și face să fie evident faptul că instructorii ar trebui să fie niște oameni consacrați, care înțeleg Scripturile și pot să împartă drept Cuvântul adevărului. Ideea de a susține studii biblice este o idee venită din cer și deschide calea pentru a implica sute de tineri și tinere în îndeplinirea unei lucrări care, altfel, nu ar putea să fie făcută.

[84]

Biblia nu este o carte încuiată. Ea poate să fie dusă la ușa fiecărui om, iar adevărurile ei pot să-i fie prezentate conștiinței fiecăruia. Când le va fi prezentat adevărul, mulți vor cerceta ei înșiși Scripturile în fiecare zi, asemenea nobililor din Berea, spre a vedea dacă lucrurile acestea sunt așa cum le-au fost prezentate. Domnul Hristos a zis: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Domnul Isus, Răscumpărătorul lumii, îi îndeamnă pe oameni nu doar să citească, ci să „cerceteze Scripturile”. Aceasta este o lucrare importantă și ne este încredințată nouă, iar dacă o îndeplinim vom fi binecuvântați într-o mare măsură, deoarece ascultarea de porunca lui Hristos nu va rămâne nerăsplătită. Ea va fi încununată cu dovezi deosebite ale favorii Sale față de acest act de credincioșie, manifestat prin împlinirea luminii descoperite în Cuvântul Său. – TSS 29,30.

Respectul față de creștinii din alte biserici

Nu faceți lecțiile Școlii de Sabat să fie seci și lipsite de viață. Lăsați în mintea ascultătorilor impresia că Biblia, și numai Biblia, este singura regulă a credinței și că vorbele și faptele oamenilor nu trebuie să fie criteriul pentru învățăturile și activitățile noastre. Copiilor să le fie prezentată o lecție măreață, și anume că ei trebuie să fie liberi de orice particulă de egoism și bigotism. Învățați-i că Domnul Hristos a murit spre a-i mântui pe cei păcătoși și că lucrarea făcută pentru cei ce nu sunt de aceeași credință ca noi trebuie să fie îndeplinită cu o mare delicatețe și răbdare, deoarece ei sunt niște suflete prețioase în ochii lui Dumnezeu. **[85]** Nimeni nu trebuie să fie privit cu dispreț. Să nu se manifeste niciun fariseism, nicio îndreptățire de sine.

Vom ajunge să intrăm în legătură cu mulți creștini adevărați care nu sunt din biserica noastră, dar care trăiesc în conformitate cu lumina cea mai bună pe care o au și beneficiază de favoarea lui Dumnezeu mai mult, decât aceia care au o lumină mai mare, dar care nu au folosit-o, dând pe față fapte corespunzătoare.

Spiritul de toleranță

Odată, ucenicii au găsit un om care făcea o lucrare în Numele lui Hristos, iar Ioan, relatându-I lui Isus despre situația aceasta, a zis: „L-am oprit, pentru că nu venea după noi”. Totuși, Domnul Isus a muștrătat spiritul lui și le-a spus urmașilor Săi: „Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi”.

Cel ce este Calea, Adevărul și Viața va fi dat pe față cu claritate în cuvintele, spiritul și comportamentul acelor care cred în Domnul Isus și învață de la El. Părinții și tinerii ar trebui să manifeste interesul și simpatia cea mai plină de duioșie față de cei care nu sunt credincioși ai adevărului. Ei nu ar trebui să rănească niciodată, prin cuvinte, sau fapte, un suflet răscumpărat cu sângele lui Hristos. Dacă aceia care sunt mai în vârstă manifestă un spirit rece, aspru și lipsit de simpatie, copiii vor manifesta același spirit, iar caracterul lor nu va fi format în conformitate

cu modelul divin. Să-i educăm pe tineri și pe copii cu răbdare, ca să simtă că Dumnezeu le cere să fie niște misionari, că nu trebuie să fie egoiști, înguști la minte și bigoți, ci să aibă o minte deschisă, idei și simțăminte vaste. Dacă [86] vor lucra cu dragoste și vor manifesta amabilitatea creștină, toți vor fi niște câștigători de suflete și vor aduce snopi prețioși la Domnul.

Țintiți spre un standard mai înalt

Un lucru este sigur, și anume că în mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea, atât în lucrarea Școlii de Sabat, cât și în biserică, există prea puțin spirit de dragoste. Instructorii și elevii țintesc spre un standard prea jos. Toți trebuie să aibă idei mai vaste, aspirații mai înalte și mai sfinte, să respire o atmosferă mai curată. Tinerii și tinerele din colegiile și din Școlile noastre de Sabat trebuie să ajungă niște misionari pentru Dumnezeu. Ei au nevoie de învățatura și educația religioasă cea mai bună cu putință. Ei au nevoie de acea virtute care vine de la Dumnezeu și care, adăugată la cunoștințele obținute, îi va califica pentru poziții de răspundere dificile. Creșterea intelectuală și spirituală ar trebui să fie la fel de evidentă ca dezvoltarea puterilor fizice. Tinerii ar trebui să simtă nevoia de a fi puternici și competenți, atât din punct de vedere intelectual, cât și din punct de vedere spiritual. Mulți nu reușesc să dobândească puterea aceasta, nu pentru că le lipsește înclinația, ci pentru că dau greș în a-și pune în aplicare aptitudinile cu un efort sânguincios și hotărât. Ei ar trebui să folosească la maxim ocaziile și să ajungă niște oameni responsabili, ca să fie în stare să poarte poverile și să ia parte la îndeplinirea responsabilităților celor ce sunt istoviți și împovărați. Cea mai importantă parte din lucrarea misionară este aceea de a educa lucrători care să meargă și să predice Evanghelia pentru orice făptură. TSS 32-34.

Capitolul 4

Instructorul și lucrarea lui

Știința cea mai înaltă

A-L prezenta în fiecare efort misionar Isus Hristos și pe El răstignit înseamnă mult mai mult, decât pot să înțeleagă mințile mărginite. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți”. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. Aceasta ar trebui să fie partea cea mai importantă din lucrarea noastră. Dacă cineva crede că este capabil să-i învețe pe alții știința educație în Școala de Sabat, sau în școala elementară, acel om trebuie să învețe mai întâi temerea de Domnul, care este începutul înțelepciunii, ca să-i poată învăța pe alții această știință ce este mai înaltă decât toate celelalte. – FE 272.

Alegerea instructorilor

Învățătura dată tinerilor și copiilor nu ar trebui să fie superficială. Ca unii care stau în apărarea adevărului, instructorii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a înălța standardul. În Școala de Sabat, nu poate fi făcut un lucru mai rău, **[90]** decât acela de a pune ca instructori niște tineri sau tinere care au dat pe față defecte mari în experiența lor religioasă.... Nu micșorați standardul în Școlile de Sabat. Copiii voștri trebuie să aibă ca instructori, oameni al căror exemplu și influență vor fi mai degrabă o binecuvântare, decât un blestem. Ei trebuie să aibă în atenție fără încetare un simț înalt al virtuții, curăției și sfințeniei, care caracterizează viața creștină. Ideile lor cu privire la punctul acesta să nu ajungă să fie confuze. Nimeni să nu acționeze fără înțelepciune și cunoștință în domeniile acestea. Nu-i încurajați, nici prin vorbire, nici prin scrieri, pe oamenii care nu au valoare morală și a căror viață din trecut arată o lipsă de conștiință și integritate. Ei pot fi inteligenți, isteți, abili, dar dacă inima lor nu este umplută de Duhul lui Dumnezeu și dacă nu au un caracter integru, influența lor nu va conduce spre cele cerești, ci spre cele lumești, iar implicarea lor va fi o pagubă, oriunde s-ar afla și în orice lucrare s-ar angaja.

Avem o mare nevoie de bărbați și femei care resping păcatul și urăsc nelegiuirea, care au ochi spirituali pentru a vedea nevoile lucrării lui Dumnezeu și pentru a lucra cu un interes consacrat și neegoist, păstrându-și mereu eul ascuns în Isus. Dorim tineri pe care Dumnezeu poate să-I aprobe, care au o evlavie practică și conștiințe sensibile, așa încât să simtă imediat pericolul. Dorim bărbați și femei care nu se vor înălța pe ei înșiși și nu vor încerca să-și ascundă diformitatea sufletului lor sub o mantie a evlaviei, ci își simt slăbiciunea și nedesăvârșirile caracterului și își vor prinde **[91]** sufletul neajutorat de Isus Hristos. Cei ce sunt mulțumiți de ei înșiși și cred că se află pe o cale aflată mai presus de orice critică vor da pe față o lucrare cu multe defecte. Apostolul a spus: „Când sunt slab, atunci sunt tare”. Deși își simțea slăbiciunea, el se baza prin credință pe Isus Hristos și pe harul Său....

Fiecare lucrător al Școlii de Sabat, care a trecut de la moarte la viață prin harul transformator al lui Hristos, va da pe față lucrarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii lui. Cei care încearcă să-i îndrume pe alții și au pretenția de a călăuzi sufletele pe calea sfințirii, în timp ce viața proprie este caracterizată de dragostea de plăceri, de mândrie, de plăcerea de a face paradă, sunt niște robi necredincioși. Viața lor nu este în acord cu mărturisirea lor de credință, iar influența lor este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Ei au nevoie

de o convertire deplină. Inima lor este așa de plină de lucruri de nimic, încât nu mai este loc pentru adevărul înălțător și înnobilitor. Templul sufletului trebuie să fie curățit și înnobilit, deoarece în inima lor locuiește mai degrabă Satana, decât Dumnezeu.

Când puneți bărbați și femei în poziții de răspundere, este foarte important să aveți grijă. Ar trebui să știți ceva despre viața lor din trecut și despre caracterul ce trebuie să fie dezvoltat. Decât să măriți numărul instructorilor a căror influență nu este în acord cu caracterul sfânt al adevărului pe care îl mărturisim, ar fi mai bine să dublați numărul elevilor atribuiți unor lucrători temători de Dumnezeu, deoarece influența instructorilor nepotriviți va fi degradatoare. – TSS 22-26 [92]

Calificările esențiale

Cei ce poartă răspunderea de a alege instructorii ar trebui să fie atenți spre a nu-i îndemna să se implice în lucrarea Școlii de Sabat pe unii care nu sunt potriviți pentru a exercita o influență bună. Care este comportamentul instructorului? Este el punctual? Sunt hainele lui curate și îngrijite? Aceste lucruri trebuie să fie în atenție, deoarece calitățile acestea sunt esențiale pentru a fi instructor. Cum poate instructorul să le pretindă elevilor cerințele necesare, dacă nu prezintă un exemplu de punctualitate, curățenie, seriozitate și ordine? Dacă instructorul nu este prezent, iar elevii sunt lăsați să își petreacă timpul amuzându-se, în timp ce instructorul vine în grabă, cu sufletul la gură și târziu, influența lui va conduce la dezordine și la lipsa punctualității. – TSS 95,96.

Caractere simetrice și minți echilibrate

Toți cei ce lucrează ca profesori, în orice domeniu, trebuie să aibă minți echilibrate și caractere simetrice. Nu lăsați această lucrare în mâinile bărbaților și femeilor tinere, care nu știu cum să lucreze cu mintea omenească. Ei știu atât de puține lucruri cu privire la puterea stăpânitoare a harului asupra propriilor inimi și caractere, încât mai întâi trebuie să se dezvețe de multe lucruri, pentru ca numai apoi să poată învăța lecțiile cele noi în experiența creștină. Ei nu au învățat niciodată să-și păstreze sufletul și caracterul sub disciplina lui Isus Hristos și să aducă până și gândurile în stăpânirea Lui.

Copiii și tinerii au caractere foarte diverse.... Mulți dintre copii [93] nu au avut parte de o educație corespunzătoare în cămin. Ei au fost neglijăți, într-o modalitate vrednică de plâns. Unii au fost lăsați să facă tot ce le place, alții au fost mereu învinovați și s-au descurajat. Li s-a arătat puțină bunăvoință și afecțiune și le-au fost rostite doar puține cuvinte încurajatoare. Ei au moștenit caracterele deficitare ale părinților, iar educația primită de la acești oameni cu caractere disproporționate și-a pus amprenta în formarea caracterului copiilor lor. Pentru clădirea caracterului nu au fost folosite materiale solide.

Nu poate exista o lucrare mai importantă ca educarea și instruirea acestor copii și tineri. Profesorii care lucrează în această parte a viei Domnului trebuie să învețe mai întâi cum se supune eul, ținându-și sub control propriul temperament și propriile sentimente, față de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei trebuie să dovedească faptul că nu au o experiență unilaterală, ci au o minte echilibrată, un caracter simetric, astfel încât pot fi vrednici de încredere, deoarece sunt creștini conștiincioși, fiind ei înșiși supuși marelui Învățător. – FE 266,267.

Îmbrăcămintea și comportamentul

Fiecare instructor al Școlii de Sabat ar trebui să fie un urmaș al lui Hristos, iar cei ce nu s-au identificat cu statutul de ucenici ai lui Hristos, dovedind că sunt creștini prin viața lor consecventă, nu ar trebui să fie invitați să fie instructori ai Școlii de Sabat, deoarece mai întâi ei înșiși au nevoie de cineva care să-i învețe [94] principiile fundamentale ale dragostei și temerii

de Dumnezeu. „Fără Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic”. Prin urmare, ce valoare ar avea învățătura unuia care nu cunoaște din experiență personală nimic cu privire la puterea lui Hristos? A-i îndemna pe unii ca aceștia să fie instructori ai unei grupe din Școala de Sabat ar fi o mare greșeală, dar este chiar mai rău a îngădui unei grupe să fie sub influența unui instructor a cărui îmbrăcăminte și comportament îl neagă pe Mântuitorul pe care pretinde că îl slujește.

Cei care îi învață pe alții în Școala de Sabat trebuie să aibă inima încălzită și înviorată de adevărul lui Dumnezeu, fiind nu numai niște ascultători, ci și niște împlinitori ai Cuvântului. Ei ar trebui să fie în Hristos, asemenea mlădițelor viței, și să-și primească seva spirituală de la El. Roua harului ceresc trebuie să cadă asupra lor, pentru ca inima lor să fie ca o plantă prețioasă, ai cărei boboci se deschid, cresc și răspândesc parfumul plăcut, asemenea unor flori din grădina lui Dumnezeu. Instructorii să fie niște cercetători sânguincioși ai Cuvântului lui Dumnezeu și să dea pe față fără încetare faptul că învață zilnic în școala lui Hristos și sunt în stare să le transmită altora lumina pe care au primit-o de la Cel ce este Marele Învățător, Lumina lumii.

Instructorii ar trebui să își simtă responsabilitatea și să folosească orice ocazie spre a se dezvolta, ca să poată îndeplini slujirea cea mai bună, într-o modalitate ce va avea ca rezultat mântuirea sufletelor. Atât instructorii, cât și elevii să fie conștienți de importanța manifestării perseverenței și sânguinței în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ei ar trebui să petreacă mult timp în comuniune cu Dumnezeu, în locuri unde [93] ispitele mărunte nu vor pune stăpânire pe ei și se vor putea împotrivi cu succes indolenței și apatiei. Cei ce se declară a fi lucrători creștini să nu-și permită nicio formă de lenevie și îngăduință de sine. – TSS 54,55.

Reprezentantul adevăratei religii

Lucrătorul cu adevărat convertit al Școlii de Sabat nu va fi influențat de obiceiurile și practicile lumii, ci va sta pe o poziție de independență morală. El va fi un exemplu consecvent cu mărturisirea lui de credință, ieșind din lume și păstrând o separare față de spiritul și practicile ei. El nu va fi abătut nici în cele mai mici lucruri de la atingerea scopului statornic de a fi una cu Hristos, nu va ceda nicio iotă din credincioșia lui față de Dumnezeu, în contrast cu mândria, complacerea în amuzamente egoiste, cheltuielile pentru satisfacerea înclinațiilor, sau a plăcerii de a face paradă, ci va fi un exemplu în spirit, comportament și îmbrăcăminte.

Lucrător al Școlii de Sabat, ce standard vei atinge? Pe cel al lui Hristos, sau pe cel al lumii? Oh, vei spune tu: „Voi lua crucea și Îl voi urma pe Isus?” Oare nu vei cultiva tu duioșia Sa în lucrarea de convingere a altora cu privire la adevăr, stăruința Sa în lucrarea de îndemnare a altora, și nu vei exemplifica principiile înalte ale adevărului, dând pe față în viață și în caracter ce a făcut religia lui Hristos pentru tine? Oare nu vom asculta cu toții îndemnul apostolului: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelile”?

Trebuie să le exemplificăm tinerilor religia cea adevărată. [96] O astfel de religie se va dovedi a fi o putere de viață, o influență ce se răspândește pretutindeni. Din consacrarea cu toată inima, vor izvorî voioșia, prospețimea și creșterea continuă, iar aceasta este religia pe care tinerii trebuie să o vadă, dacă dorim să fie atrași la Hristos. Felul acesta de religie își va lăsa amprenta asupra sufletelor, iar cel ce o are va fi înnoit de harul înviorător al lui Dumnezeu atât din punct de vedere mintal, cât și fizic.

Instructori ai Școlilor noastre de Sabat și profesori ai școlilor noastre elementare, încercați religia aceasta pentru un an și vedeți dacă nu veți fi în stare să spuneți: „Domnul a făcut lucruri minunate pentru noi, deoarece multe suflete au fost aduse la El ca niște snopi prețioși pentru grâнарul ceresc”. – TSS 45,46.

Cercetarea de sine

Domnul dorește ca instructorii Școlilor noastre de Sabat să se cerceteze pe ei înșiși și să vadă dacă sunt sau nu în dragostea lui Dumnezeu. Vor fi dificulți prin care Dumnezeu va pune la încercare caracterul experienței tuturor celor ce sunt implicați în lucrarea Sa. Instructorii să învețe continuu și să se străduiască să aibă o înțelegere mai cuprinzătoare, o judecată corectă în domeniul lucrurilor lui Dumnezeu. Există pericolul ca instructorii să ajungă încrezători în ei înșiși și așa de plini de simțul valorii proprii, încât să nu-și dea seama de defectele lor, de faptul că au idei înguste și că nu își dezvoltă și nu își largesc gândirea. Ei nu ajung să fie tot mai capabili, ci ajung să se simtă tot mai importanți. Ei nu Îl aduc pe Isus în inima și în experiența lor. [97] Instructorul ar trebui să-și dezvolte capacitățile și să-și cultive vorbirea, așa încât să se exprime cu claritate și într-o modalitate inteligibilă. Capacitățile intelectuale trebuie să fie cultivate, să nu fie lăsate așa de slabe, iar puterile minții să nu fie lăsate așa de confuze, încât să nu fie în stare nici să explice, nici să înțeleagă doctrinele credinței noastre. Dacă nu are o evlavie sinceră, curăție, renunțare la sine, dispoziția de suporta neplăcerile, instructorul nu este potrivit pentru lucrarea aceasta mare și solemnă. Datoria instructorului să-și pună la încercare capacitățile și spiritul, printr-o examinare atentă, și să își înțeleagă adevărata poziție înaintea lui Dumnezeu....

Exemplul instructorului

Dacă nu este pe deplin pregătit, cel care va accepta poziția de instructor și va simți responsabilitatea acestei poziții va face totul pentru a învăța. El va cultiva respectul, voioșia și fermitatea. Comportamentul vostru să aibă un asemenea caracter, încât cei din grupa voastră să fie învățați să cultive gânduri solemne și respect față de Dumnezeu. Deși ideile pot fi prezentate cu simplitate, când vorbiți despre Dumnezeu, despre Hristos, despre suferințele și învierea Sa, ca și cum ar fi niște realități pentru voi, limbajul vostru trebuie să poarte mințile mult mai presus de lucrurile pământești, făcându-i pe ascultători să simtă că se află în prezența Celui Infinit.

Școala de Sabat nu este un loc pentru elevi care ating doar suprafața, care vorbesc repede și cu un spirit de ușurătate despre adevărurile veșnice, cruciale, ce sunt mai înalte decât cerul și mai vaste decât lumile. Comportamentul celor [98] din grupă va reprezenta caracterul instructorului, în funcție de exemplul care le este dat. Dacă sunt nepoliticoși și continuă să fie așa, dacă sunt lipsiți de respect, există o cauză, iar problema trebuie să fie cercetată cu atenție.

Respectuoși și totuși voioși

Instructorul poate să fie respectuos, și în același timp să fie voios. În loc să aibă o purtare ușuratică, el trebuie să fie un cercetător al lucrurilor adânci ale lui Dumnezeu. Orice comportare prefăcută va fi nefirească. Faceți-i pe elevi să rămână cu impresia că religia este o realitate, că este vrednică de dorit, deoarece ea aduce pace, liniște și fericire. Nu îngăduiți ca elevii să rămână cu impresia că religia înseamnă a avea un caracter rece și lipsit de simpatie. Pacea și slava prezenței lui Hristos în inimă fac fața să exprime dragostea Sa și determină buzele să rostească laude și mulțumiri.

Lumina lui Dumnezeu se va reflecta pe chipul celor ce au obiceiul comuniunii cu El. Copiilor nu le place întunericul norilor și al tristeții. Inima lor răspunde la strălucire, la voioșie și la dragoste. Deși trebuie să fie ferm și hotărât, instructorul nu ar trebui să fie aspru, poruncitor și exigent. El trebuie să aibă o autoritate plină de demnitate, deoarece altfel îi va lipsi abilitatea care îl va face să fie un instructor plin de succes. Copiii observă repede orice slăbiciune, sau defect al caracterului instructorului. Comportamentul lui lasă în urmă niște impresii. Cuvintele pe care le roștiți nu vor avea o influență corectă asupra lor, dacă nu văd un model în caracterul vostru. Un caracter creștin corect, exemplificat în viața de zi cu zi, va face o mare lucrare în [99]

zidirea caracterului elevilor voștri, cu mult mai mult decât toate învățăturile și lecțiile repetate adesea. Dumnezeu ne-a pus, pe fiecare, în legătură unii cu alții în marea țesătură a omenirii, așa încât, fără să ne dăm seama, noi preluăm de la cei cu care intrăm în contact căile lor, practicile și obiceiurile lor. Ferească Dumnezeu ca vreunul dintre acești micuți să fie lăsat să se abată de pe calea deschisă pentru cei răscumpărați de Domnul. Instructorul să aibă o evlavie practică, pentru ca dragostea și caracterul lui Isus să fie descoperite prin el.

Școala de Sabat nu este un loc de distracție, pentru a-i amuza pe copii, deși, poate să fie așa, dacă nu este condusă corect, ci este un loc în care copiii și tinerii sunt educați, în care Biblia este explicată rând cu rând, învățătură cu învățătură, puțin aici, puțin acolo. Școala de Sabat este un loc în care trebuie să fie împărtășită lumina adevărului. Nu toți cei ce predau în Școlile noastre de Sabat se califică pentru lucrarea aceasta. Fiecare instructor să simtă că trebuie să cunoască mai mult. El trebuie să fie familiarizat mai bine cu aceia cu care lucrează, să cunoască mai bine metodele cele mai bune de a împărtăși cunoștința, iar când a făcut tot ce poate mai bine, încă mai are mult de făcut. – TSS 95-98.

Influența instructorului

Caracterul și experiența sunt cele care determină influența noastră asupra altora. Pentru a-i convinge pe alții de puterea harului lui Hristos, trebuie să cunoaștem noi înșine **[100]** puterea aceasta în propria inimă și viață. Evanghelia pe care o prezentăm pentru mântuirea sufletelor trebuie să fie Evanghelia prin care sufletul nostru însuși este mântuit. Noi putem să ne facem simțită influența într-o lume necredincioasă, numai printr-o credință vie în Hristos ca Mântuitor personal. Dacă vrem să-i atragem pe cei păcătoși afară din curentul puternic al răului, picioarele noastre trebuie să stea neclintite pe Stâncă, Hristos Isus.

Insigna creștinismului nu este un semn exterior, nu este purtarea unei cruci, sau a unei coroane, ci este lucrul care dă pe față unirea dintre om și Dumnezeu. Lumea va fi convinsă că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca Răscumpărător al ei, numai prin manifestarea puterii Sale în schimbarea caracterului. Nicio altă influență ce poate să înconjoare sufletul omenesc nu are o putere așa de mare ca influența unei vieți lipsite de egoism. Argumentul cel mai puternic în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și vrednic de iubit. – TSS 115,116.

Răbdarea cu cei neascultători

Nu uitați că voi nu puteți să cunoașteți ce este în inimi. Voi nu știți motivele ce determină faptele pe care le considerați greșite. Mulți nu au primit o educație corectă. Caracterul lor este format greșit, ei sunt aspri și necizelați și par să fie greșiți în toate felurile. Totuși, harul lui Hristos poate să-i schimbe. Nu-i îndepărtați niciodată, nu-i împingeți la descurajare, sau disperare, spunând: „M-ai dezamăgit și nu voi încerca să te ajut”. Câteva cuvinte spuse în grabă, când suntem provocați să spunem exact ce **[101]** credem că merită, ar putea să rupă legăturile influenței care ar fi trebuit să lege inima lor de inima noastră.

O viață consecventă, îndelunga răbdare, spiritul care rămâne liniștit când este provocat sunt întotdeauna argumentul cel mai concludent și apelul cel mai solemn. Dacă voi ați avut ocaziile favorabile și avantajele de care alții nu au avut parte, gândiți-vă la faptul acesta și fiți mereu niște instructori înțelepți, atenți și amabili.

Dacă vreți ca sigiliul să lase urme puternice, nu-l apăsați în grabă pe ceară, într-o modalitate grăbită și violentă, ci puneți cu atenție sigiliul pe ceara plastică și presați-l încet și treptat, până când urmele se întăresc. Tratați sufletul oamenilor în aceeași modalitate. Continuitatea influenței creștine este secretul puterii ei, iar aceasta depinde de statornicia cu care manifestați caracterul lui Hristos. Ajutați-i pe cei care au greșit, vorbindu-le despre experiența voastră.

Arătați-le cum, atunci când voi ați făcut greșeli grave, răbdarea, bunătatea și ajutorul pe care le-ați primit de la semenii voștri v-au dat curaj și speranță.

Până la judecată, nu veți ști niciodată care a fost influența unui comportament atent și amabil față de cei neconsecvenți, nevrednici și neînțelegători. Când ne confruntăm cu lipsa de recunoștință și cu trădarea adevărilor sfinte, suntem înclinați să ne arătăm disprețul, sau indignarea. Acesta este lucrul pe care îl așteaptă cei vinovați, iar ei sunt pregătiți să fie tratați cu asprime. Totuși, îndelunga răbdare plină de bunătate îi ia prin surprindere și, adesea, le stârnește impulsuri mai bune și o dorință după o viață mai nobilă. – TSS 116,117. **[102]**

Îngăduința față de ceilalți

Fiecare asociere cu alții în viață necesită exercitarea stăpânirii de sine, a răbdării și simpatiei. Noi suntem așa de diferiți din punct de vedere al înclinațiilor, obiceiurilor și educației, încât felul nostru de a vedea lucrurile este deosebit. Noi gândim diferit. Modalitățile noastre de a înțelege adevărul și ideile noastre cu privire la conduita în viață nu sunt aceleași în toate punctele. Îndatoririle pe care unii le consideră ușoare sunt, pentru altul, cele mai dificile și încurcate.

Natura omenească este așa de fragilă, de neștiutoare și de înclinată spre înțelegerea greșită, încât fiecare ar trebui să fie atent la felul în care îi apreciază pe ceilalți. Noi nu cunoaștem influența faptelor noastre asupra experienței altora. Ce facem, sau ce spunem ar putea să ni se pară de mică importanță, dar, dacă ochii noștri ar putea să fie deschiși, am vedea că de acestea au depins rezultatele cele mai importante spre bine, sau spre rău. – TSS 117.

Dezvoltarea personală

Deoarece pretutindeni în jurul tinerilor sunt așa de multe lucruri de un caracter ieftin, așa de multe lucruri contrafăcute, este mai multă nevoie ca atitudinea, cuvintele și comportamentul instructorului să reprezinte ce este nobil și adevărat. Copiii observă repede prefăcătoria, sau oricare altă slăbiciune și defect. Instructorul nu poate să câștige respectul elevilor lui pe nicio altă cale, decât dând pe față în propriul caracter principiile pe care caută să-i învețe.... **[103]**

Totuși, succesul instructorului nu depinde așa de mult de cantitatea reală a cerințelor lui, ci de standardul spre care țintește. Instructorul adevărat nu este mulțumit cu idei limitate, cu o minte nepăsătoare, sau cu lipsuri ale memoriei. El caută fără încetare realizări mai înalte și metode mai bune. Viața lui este o viață de creștere continuă. În lucrarea unui asemenea instructor se află o prospețime, o putere înviorătoare, care îi sensibilizează și îi inspiră pe elevi....

Este nevoie de instructori care pot să discearnă repede și să folosească orice ocazie favorabilă pentru a face binele; instructori care combină entuziasmul cu adevărata demnitate, care sunt în stare să stăpânească, „să învețe”, care pot să inspire gânduri, să trezească energiile și să împărtășească viață și curaj.

Poate că avantajele de care a beneficiat un instructor au fost limitate, așa încât nu deține calificări literare înalte, cum ar fi de dorit. Totuși, dacă are o înțelegere reală a naturii omenești, dacă își iubește lucrarea cu adevărat, dacă înțelege mărimea ei și este hotărât să se dezvolte, dacă vrea să lucreze cu seriozitate și perseverență, el va înțelege nevoile elevilor și, prin spiritul lui progresist și plin de simpatie, îi va inspira să îl urmeze, pe măsură ce se străduiește să-i conducă înainte și în sus.

Copiii și tinerii aflați în grija instructorului diferă mult din punct de vedere al înclinațiilor, obiceiurilor și educației. Unii nu au niciun scop definit, sau nu au principii bine stabilite. Ei trebuie să fie conștientizați cu privire la responsabilitățile și posibilitățile lor....

Cel care observă și înțelege ocaziile favorabile și privilegiile lucrării lui [104] nu va lăsa nimic să stea în calea străduinței lui stăruitoare pentru dezvoltarea personală. El nu va cruța niciun efort pentru a atinge standardele cele mai înalte ale excelenței. El însuși se va lupta să fie tot ce le cere elevilor lui să ajungă. – TSS 118,119.

Resursele pentru o aptitudine tot mai mare

Trebuie să avem instructori consacrați, care Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii lor ca pe ei înșiși. Domnul a pregătit resurse ample pentru ca instructorii să poată avea o aptitudine tot mai mare de la un Sabat la altul, așa încât să-i poată învăța pe alții cu folos, lucrând pentru prezent și pentru veșnicie. În școlile noastre, avem nevoie de tineri și tinere care dețin o evlavie plină de viață, nu o experiență superficială și ieftină, ci o evlavie adâncă interioară, ce rezultă din faptul că învață zi de zi în școala lui Hristos, ca să le poată împărtăși altora lecțiile prețioase pe care le-au învățat de la Hristos.

Cei care sunt mulțumiți să urmeze o anumită formalitate seacă, învârtindu-se într-un cerc, vor rata ținta și nu vor da greș în îndeplinirea lucrării ce trebuie să fie făcută de un instructor al Școlii de Sabat. Totuși, dacă aceia care se angajează în această ramură importantă a lucrării lui Dumnezeu sunt niște creștini în sensul deplin al cuvântului, îndeplinind cu temere de Dumnezeu lucrarea pe care le-a dat-o El, lucrând cu dragoste pentru sufletele pentru care a murit Hristos, vor ajunge să fie conlucrători cu Dumnezeu....

Instructorii să fie un exemplu

Instructorii trebuie să le prezinte tinerilor un exemplu corect în atitudine, comportament și îmbrăcăminte. Ei ar trebui să se îmbrace simplu, [105] iar spiritul lor să fie la fel de umil ca al unui copil, și totuși să fie nobili, deoarece stau în prezența lui Dumnezeu spre a reprezenta caracterul lui Hristos pentru elevii lor. În spiritul consacrării și cu duioșia inimii, ei ar trebui să le poarte de grijă celor aflați în răspunderea lor, aducându-și aminte că Isus a zis: „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri”

Dacă instructorii și-ar aduce aminte fără încetare că Duhul Sfânt este Acela care trebuie să-i descopere sufletului crâmpaie din lucrurile cerești și că, atunci când lucrează în spiritul lui Hristos, Duhul Sfânt întipărește în minte adevărul divin; dacă instructorii și-ar da seama fără încetare că îngerii se află în jurul lor, că ei stau într-un loc sfânt, în Școlile noastre de Sabat ar fi făcută o lucrare mult mai eficientă. Instructorii nu ar fi lipsiți de har și putere spirituală, deoarece și-ar da seama de prezența divină. Ei ar înțelege că sunt doar niște slujitori omenesci prin care Hristos împărtășește lumina Sa cerească. Munca lor ar fi determinată de seriozitate și putere, iar ei ar ști că Duhul Sfânt îi ajută în neputințele lor. – TSS 41-43.

Modelul este Hristos, nu omul

Instructorii Școlii de Sabat să nu urmeze exemplul acelor care nu cresc în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, chiar dacă aceia care [106] slujesc la amvoanele sfinte le-au dat un astfel de exemplu. Cel ce dorește să fie acceptat în calitate de conlucrător cu Dumnezeu nu trebuie să fie găsit imitând tonul, comportamentul, sau ideile niciunui alt om. El trebuie să învețe de la Dumnezeu și să fie înzestrat cu înțelepciunea cerească. Dumnezeu i-a dat unui lucrător darul rațiunii și al intelectului, în același fel cum i l-a dat altuia și, în conformitate cu aptitudinea voastră, trebuie să vă puneți talanții la schimbător. Domnul nu vrea ca vreun lucrător să fie doar o umbră a altuia pe care îl admiră. Instructorul trebuie să crească până la înălțimea staturii lui Hristos, nu până la înălțimea staturii vreunui muritor mărginit și supus greșelii. Voi trebuie să „creșteți în har”. Unde se găsește harul? Numai la Hristos, Modelul divin.

Ca urmare, fiecare să privească la Hristos și să copieze Modelul divin. Fiecare lucrător să-și folosească puterile la maxim spre a lucra în armonie cu planul lui Dumnezeu. Să învețe în școala lui Hristos, ca să poată fi înțelept în educarea altora. Cei care sunt încredințați în grija unui instructor al Școlii de Sabat vor avea nevoie de înțelepciunea și de experiența pe care Dumnezeu poate să le dea urmașilor lui Hristos. Instructorul să învețe din blândețea și smerenia inimii lui Hristos, ca să poată fi un educator adevărat și să-i câștige pe elevii lui la Hristos, așa încât aceștia să poată ajunge la rândul lor niște misionari credincioși în marele câmp al secerișului. – TSS 76,77.

Dragostea este o putere constrângătoare

În lucrarea noastră pentru suflete este investită întru totul prea puțină simpatie. Nu există acea putere [107] care caută, apelează și atrage și pe care Dumnezeu ne cere să o exercităm, pentru ca sufletele să poată fi împăcate cu El. Dacă prezentăm adevărul așa cum este el în Isus, religia nu va fi privită ca o corvoadă, ci va fi o plăcere. Instructorii să aducă în lucrarea lor strălucirea soarelui, recunoștința și inima plină de duioșia și simpatia creștinească și să le împărtășească elevilor lor spiritul dragostei neegoiste, deoarece acesta este spiritul care predomină în cer. Oare instructorii Școlii de Sabat nu vor renunța la toată mândria și dragostea de sine și nu vor ajunge să fie niște împlinitori sinceri și din toată inima ai Cuvântului? „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftel”. Cel cu adevărat credincios își pune toată încrederea în Hristos și I se supune necondiționat, fiind de acord să-L urmeze oriunde. Când lucrul acesta este îndeplinit, multe suflete vor fi aduse la Domnul ca niște snopi prețioși, ca rezultat al eforturilor bine orientate.

Părinții și tinerii să caute să întipărească importanța mântuirii în mintea copiilor lor încă din anii cei mai timpurii. Să-i învețe pe copii că Dumnezeu este Tatăl lor ceresc, că dragostea Sa este exprimată față de ei prin darul singurului Său Fiu și că Mântuitorul lumii Și-a manifestat dragostea față de ei, prin faptul că a venit în lumea noastră spre a muri, pentru ca noi să trăim. Dacă sunt prezentate cu dragoste și duioșie, aceste lecții vor lăsa o impresie durabilă asupra minții și inimii tinerilor. Așa cum imaginile și obiectele sunt reflectate de oglindă, atunci când sunt luminate de razele soarelui, tot așa subiectele acestea [108] vor fi reflectate în minte, când sunt iluminate de dragostea lui Hristos. – TSS 100, 101.

Simplitatea și simpatia

Cât de importante sunt lecțiile ce pot să le fie prezentate copiilor și tinerilor, când Scripturile sunt explicate cu simplitatea lui Hristos. Instructorul să-și lase acasă cuvintele complicate și greu de pronunțat și să ia doar cuvintele cele mai simple, care vor fi înțelese imediat de mintea celor tineri.

Totuși, pentru a fi un instructor plin de succes, nu este suficient ca metodele de învățare să fie simple, ci trebuie să se manifeste un spirit de simpatie și dragoste. Copiii vor recunoaște elementul acesta și vor fi influențați de el. Bărbații și femeile sunt doar niște copii mari. Nu răspundem noi la cuvintele și gesturile de simpatie și dragoste adevărată? Isus, Învățătorul divin, i-a asigurat pe ucenici de dragostea Sa față de ei. El a preluat natura omenească tocmai cu scopul de a le arăta oamenilor mila, dragostea și bunătatea manifestate de Dumnezeu, prin faptul că le-a oferit făpturilor create de El mântuirea și fericirea. Acesta este scopul pentru care a murit El. Când rostea cuvintele de simpatie cele mai duioase, El Se bucura știind că intenționa să facă „nespus mai mult” decât erau ei în stare să ceară, sau să gândească. El le dovedea zi de zi, prin faptele de binecuvântare a oamenilor, cât de mare era duioșia și dragostea Sa față de neamul omenesc căzut. [109] Sufletul Său era un izvor de milă ineputabilă, din care inima dornică putea să fie îndestulată cu apa vieții.

Când Domnul Isus le-a vorbit oamenilor, ei au fost uimiți de învățătura Lui, deoarece El îi învăța ca unul care avea autoritate, nu așa cum îi învățau cărturarii. Cărturarii truseră pentru a-și întemeia teoriile, pentru a le susține și pentru a-și păstra influența asupra minții oamenilor, prin repetarea la nesfârșit a unor povești și tradiții copilărești. Modelele cele mai înalte de învățământ public constau în cea mai mare parte din parcurgerea unui șir sec de ceremonii fără sens și din repetarea unor păreri banale. Învățătura lui Isus transmitea în modalitatea cea mai simplă și mai ușor de înțeles ideile cele mai importante și adevărurile cele mai sublimе, iar „oamenii de rând Îl ascultau cu bucurie”. Acesta este felul de învățatură ce trebuie să fie oferită în Școlile noastre de Sabat. Lumina cerească trebuie să fie reflectată de la Isus, Învățătorul cel minunat, iar sufletul copiilor și tinerilor să fie iluminat de slava divină a caracterului și dragostei Sale. În felul acesta, copiii pot să fie conduși cu o simplitate frumoasă la „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. – TSS 39,40.

Subiecte noi de prezentat

Sufletul ar trebui să fie ca o vistierie plină de comori bogate și frumoase. La amvon, în Școala de Sabat, în adunările de rugăciune și în societate, noi ar trebui să avem de prezentat subiecte noi prin care să-i iluminăm [110] pe ceilalți. Ar trebui să urmăm exemplul lui Isus, care a fost un Învățător desăvârșit. El i-a învățat pe oameni, descoperindu-le caracterul Dumnezeului celui viu. El a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Acesta este subiectul cel important care trebuie să fie întipărit în mintea tinerilor, deoarece ei trebuie să cunoască modelul caracterului lui Dumnezeu, ca să poată fi determinați să subordoneze interesele temporare față de interesele veșnice. Când vor contempla caracterul lui Dumnezeu, în inima lor se va crea o dorință fierbinte de a le împărtăși altora frumusețea și puterea adevărului.

Puterea de schimbare a religiei

Oh, ce bine ar fi, dacă fiecare bărbat, femeie și copil care are de a face cu mințile omenesti să aibă adevărul încrustat în suflet, pentru ca acesta să poată fi dat pe față în spirit, cuvinte, caracter și fapte! Puterea sfințitoare a adevărului ar trebui să determine fiecare instructor al Școlii de Sabat și fiecare persoană care deține o poziție în instituțiile noastre să aibă o asemenea experiență, încât să poată spune: „Știu în cine am crezut”. În religia lui Hristos se află o putere de schimbare, iar puterea aceasta trebuie să fie văzută la noi, printr-o umilință mult mai mare, o credință mult mai fierbinte și mai vie, ca să putem ajunge să fim o lumină pentru lume. Eul trebuie să fie umilit, iar Hristos să fie înălțat. De ce aceia cărora Dumnezeu le încredințează vreo lucrare în viața Sa spirituală ajung așa de ușor la înălțarea de sine? [111]

Întrebări care cercetează inima

De ce mulți par să creadă că o poziție de răspundere îl înalță pe om? De ce ajung ei să fie așa de mulțumiți de sine, când sunt dependenți așa de clar de Jertfa ispășitoare? De ce unora le lipsește așa de mult duiosia și pun așa de puțină inimă în lucrare? Pentru că aceia care sunt mulțumiți de ei înșiși nu au căzut pe Stâncă și nu au fost zdrobiți. Acesta este motivul pentru care se manifestă așa de puțină încredere în Dumnezeu, așa de puțină pocăință serioasă și smerită, așa de multă lipsă de rugăciune fierbinte. Fiecare instructor ar putea foarte bine să își pună întrebările: „Am primit eu Duhul Sfânt, când am crezut? L-am primit eu pe Hristos ca Mântuitor personal?” Întrebările acestea au nevoie de un răspuns solemn.

Fiecare clipă este de aur

Dacă fiecare dintre cei ce sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu este un creștin adevărat, faptele lui vor da pe față lucrul acesta. El Îl vor prezenta pe Hristos acelora cu care intră în legătură. Instructorii Școlii de Sabat nu vor ocupa timpul cu subiecte lipsite de importanță, deoarece își vor da seama că fiecare clipă este de aur și trebuie să fie folosită lucrând cu toată sânguința în grădina Domnului. Lucrarea lui Hristos, care se desfășoară în sanctuarul ceresc, unde prezintă sângele Său în fiecare clipă înaintea tronului harului, făcând mijlocire pentru noi, este un subiect care ar trebui să fie întipărit pe deplin în inimă, ca să ne dăm seama de valoarea fiecărei clipe. Domnul Isus trăiește veșnic spre a mijloci pentru noi, dar o clipă irosită cu nepăsare nu va mai putea fi recuperată niciodată. **[112]** Instructorii și elevii să se gândească la faptul că Domnul Hristos nu încetează să-și îndeplinească lucrarea solemnă din sanctuarul ceresc și, dacă purtați jugul lui Hristos, dacă luați poverile Sale, veți fi angajați într-o lucrare ce are același caracter cu lucrarea Conducătorului vostru divin. – TSS 85,86.

Fața este un indiciu al caracterului

Instructorii diferitelor grupe ar trebui să aibă în inimă fiecare copil și să-l trateze pe fiecare cu o grijă deosebită.

Lucrarea aceasta este imposibil de făcut pentru prezent și pentru veșnicie, dacă instructorul nu are o legătură strânsă cu Dumnezeu. Domnul Isus a zis: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Nu încurajați o modalitate superficială de cercetare a adevărului. Faceți ca fiecare punct al adevărului să fie clar și distinct pentru mintea copiilor. Nu le încărcăți mintea cu o cantitate mare de informații odată. Cuvântul prețios al lui Dumnezeu trebuie să fie o candelă pe cărarea lor și o lumină pentru picioarele lor. Întipăriți-le în minte faptul că este privilegiul lor să umble în lumină. Calea deschisă pentru cei răscumpărați de Domnul este o cale a păcii, curăției și sfințeniei. Domnul Hristos a deschis calea aceasta. El este Păstorul cel adevărat. Dacă Îl urmează, ei vor evita potecile izolate și capcanele periculoase.

În Cuvântul lui Dumnezeu, ei vor învăța că toți cei ce vor intra în cer trebuie să aibă un caracter desăvârșit, deoarece astfel Îl vor întâmpina pe Domnul lor în pace. Caracterul multor copii și tineri **[113]** este întipărit pe fața lor. Ei poartă pe trăsăturile chipului istoria vieții lor. Lucrătorii cei adevărați ar trebui să întipărească în mintea copiilor un caracter frumos, curat, asemenea lui Hristos, care le va schimba înfățișarea. Dacă Hristos este un principiu lăuntric al inimii, puteți să vedeți curăția, noblețea, pacea și dragostea pe trăsăturile feței. Pe alte chipuri se vede semnul unui caracter rău. Egoismul, viclenia, înșelăciunea, minciuna, vrăjmășia și gelozia sunt exprimate pe chip. Cât de dificil este ca adevărul să impresioneze inimile și înfățișarea celor ce au un astfel de caracter!

Cultivarea caracterului

Trebuie să acordăm acum o atenție specială cultivării caracterului. Să aveți gândul lui Hristos Isus, pentru ca el să-i poată înnobila și înălța atât pe lucrătorii cei mai de seamă, cât și pe cei mai umili din Școlile noastre de Sabat, așa încât lui Isus să nu-I fie rușine să-i recunoască drept colaboratori ai Săi. Domnul Hristos le-a asigurat copiilor Săi tot ce este necesar pentru cultura lor spirituală. Dacă Isus locuiește în suflet, inima este umplută de darurile sfinte ale Duhului Său, care se dau pe față de la sine prin schimbarea trăsăturilor chipului. Dacă doriți să aveți un caracter frumos și plăcut, legea divină trebuie să fie scrisă în inimă și împlinită în viață. – TSS 20-22.

Aplicația practică a lecțiilor

Instructorii să cerceteze cu toată inima și cu tot sufletul subiectul prezentat de lecție. Să facă planuri spre a găsi [114] o aplicație practică a lecției și să stârnească interesul minții și inimii copiilor aflați în grija lor. Activitățile elevilor să ofere prilejul pentru rezolvarea problemelor adevărului Bibliei. Instructorul poate să confere prestigiu lucrării, așa încât studiile să nu fie plictisitoare și neinteresante.

Instructorii nu depun munca serioasă pe care ar trebui să o depună cu privire la studiile Școlii de Sabat. Ei ar trebui să se apropie de inima elevilor, cu abilitate, cu simpatie cu un efort hotărât și plin de răbdare spre a face fiecare elev să fie interesat de mântuirea sufletului. Studiile acestea ar trebui să ajungă să fie întru totul ce ar dori Domnul să fie: ocazii de convingere profundă cu privire la păcat, ocazii de reformă a inimii. Dacă lucrarea este făcută corect, într-o modalitate abilă, asemenea lui Hristos, sufletele vor fi convinse și se va pune întrebarea: „Ce să fac pentru a fi mântuit?”

Folosirea metodelor ajutătoare

Deși s-au făcut unele eforturi pentru a-i face pe copii să fie interesați de lucrare, totuși acestea nu au fost suficiente. În ultimii ani, școlile publice și-au îmbunătățit mult metodele de învățare. Pildele, imaginile, tablele de scris sunt folosite spre a lămurii lecțiile dificile pentru mințile tinere. Tot așa adevărul poate să fie prezentat într-o modalitate simplificată și făcut să fie foarte interesant pentru mințile active ale copiilor.

Părinții care nu pot fi abordați pe nicio altă cale sunt abordați adesea prin intermediul copiilor lor. Instructorii Școlii de Sabat [115] pot să-i învețe pe copii adevărul, iar ei, la rândul lor, îl vor duce în cercul familiei. Totuși, puțini instructori par să înțeleagă importanța acestei ramuri a lucrării. Modalitățile de predare care au fost adoptate cu succes în școlile publice ar putea să fie folosite cu rezultate similare în Școlile de Sabat și ar putea să fie niște mijloace de a-i aduce pe copii la Isus și de a-i educa în domeniul adevărului Bibliei. Lucrul acesta va face cu mult mai mult bine, decât entuziasmul religios cu caracter sentimental, care trece la fel de repede cum vine.

Dragostea lui Hristos să fie cultivată. În lucrarea despre care noi credem că trebuie să fie făcută înainte de venirea lui Hristos, este nevoie de mai multă credință. Ar trebui să se depună mai mult muncă plină de renunțare la sine și de sacrificiu în direcția cea bună. Ar trebui să se studieze cu atenție și rugăciune modul de a lucra spre a avea rezultatele cele mai bune. Să fie alcătuite planuri concepute cu atenție. În mijlocul nostru sunt minți care pot să conceapă planuri și să le aducă la îndeplinire, dacă sunt puse la lucru. Eforturile inteligente și bine orientate vor avea rezultate mari. – TSS 9.

Scoaterea în evidență a greșelilor

Dacă este condusă corect, Școala de Sabat constituie unul dintre mijloacele cele mari ale lui Dumnezeu de a aduce sufletele la cunoașterea adevărului. Faptul ca instructorii să fie singurii care vorbesc nu constituie planul cel mai bun, ci ei trebuie să-i facă pe elevi să spună ce știu. Apoi, instructorul, cu câteva remarci scurte și la subiect, sau cu câteva ilustrații, să întipărească lecția în mintea lor. În niciun caz, [116] instructorii să nu parcurgă lecția într-o modalitate mecanică, iar apoi să se așeze pe scaun, lăsându-i pe copii să uite încoace și în acolo, sau să șuşotească și să se joace, așa cum i-am văzut făcând. O astfel de predare nu este benefică, iar adesea este dăunătoare. Dacă instructorul este pregătit corespunzător, fiecare clipă poate să fie folosită într-o modalitate benefică. Mințile active ale copiilor trebuie să fie ținute într-o continuă ocupație. Să fie făcuți să-și spună ideile, să fie corecți, sau aprobați, după cum o cere

situația. Totuși, instructorul să nu se așeze niciodată, spunând: „Am terminat”. Un astfel de lucru precum terminatul lecției nu există. – TSS 18,19.

Nepăsarea spirituală

În unele Școli de Sabat, li se acordă poziții unor oameni care nu au nicio aptitudine pentru a-i învăța pe alții. Ei nu au o dragoste fierbinte pentru suflete. Ei înșiși nu înțeleg nici pe jumătate implicațiile practice ale adevărului. Prin urmare, cum ar putea să-i conducă pe copii și tineri la fântâna vieții? Instructorii să bea ei înșiși din apa vieții, iar îngerii lui Dumnezeu le vor sluji și vor ști exact pe ce cale ar dori Domnul să meargă spre a câștiga tinerii prețioși pentru Isus. Este nevoie de o aptitudine, o voință, o perseverență și un spirit la fel cum a avut Iacov, când s-a luptat în rugăciune și a exclamat: „Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta”. Dacă binecuvântările lui Dumnezeu îi însoțesc pe instructori, acestea nu pot decât să se reflecte asupra celor aflați în grija lor. Nu-i puneți niciodată pe tineri în grija unor oameni care sunt nepăsători din punct de vedere spiritual și [117] nu au nicio aspirație înaltă și nobilă, deoarece același spirit de indiferență, de fariseism, de formă lipsită de putere se va vedea atât la instructori, cât și la elevi. – TSS 13.

Controversele în grupă

În Școala de Sabat să fie prezentate lecții care vor răspândi lumină în încăperile inimii și ale minții. Pentru ca lucrarea aceasta să poată fi îndeplinită, instructorii trebuie să se afle sub influența Duhului Sfânt, așa încât tot egoismul să fie biruit, să nu fie rostit niciun cuvânt pripit, să nu fie întreprinsă nicio faptă negândită, ci harul lui Dumnezeu să poată fi manifestat, conlucrând cu efortul omenesc pentru mântuirea sufletelor. Acesta ar trebui să fie marele scop al lucrării Școlii de Sabat. Școala de Sabat să nu fie un loc pentru controverse. Ea nu este locul pentru manifestarea deosebiriilor de opinie. Orice fel de astfel de lucruri să fie ținute în afara școlii și să fie păstrată armonia. Dacă sunt exprimate idei pe care membrii școlii le pun la îndoială, nu lăsați să se ivească un spirit combativ, urmat de discuții și controverse. – TSS 51,52.

Citirea lecțiilor

Îmi pare rău să spun, dar în unele școli predomină obiceiul de a citi lecția de pe foaie. Nu ar trebui să fie așa. Nu ar fi nevoie să fie așa, dacă timpul care este folosit adesea într-o modalitate inutilă, și chiar păcătoasă, ar fi dedicat studiului Scripturilor. Nu este niciun motiv pentru care [118] lecțiile Școlii de Sabat să fie învățate mai puțin bine de către instructori, sau de către elevi, decât lecțiile învățate pentru școala obișnuită. Ele ar trebui să fie învățate mai bine, deoarece tratează subiecte infinit mai importante. Neglijența în domeniul acesta nu este pe placul lui Dumnezeu. – TSS 10.

Studiul superficial

Fiecare instructor ar trebui să simtă că este un misionar pentru Dumnezeu. El trebuie să-și folosească ocaziile și abilitatea spre a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, ca să poată împărtăși cunoștința aceasta cu elevii lui. Instructorii vor ajunge să fie descalificați pentru poziția lor, dacă nu învață continuu. Ei au nevoie de o prospețime a ideilor, de planuri înțelepte, de tact și un spirit viu în lucrarea lor. Ei trebuie să fie capabili să-i învețe pe alții.

Instructorul să nu se limiteze la repetarea unui set de cuvinte din lecție, deși trebuie să fie familiarizat pe deplin cu ideile și cuvintele lecției. Înainte de a sta în fața grupei lui, fiecare instructor să aibă un plan bine conturat în minte cu privire la ce vrea să facă pentru ziua aceea și pentru ocazia aceea. Recitirea unei lecții în fața clasei nu înseamnă predarea ei. Aveți nevoie de cuvinte simple și de idei formulate cu claritate. Asigurați-vă că elevii vă înțeleg. Dacă ei nu pot

să înțeleagă ideile voastre, atunci munca pe care o depuneți este pierdută. Nu atingeți doar suprafața, ci mergeți în adâncime. Biblia este regula și ghidul vieții. Învățătura sănătoasă trebuie să fie adusă într-un contact real cu mintea și inima elevilor voștri, [119] iar atunci va aduce roade, pentru că practica sănătoasă va fi văzută ca rezultat al lucrării voastre. – TSS 24.

Remarcile lungi și plictisitoare

„Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați, și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca protivnicul să rămână de rușine, și să nu poată să spună nimic rău de noi”.

Dacă lipsește evlavia sinceră, dacă este neglijată [120] comuniunea cu Dumnezeu zi de zi, instructorul Școlii de Sabat va avea o modalitate de predare seacă și plictisitoare. Cuvintele lui nu vor avea nicio putere de a ajunge la inima elevilor.

A fi conlucrător cu Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât a merge pur și simplu la Școala de Sabat, participa la serviciile bisericii, a lua parte la lucrarea de învățare și a prezenta o mărturie la întâlnirile sociale.

A fi conlucrător cu Dumnezeu înseamnă a avea inima cuprinsă de o dorință puternică de a salva sufletele păcătoase pentru care a murit Hristos; înseamnă a fi plin de interes pentru lucrare, a plănui fără încetare să faci în așa fel, încât învățătura ta să fie interesantă; înseamnă a concepe căi prin care să poți orientezi fiecare capacitate naturală în direcția în care o îndrumă Hristos, așa încât sufletele să poată fi câștigate pentru slujirea Sa și să fie legate de El prin legăturile dragostei Sale infinite.

Lucrarea prejudiciată de un efort neconsacrat

Cei care conlucrează cu Dumnezeu nu simt rețineri față de obligațiile sfinte, ci sunt dispuși să suporte truda, lipsurile și acuzațiile pentru Numele lui Hristos. Ei sunt dispuși să se confrunte cu respingerea, deși este greu o să rabzi și este umilitoare pentru mândria omenească. Totuși, cel care conlucrează cu Dumnezeu își va aduce aminte că Isus a suportat rușinea și batjocura, respingerea și moartea, ca să-i poată mântui pe cei ce erau pierduți. Fiecare parte a lucrării diverse din câmpul de seceriș [121] înseamnă sacrificiu și renunțare la sine; înseamnă că timpul folosit de obicei cu lucruri de importanță minoră ar trebui să fie folosit în cercetarea Scripturilor, ca să știți cum să lucrați cu succes în lucrarea care v-a fost încredințată; înseamnă că trebuie să vă rugați mult și să vă gândiți mult la felul în care puteți să folosiți fiecare capacitate naturală spre a duce mai departe cu succes lucrarea lui Dumnezeu.

Voi sunteți slujitorii lui Dumnezeu, trimiși să zidiți împărăția Sa pe pământ, și trebuie să vă faceți partea în lucrarea de salvare a sufletelor pentru care Hristos a plătit prețul cu propriul sânge. Prin urmare, oare este un lucru lipsit de însemnătate faptul de a-i învăța pe alții în Școala de Sabat, fără o pregătire a inimii pentru această lucrare importantă? Mulți care își asumă lucrarea de instructor nu simt decât puțin interes pentru ea și prejudiciază lucrarea sfântă prin eforturile lor neconsacrate. – TSS 67,68.

Ispita de a scoate în evidență eul

La fiecare nivel, atât în grupele primare, cât și în cele avansate, instructorii trebuie să caute fără încetare marele izvor de lumină pentru a primi înțelepciunea, harul și puterea de a modela inima elevilor lor și pentru a putea să-i trateze într-o modalitate inteligentă pe cei răscumpărați cu sângele lui Hristos. Fiecare instructor ar trebui să fie un urmaș umil al Celui ce este blând și smerit cu inima. Nimeni să nu studieze, sau să lucreze pentru a fi considerat un învățător superior, sau un om cu un talent neobișnuit, ci pentru a [122] fi în stare să conducă sufletele la Hristos. Va veni ispita de a întreprinde eul în tot ce faceți, dar dacă se va întâmpla așa, lucrarea va

fi prejudiciată, deoarece veți fi determinați să faceți remarci seci și lungi, care nu vor reuși nici să atragă interesul, nici să fie spre binele minții copiilor. – TSS 35.

Slujirea din toată inima

Domnul dorește să aibă în Școala de Sabat instructori care pot să aducă o slujire din toată inima, care își vor mări talentul prin exercițiu și vor dezvolta ce s-a realizat deja. El vrea să aibă creștini activi în biserică, deoarece acela care lucrează are mai puține ispite, decât acela nu are mult de făcut. Cei care cred cu adevărat în Hristos vor ajunge să fie conlucrători cu Dumnezeu. Ei vor fi conduși de Duhul Său, sentimentele lor vor fi curățite, pasiunile lor vor fi ținute în stăpânire, iar în viața lor vor apărea roade pentru slava lui Dumnezeu, deoarece aceia care cred cu adevărat în Hristos vor reflecta lumina. – TSS 53.

Mântuirea sufletelor este interesul cel mai înalt

Obligațiile instructorului sunt serioase și sfinte, dar nicio parte a lucrării nu este mai importantă ca aceea de a le purta de grijă tinerilor cu un interes plin de dragoste și duioșie, pentru ca ei să simtă că instructorul le este un prieten. Odată ce încrederea lor a fost câștigată, puteți să-i conduceți, să-i stăpâniți și să-i educați cu ușurință. Motivele sfinte ale principiilor noastre creștine trebuie să fie aduse în viața voastră. Mântuirea elevilor noștri este interesul cel mai înalt [123] care i-a fost încredințat instructorului temător de Dumnezeu. El este lucrătorul lui Hristos, iar efortul lui special și hotărât va fi acela de a salva sufletele de la pierzare și de a le câștiga pentru Isus Hristos. Dumnezeu va cere lucrarea aceasta de la instructori. Fiecare ar trebui să trăiască o viață evlavioasă, curată și să depună eforturi serioase în îndeplinirea fiecărei datorii. Dacă inima radiază de dragostea față de Dumnezeu, sentimentele vor fi curate, iar faptul acesta este esențial; rugăciunile vor fi fierbinți și avertizările vor fi adresate cu credincioșie. Dacă neglijați aceste lucruri, sufletele aflate în grija voastră sunt în pericol. Este bine să petreceți timp mai puțin în cuvântări lungi, sau într-un studiu aprofundat și să vă ocupați mai mult de aceste datorii neglijate.

Răsplătirea perseverenței

După ce depun toate aceste eforturi, profesorii ar putea să descopere că unii din cei care sunt în grija lor dezvoltă caractere neprincipiale. În multe cazuri, ei au o conduită morală lipsită de fermitate, ca rezultat al exemplului greșit pe care le-au avut și al neglijării disciplinei de către părinții lor. Profesorii, chiar dacă fac tot ce pot, nu vor reuși să-i aducă pe acești tineri la o viață curată și sfântă și, după ce îi învață cu răbdare, după ce trudesec cu toată ființa și cu rugăciune arzătoare, ei sunt dezamăgiți de cei în care își puseseră speranțe atât de mari. Pe lângă acestea, se mai adaugă și reproșurile părinților care vin la ei, pentru că nu au avut puterea de a contracara influența exemplului și instruirii lor neînțelepte. După ce își face datoria, profesorul se lovește de aceste descurajări. Însă el trebuie să continue să lucreze, încrezându-se în Dumnezeu, care va lucra pentru el, să stea la postul lui cu curaj și să acționeze mai departe prin credință. Alții vor fi salvați pentru Dumnezeu, [124] iar influența lor va fi exercitată spre a-i salva pe alții. Fie ca pastorii, instructorii de la Școala de Sabat și profesorii din colegiile noastre să-și unească inima, sufletul și scopul în lucrarea de a-i salva de la ruină pe tinerii noștri. – FE 116,117.

Înălțați-L pe Hristos

Dacă este reprezentată corect de aceia care se declară a fi creștini, Evanghelia este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Hristos cel răstignit pentru păcatele noastre ar trebui să facă

fiecare suflet să se umilească în ochii proprii înaintea lui Dumnezeu. Hristos cel înviat, înălțat la cer, Mijlocitorul nostru cel viu aflat în prezența lui Dumnezeu, constituie știința mântuirii, pe care trebuie să o învățăm și să o prezentăm copiilor și tinerilor. Domnul Hristos a zis: „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”. Aceasta este lucrarea care îi revine întotdeauna fiecărui instructor. În domeniul acesta nu trebuie să se lucreze la întâmplare, deoarece chiar și lucrarea de educare a copiilor în școlile obișnuite are nevoie de foarte mult din harul lui Hristos și de biruirea eului. Cei care sunt iritabili din fire, care se lasă provocați cu ușurință, care au cultivat spiritul de critică și obiceiul de a se gândi la rău ar trebui să-și găsească o altă ocupație, ca să nu reproducă în copii și tineri vreuna dintre trăsăturile lor de caracter neplăcute, pentru că ele aduc o pagubă prea mare. Cerul vede în copii niște bărbați și femei care încă nu au ajuns la maturitate, cu capacități și puteri care, dacă sunt îndrumate și dezvoltate corect, cu înțelepciune cerească, vor ajunge niște oameni cu care influențele divine pot să coopereze spre a fi **[125]** conlucrători cu Dumnezeu. Cuvintele aspre și musturarea continuă îl înspăimântă pe copil, dar nu-l schimbă niciodată. Abțineți-vă să roștiți aceste cuvinte iritabile, păstrați-vă spiritul sub disciplina lui Isus Hristos, iar atunci veți învăța cum să vă fie milă și să simpatizați cu cei aduși sub influența voastră. – TSS 87,88.

Grupe întregi convertite

Ca lucrători ai lui Dumnezeu, noi vrem mai mult pe Isus și mai puțin eu. Ar trebui să avem în suflet o răspundere mai mare pentru suflete și să ne rugăm zilnic pentru puterea și înțelepciunea de care avem nevoie în Sabat. Instructori, întâlniți-vă cu cei din grupa voastră. Rugați-vă cu ei și învățați-i cum să se roage. Inima să fie sensibilizată, iar rugăciunile să fie scurte și simple, dar fierbinți. Cuvintele voastre să fie puține și bine alese, așa încât ei să învețe de pe buzele voastre și din exemplul vostru că adevărul lui Dumnezeu trebuie să fie înrădăcinat în inima lor, deoarece altfel nu vor putea să reziste la încercarea ispitei. Vrem să vedem grupe întregi de tineri convertiți la Dumnezeu și crescând ca membri folositori ai bisericii. – TSS 19,20.

Nu îngăduiți ca, în timpul săptămânii, toată puterea voastră să fie dedicată așa de mult lucrurilor lumești, trecătoare, încât să nu mai aveți nicio energie și nicio putere morală pentru a-L sluji pe Hristos în Sabat. Chiar acum trebuie să fie făcută o lucrare serioasă. Noi nu avem nicio clipă de folosit într-o modalitate egoistă. Tot ce facem să aibă ca țintă unică slava lui Dumnezeu. Nu vă găsiți liniștea niciodată, până când fiecare copil din grupa voastră nu ajunge la cunoașterea mântuitoare a lui Hristos. – TSS 14. **[126]**

Bucuria supremă

Celor care sunt acceptați să lucreze ca profesori în școlile noastre li se deschide în față un câmp pe care trebuie să-l lucreze și să-l cultive, să semene sămânța în vederea culegerii roadelor. Ce satisfacție poate fi mai mare, decât aceea de a fi conlucrători cu Dumnezeu în educarea și instruirea tinerilor și copiilor, pentru ca aceștia să-L iubească pe Dumnezeu și să păzească poruncile Lui? Îi conduceți voi la Domnul Isus pe acești copii și tineri, ca să-L urmeze pe Domnul Hristos, Marele Păstor care cheamă, iar oile și mieii aud glasul Lui și Îl urmează? Ce ar putea să facă să strălucească mai mult sufletul lucrătorului devotat, care își dă tot interesul, decât să știe că munca lui permanentă și plină de răbdare pentru Domnul nu a fost în zadar și să-și vadă elevii radiind de bucurie în sufletele lor, pentru că Domnul Hristos le-a iertat păcatele? Ce poate aduce mai multă mulțumire aceluia care conlucrează cu Dumnezeu, decât să-și vadă copiii și tinerii primind impresiile Duhului lui Dumnezeu în adevărata noblețe de caracter și în restaurarea chipului moral al lui Dumnezeu, căutând acea pace care vine de la Prințul păcii? – FE 271.

Capitolul 5

Colecta săptămânală a darurilor pentru lucrarea misionară

Recunoștința pentru realizările din trecut

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că Școlile noastre de Sabat au contribuit suficient la înaintarea multor întreprinderi prețioase. Copiii și tineri și-au dat bănuții lor, care, ca niște mici pârlăieșe, au alimentat valul binefacerii. Copiii ar trebui să fie educați într-o asemenea modalitate, încât să poată îndeplini acte neegoiste pe care cerul se va bucura să le vadă. Când roua tinereții este peste ei, copiii ar trebui să fie învățați cum să-I slujească lui Hristos. Să fie învățați ce înseamnă renunțarea la sine. – TSS 113.

Regularitatea în dăruire

Subiectul dăruirii nu este lăsat în voia impulsului de moment. Dumnezeu ne-a dat îndrumări precise. El a specificat zecimile și darurile, ca fiind măsura obligației noastre. El dorește să dăruim cu regularitate și sistematic. Apostolul Pavel i-a scris bisericii din Corint: „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit Bisericii Galatiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare **[130]** din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui”. Fiecare să-și examineze cu regularitate venitul, care este întru totul o binecuvântare de la Dumnezeu și să pună deoparte zecimea, ca un fond separat, care să fie consacrat cu sfințenie Domnului. În niciun caz, fondul acesta să nu fie dedicat spre a fi folosit altfel, deoarece el trebuie să fie dedicat numai pentru a susține lucrarea pastorală a Evangheliei. După ce zecimea este pusă deoparte, darurile să fie proporționale cu „câștigul cu care l-a binecuvântat Dumnezeu”. – *Review and Herald*, 9 mai, 1893.

Dăruirea săptămânală sistematică

Darurile copilașilor pot fi primite și plăcute lui Dumnezeu. Valoarea darului va fi determinată de spiritul care îl motivează. Dacă urmează regula dată de apostol și pun deoparte o mică sumă, cei săraci ajută la umplerea visteriei, iar darurile lor sunt întru totul primite de Dumnezeu, deoarece ei fac sacrificii la fel de mari, și chiar mai mari, decât frații lor mai bogați. Planul de dăruire sistematică se va dovedi a fi o apărare pentru fiecare familie împotriva ispitei de a cheltui bani pe lucruri inutile și se va dovedi o binecuvântare îndeosebi pentru cei bogați, ferindu-i de îngăduirea extravaganței.

În fiecare săptămână, cererile pe care le Dumnezeu le adresează fiecărei familii să le fie amintite tuturor membrilor ei, aducând la îndeplinire pe deplin planul de dăruire, iar dacă au renunțat la unele lucruri inutile spre a avea bani pe care să-i pună în vistierie, în inima lor vor fi întipărite lecțiile valoroase **[131]** ale dăruirii pentru slava lui Dumnezeu. O dată pe săptămână, fiecare este pus față în față cu lucrările din săptămâna trecută – venitul pe care ar fi putut să-l aibă, dacă ar fi fost econom, și banii pe care nu-i are, din cauza îngăduinței de sine. Conștiința lui este sensibilizată înaintea lui Dumnezeu și, fie îl aprobă, fie îl condamnă. El învață că, dacă vrea să-și păstreze pacea minții și favoarea lui Dumnezeu, trebuie să mănânce, să bea și să se îmbrace spre slava Sa. – 3T 412.

O mare cinste

În planurile Sale înțelepte, Dumnezeu a făcut ca înaintarea cauzei Lui să fie dependentă de eforturile personale ale celor din poporul Său și de darurile lor de bunăvoie. El i-a acordat

omului o mare cinste, prin faptul că a acceptat conlucrarea lui în Marele Plan de Mântuire. Pastorul nu poate predica dacă nu este trimis. Lucrarea de a răspândi lumina nu apasă numai asupra pastorului. Fiecare om, devenind membru al bisericii, se angajează solemn să fie un reprezentant al lui Hristos, trăind adevărul pe care-l mărturisește. Urmașii lui Hristos trebuie să ducă mai departe lucrarea pe care El le-a încredințat-o, când S-a înălțat la cer. – 4T 464.

Providența lui Dumnezeu este înaintea darurilor noastre

Pâraiele mai mici sau mai mari ale facerii de bine trebuie să fie lăsate să curgă fără oprire. Providența divină e cu mult înaintea noastră, avansând mult mai repede [132] decât darurile noastre. Calea pentru înaintarea și dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu e blocată de egoism, mândrie, lăcomie, extravaganță și plăcerea de a face paradă. Întregii biserici i s-a dat o răspundere solemnă de a susține fiecare ramură a lucrării. Dacă Îl urmează pe Hristos, membrii ei vor practica renunțarea la sine, biruind înclinația de a face paradă, dorința după îmbrăcăminte luxoasă, după locuințe elegante și mobilă costisitoare. Printre adventiștii de ziua a șaptea trebuie să se dea pe față o smerenie și o deosebire de lume mult mai mare. Altfel, Dumnezeu nu ne va primi, indiferent care ar fi poziția noastră, sau caracterul lucrării în care suntem angajați. Economia și renunțarea la sine vor pune mijloace pentru binefacere la îndemâna multora care trăiesc în împrejurări modeste. Toți au datoria de a învăța de la Isus Hristos cum să umble smeriți pe cărarea renunțării la sine, pe care a călcat Maiestatea cerului. Întreaga viață de creștin ar trebui să fie o viață de renunțare la sine, pentru ca, atunci când se fac apeluri pentru ajutor, să putem fi gata să răspundem.

Câtă vreme Satana lucrează cu o energie neobosită spre a distruge suflete, câtă vreme este o cerere pentru lucrători în orice parte a câmpului întins al secerișului, atâta vreme vor fi și apeluri de a da pentru sprijinirea lucrării lui Dumnezeu în vreuna din multele ei ramuri. Satisfacem o nevoie numai pentru a deschide calea spre a satisface o altă nevoie de același fel. Renunțarea la sine necesară spre a obține mijloace pentru investite în lucrările pe care Dumnezeu le apreciază în cel mai înalt grad va dezvolta deprinderi și un caracter care va câștiga pentru noi aprobarea: „Bine”, și ne va face să fim pregătiți să locuim veșnic în prezența Aceluia care S-a făcut sărac [133] pentru noi, ca prin sărăcia Lui, noi să putem moșteni bogății veșnice.

Când am obosit să dăruim

Da, spun unii, apelurile de a da pentru lucrare vin în continuu. M-am săturat să tot dau. Te-ai săturat? Îngăduie-mi să te întreb: Nu te-ai săturat să tot primești din mâna cea darnică a lui Dumnezeu? Atâta vreme cât El nu va înceta să te binecuvânteze, tu ai obligația de a-I înapoia partea pe care o cere. El te binecuvântează pentru ca, la rândul tău, să ai puterea de a binecuvânta pe alții. Când te vei sătura primind, atunci poți spune: M-am săturat de atâtea apeluri pentru a da. – 5T 150.

Extinderea lucrării

Poporul lui Dumnezeu are o mare lucrare de îndeplinit, o lucrare care trebuie să crească fără încetare și să ajungă la un nivel tot mai mare. Eforturile noastre în lucrarea misionară trebuie să ajungă mult mai extinse. Înainte de a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos trebuie să se facă o lucrare mai hotărâtă, decât s-a făcut până acum. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-și înceteze lucrarea, până ce aceasta nu a cuprins lumea. – 6T 23,24.

Nu cereți reducerea lucrării

Din fiecare biserică să se înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru o creștere a devoțiunii și a dărniceii. Fraților și surorilor, nu cereți să aibă loc o reducere a cheltuielilor în lucrarea Evangheliei. Câtă vreme sunt suflete de mântuit, [134] interesul nostru față de salvarea de suflete nu trebuie să se micșoreze. Biserica nu poate să-și reducă sarcina fără a-L tăgădui pe Domnul ei. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot da din mijloacele lor pentru ducerea înaintea misiunilor externe. – 9T 55,56.

Vom face tot ce putem mai bine?

Sufletul meu este mișcat, în timp ce strigătul macedonean vine din toate direcțiile, din orașele și satele țării noastre, de peste Atlantic și întinsul Pacific și din insulele mărilor: „Treci... și ajută-ne!” Frați și surori, veți răspunde oare acestui strigăt după ajutor, spunând: „Vom face tot ce ne stă în putere, trimițând la voi misionari și bani. Vom manifesta renunțare la sine în împotrivirea față de poftă. Vom da cauzei lui Dumnezeu mijloacele ce ne-au fost încredințate și ne vom consacra pe noi înșine fără rezerve lucrării Sale”. Nevoile lucrării lui Dumnezeu stau înaintea noastră, trezoreriile goale apelează la noi în modul cel mai mișcător pentru ajutor. Un dolar astăzi este mult mai valoros pentru lucrare, decât vor fi zece dolari cândva, în viitor.

Lucrați, fraților, lucrați cât timp mai aveți ocazia, cât încă mai este ziuă. Lucrați, „căci vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”. Îmi este imposibil să spun cât de repede va veni această noapte. Acum este ocazia voastră; folosiți-o! Dacă sunt unii care nu pot face un efort personal în lucrarea misionară, atunci aceștia să practice economia și să dea din câștigurile lor. – 5T 732,733. [135]

Rugăciunea și dăruirea pentru lucrarea misionară

Frați și surori, vreți voi astăzi să faceți legământ înaintea lui Dumnezeu, declarând că vă veți ruga pentru lucrătorii aceștia care au fost aleși să meargă în alte țări? Vă veți angaja, nu numai să vă rugați pentru ei, ci și să-i susțineți cu zecimile și darurile voastre? Vă veți angaja să practicați renunțarea la sine, ca să puteți avea mai mult de dat pentru înaintarea lucrării în regiunile din străinătate? Ne simțim mișcați de Duhul lui Dumnezeu să vă cerem să vă angajați înaintea Lui să puneți deoparte săptămânal ceva pentru susținerea misionarilor noștri. Dumnezeu vă va ajuta și vă va binecuvânta în lucrarea aceasta. – *Review and Herald*, 11 noiembrie, 1902.

Plănuirea căilor și mijloacelor

Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată în scopuri misionare, iar Domnul dorește să vadă că întreaga biserică alcătuieste planuri și găsește mijloace prin care oameni de sus și de jos, bogați și săraci, să poată auzi solia adevărului. Nu toți sunt chemați la lucrare personală în câmpurile străine, dar toți pot face ceva prin rugăciunile lor și prin darurile lor pentru a ajuta lucrarea misionară.

Într-o conversație avută cu un colaborator, un om de afaceri american, care era un creștin zelos, spunea că el lucrează pentru Hristos douăzeci și patru de ore pe zi. „În toate relațiile mele de afaceri”, spunea el, „mă străduiesc să-L reprezint pe Domnul meu. Când am ocazia, caut să-i câștig pe alții la El. Toată ziua lucrez pentru Hristos. Iar noaptea, în timp ce dorm, am pe cineva care lucrează pentru El în China”. – 6T 29. [136]

Înaintarea lucrării misionare din țară

A manifesta un spirit generos, de renunțare la sine, pentru succesul misiunilor străine este o cale sigură de a dezvolta lucrarea misionară de acasă, deoarece, sub conducerea lui Dumnezeu, prosperitatea lucrării de acasă depinde într-o mare măsură de influența lucrării de

evangelizare din țările îndepărtate. Când lucrăm pentru a împlini nevoile altora, noi aducem propriile suflete în legătură cu Izvorul puterii. Domnul a notat fiecare dovadă a zelului misionar manifestat de poporul Său față de lucrarea în țările străine. Planul Său este ca în fiecare cămin, în fiecare biserică și în toate centrele lucrării să se manifeste un spirit de generozitate prin ajutorarea teritoriilor din străinătate, unde lucrătorii se confruntă cu mari greutăți pentru a le oferi celor care se află în întuneric lumina adevărului. Darurile oferite pentru a începe lucrarea într-un teritoriu va duce la consolidarea ei în alte locuri. – GW 465,466.

Dumnezeu îi onorează pe ispravnicii credincioși

Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori ai Săi. Bunurile pe care li le-a încredințat sunt mijloacele pe care El le-a prevăzut pentru răspândirea Evangheliei. Acelora care se dovedesc administratori credincioși El le va încredința bunuri și mai mari. Domnul zice: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește. „Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu”, iar atunci când poporul Său își aduce darurile și jertfele cu inimă recunoscătoare, „nu cu părere de rău sau de silă”, binecuvântarea Lui va fi cu ei așa cum a făgăduit: „Aduceți însă [137] la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. – PP 529.

Ce ar fi putut fi

Un potop de lumină strălucește din Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să aibă loc o deșteptare cu privire la ocaziile neglijate. Când toți sunt credincioși în a-I înapoia lui Dumnezeu ce este al Lui, sub formă de zecimi și daruri, calea va fi deschisă ca lumea să audă solia pentru acest timp. Dacă inima poporului lui Dumnezeu ar fi plină de iubirea lui Dumnezeu, dacă fiecare membru al bisericii ar fi pe deplin umplut cu spiritul jertfirii de sine, dacă toți ar manifesta o sânguință deplină, nu ar fi lipsă de fonduri pentru misiunile interne sau externe. Resursele noastre s-ar înmulți și s-ar deschide o mie de porți pentru lucrări folositoare, iar noi am fi invitați să intrăm. Dacă până la data aceasta poporul lui Dumnezeu ar fi îndeplinit planul Său de a-i vesti lumii solia harului, Domnul Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi primit salutul de bun venit în cetatea lui Dumnezeu. – 6T 450.

Binecuvântarea continuă a celui ce dăruiește continuu

Dacă toți cei ce se declară a fi fiii și fiicele lui Dumnezeu și-ar îndeplini cu conștiinciozitate obligația față de Dumnezeu și față de semenii lor cu privire la zecimi și daruri, resurse îmbelșugate ar intra în vistierie pentru a susține lucrarea lui [138] Dumnezeu în diferitele ei ramuri de pretutindeni din lume. Dacă ei ar dăruii, Domnul ar deschide căi prin care ar fi în stare să dăruiască fără încetare, deoarece ar primi fără încetare. Atunci, nu ar fi nicio ocazie de a face apeluri pentru bani spre a susține lucrarea. Dacă principiul de a-I da Domnului ce este al Său ar fi îndeplinit cu regularitate și sistematic, faptul acesta ar fi recunoscut de Dumnezeu. „Pe cel ce Mă cinstește, îl voi cinsti”. – *Review and Herald*, 16 mai, 1893.

Motive mai înalte decât simpatia

Întunecimea morală a unei lumi ruinate cere ca femeile și bărbații creștini să depună eforturi individuale, să-și ofere banii și influența pentru a putea ajunge după chipul Aceluia care, deși avea bogății infinite, S-a făcut sărac pentru noi. Duhul lui Dumnezeu nu poate rămâne cu aceia cărora le-a trimis solia adevărului Său, dar care trebuie să fie îndemnați, înainte de a avea vreun simțământ al datoriei de a fi conlucrători cu Hristos. Apostolul subliniază cu putere

datoria de a dăruia din motive mai înalte decât simpla simpatie omenească, din cauza unei porniri sentimentale. El scoate în evidență principiul că ar trebui să lucrăm fără egoism, având ca singură țintă slava lui Dumnezeu. – 3T 391.

Biruirea egoismului firesc

Oamenii nu sunt în mod natural înclinați să fie darnici, ci să fie jasnici și avari și să trăiască numai pentru ei. **[139]** Satana este întotdeauna gata să prezinte avantajele ce pot fi câștigate, folosind toate mijloacele lor în scopuri egoiste, lumești. El este bucuros atunci când îi poate influența să ocolească datoriile ce le revin și să-L jefuiască pe Dumnezeu de zecimi și daruri. Dar nimeni nu este scuzat în această problemă. „Fiecare din voi să pună deoparte acasă, ce va putea, după câștigul lui”. Cel bogat și cel sărac, tinerii și tinerele care au salarii – toți trebuie să pună deoparte o sumă, căci Dumnezeu le cere acest lucru. Prosperitatea spirituală a fiecărui membru al bisericii depinde de efortul personal și de o credincioșie strictă față de Dumnezeu. – 5T 382.

Învățarea binefacerii

Marele nostru vrăjmaș lucrează fără încetare și cu putere spre a-i ademeni pe tineri la îngăduința de sine, la mândrie și extravaganță, pentru ca mintea și inima lor să fie așa de absorbite de lucrurile acestea, încât să nu existe niciun loc pentru Dumnezeu. Prin aceste mijloace, el deformează caracterul și pipernicește intelectul tinerilor din generația noastră. Datoria părinților este aceea de a contracara lucrarea lui. Fiecare influență exercitată asupra tinerilor spre a-i face să-și păstreze inima curată, o umilință neprefăcută și o cunoaștere a voinței divine va contribui spre a-i împiedica să ajungă degradați de viciile acestui veac.

Una dintre baricadele cele mai eficiente împotriva valului de rău care vine este cultivarea obiceiului renunțării la sine și al dăruirii de bunăvoie. Copiii ar trebui să fie educați să privească dezgustați obiceiurile egoismului și **[140]** lăcomiei. Dumnezeu le-a adresat cerințe sfinte, iar ei trebuie să fie învățați, puțin aici, puțin acolo, să recunoască și să respecte cu conștiinciozitate cerințele acestea.

Ar trebui să fie păstrat fără încetare în atenția minților tinere și firave faptul că Dumnezeu îi binecuvântează continuu pe copiii care depind de El, oferindu-le lumina soarelui și ploaia, care fac vegetația să crească și pământul să-și dea roadele îmbelșugate pentru susținerea oamenilor. Binecuvântările acestea nu ne sunt date spre a încuraja firea noastră egoistă, reținând comorile bunătății lui Dumnezeu și legându-ne sentimentele de ele, ci ne sunt date spre a putea să I le înapoiem Dătătorului, prin darurile noastre. Aceasta este expresia cea mai mică a recunoștinței și dragostei, pe care putem să le arătăm Creatorului nostru binevoitor.

Faptul că nu au căutat să-i facă pe copiii lor să fie interesați de lucrarea lui Dumnezeu a fost o mare neglijență din partea părinților. În multe familii, copiii par a fi lăsați în afara subiectului, ca și când ar fi niște făpturi neștiutoare. Unii părinți chiar Îl jefuiesc pe Dumnezeu de zecimile și darurile cerute de El, ca să poată aduna bogății pentru copiii lor, fără să se gândească la faptul că, procedând astfel, ei deschid pentru cei dragi ai lor o ușă a ispitei, care se va dovedi spre ruina lor. Ei nu le arată copiilor lor necesitatea efortului personal și nu-i îndeamnă spre o realizare nobilă.

Dacă ar fi încurajați, copiii ar câștiga bani pe care să-i dedice unor scopuri caritabile și pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, iar interesul lor ar **[141]** fi sporit de faptul că au investit ceva în aceste întreprinderi. Donațiile lor mici ar fi un ajutor material, iar copiii înșiși ar fi mult mai bine din punct de vedere fizic, mintal și moral, datorită efortului pe care l-au făcut. Prin hărnicie și renunțare la sine, ei ar câștiga o experiență valoroasă, care i-ar ajuta să aibă succes în viața aceasta și, în același timp, să obțină viața veșnică. – TSS 98-100.

Restrângerea nevoilor imagine

Dacă oamenii de astăzi ar fi simpli în obiceiurile lor, trăind în armonie cu legile naturii, ca Adam și Eva la început, ar fi mijloace îndestulătoare pentru nevoile familiei omenești. Ar fi mai puține nevoi imagine și mai multe ocazii de a lucra după voia lui Dumnezeu. Dar egoismul și satisfacerea gusturilor necurate au adus în lume păcatul și mizeria, unul din cauza excesului, iar altul din cauza lipsei. – DA 367.

Niciun îndemn nesănătos nu este necesar

Aceia care au în vedere realitățile veșnice și Îl iubesc pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea lor și pe semenii lor ca pe ei înșiși își vor face întreaga datorie cu conștiinciozitate, ca și când cortina ar fi dată la o parte, iar ei ar putea vedea că lucrează sub privirile universului. Spiritul dărniciei creștine va fi exercitat și nu va mai fi nevoie să fie stârnit într-o modalitate nesănătoasă. Toți cei care [142] au spiritul acesta, Duhul lui Hristos, vor pune cu râvnă darurile lor în vistieria Domnului. Ei vor fi inspirați de dragostea față de Domnul Hristos și față de sufletele pentru care El a murit și vor simți o dorință puternică de a-și face partea cu credincioșie. – *Review and Herald*, 16 mai, 1893.

Un beneficiu din darurile mici

Părinții nu i-au învățat pe copiii lor regulile Legii, așa cum le-a poruncit Dumnezeu. Ei le-au dezvoltat obiceiurile egoiste. I-au învățat despre zilele lor de naștere și despre sărbători, ca fiind ocazii în care să aștepte să primească daruri și să urmeze practicile și obiceiurile lumii. Ocaziile acestea, care ar fi trebuit să slujească spre a spori cunoașterea lui Dumnezeu și spre a stârni recunoștința inimii pentru mila și dragostea Sa, manifestate prin faptul că le-a păstrat viața pentru încă un an, sunt transformate în ocazii de satisfacere a eului, pentru mulțumirea și slăvirea copiilor. Ei au fost păziți de puterea lui Dumnezeu în fiecare clipă a vieții, și totuși părinții nu-i învață pe copiii lor să se gândească la faptul acesta și să-și exprime recunoștința pentru mila Sa față de ei. Dacă tinerii și copiii ar fi fost educați corespunzător în veacul acesta al lumii, ce laudă, recunoștință și cinste s-ar revărsa de pe buzele lor către Dumnezeu! Ce beneficiu din darurile mici ar fi adus de mâinile micuților spre a fi pus în visteria Sa ca daruri de mulțumire! În loc de a-L uita pe Dumnezeu, ei și-ar aduce aminte de El. – *Review and Herald*, 13 noiembrie, 1894. [143]

Darurile cu ocazia zilei de naștere

În sistemul iudaic, la nașterea copiilor se aducea un dar lui Dumnezeu, așa cum era stabilit de El. Acum, îi vedem pe părinți făcând eforturi deosebite pentru a le oferi daruri copiilor lor cu ocazia zilelor de naștere. Ei fac din acestea o ocazie de a-i onora pe copii, ca și când cinstea s-ar cuveni făpturilor omenești. Satana își împlinește voința proprie prin lucrurile acestea. El a îndreptat gândurile și darurile spre făpturile omenești și, în felul acesta, mintea copiilor este orientată spre ei înșiși, ca și când ar fi obiectul unei favori speciale. Bani care ar trebui să se întoarcă la Dumnezeu, prin daruri oferite spre a-i binecuvânta pe cei nevoiași și spre a vesti lumina adevărului în lume, sunt deturnați de pe calea cea corectă și, adesea, fac mai mult rău, decât bine, încurajând vanitatea, mândria și simțământul propriei importanțe. Cu ocazia zilei de naștere, copiii ar trebui să fie învățați că au un motiv de recunoștință față de Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare, cu care le-a păstrat viața încă un an. În felul acesta, ar putea să fie date lecții prețioase. Noi suntem datori față de Dătătorul tuturor bunurilor pentru viață, sănătate, îmbrăcăminte, într-o măsură cu nimic mai mică decât suntem datori pentru nădejdea vieți

veșnice și este datoria noastră față de Dumnezeu să recunoaștem binecuvântările Sale și să aducem darurile noastre de mulțumire celui mai mare Binefăcător al nostru. Aceste daruri cu ocazia zilei de naștere sunt recunoscute de Cer. – *Review and Herald*, 9 decembrie, 1890.

O amintire a grijii și dragostei lui Dumnezeu

Aniversarea zilei de naștere, a sărbătorii Crăciunului și a Zilei Recunoștinței, este dedicată prea adesea [144] satisfacerii eului, în timp ce mintea ar trebui să fie îndreptată spre mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu-i place faptul că bunătatea, grija Sa neîncetată și dragostea Sa continuă nu sunt aduse în atenție cu ocazia acestor aniversări. – *Review and Herald*, 23 decembrie, 1890.

Cerințele lui Dumnezeu pe primul loc

Cerințele lui Dumnezeu sunt pe primul loc. Noi nu facem voia Lui, dacă Îi consacram ce a rămas din venitul nostru, după ce au fost îndeplinite toate nevoile noastre imaginare. Înainte de a fi consumat vreo parte din veniturile noastre, trebuie să luăm și să-I prezentăm Lui acea parte pe care o cere El. În vechea dispensațiune, pe altar ardea continuu o jertfă de mulțumire, care arăta astfel nesfârșita obligație a omului față de Dumnezeu. Dacă avem prosperitate în ocupația noastră vremelnică, se datorează faptului că Dumnezeu ne binecuvântează. O parte din acest venit trebuie consacrat pentru săraci și o mare parte să fie dedicată cauzei lui Dumnezeu. Când Îi dăm lui Dumnezeu ceea ce ne cere El, restul va fi sfințit și binecuvântat pentru folosul nostru propriu. Dar când un om jefuiește pe Dumnezeu, prin reținerea părții cerute de El, blestemul Lui rămâne asupra întregului. – 4T 477

Exemplul nostru divin

Temelia Planului de Mântuire a fost pusă pe sacrificiu. Domnul Isus a părăsit curțile cerești și a devenit sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să putem fi îmbogățiți. Toți cei ce se împărtășesc din această mântuire, cumpărată pentru ei de Fiul lui Dumnezeu printr-o jertfă infinită, vor urma [145] exemplul Adevăratului Model. Hristos a fost piatra unghiulară și noi trebuie să zidim pe această temelie. Fiecare dintre noi trebuie să aibă un spirit de jertfire de sine. – 3T 387.

Hristos apreciază faptele dragostei

Hristos apreciază faptele de amabilitate făcute din toată inima. De câte ori cineva Îi făcea un serviciu, El îl binecuvânta pe făcător cu generozitate cerească. El nu refuza nici cea mai simplă floare culeasă de mâna unui copil și oferită Lui din iubire. Primea darurile copiilor și îi binecuvânta pe dătători, scriindu-le numele în cartea vieții. În Scripturi se amintește că Maria L-a uns cu mir pe Isus, și această mențiune o deosebește de celelalte Marii. Faptele de dragoste și respect pentru Isus sunt o dovadă a credinței în El ca Fiu al lui Dumnezeu. – DA 564.

Niciun dar nu este mic, dacă este dat cu toată inima și cu voioșia sufletului. – COL 359.

Partea lui Dumnezeu și partea noastră

Singurele mijloace pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru înaintarea lucrării Sale sunt acelea de a binecuvânta pe oameni cu avere, cu bunuri. El le dă strălucirea soarelui și ploaia. El face ca vegetația să crească, El dă sănătatea și iscusința de a obține mijloacele materiale. Toate binecuvântările noastre vin din mâna Lui generoasă, îmbelșugată. În schimb, El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința, dându-I lui Dumnezeu înapoi o parte, în zecimi și daruri, daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie și daruri pentru vină. – 5T 150. [146]

Cea mai înaltă eficiență a darului oferit din dragoste

Lui Dumnezeu Îi face plăcere să onoreze darul adus dintr-o inimă plină de dragoste, dându-i cea mai înaltă eficiență în slujirea pentru Sine. Dacă ne-am predat inima lui Isus, atunci vom aduce și darurile noastre înaintea Lui. Aurul și argintul nostru, cele mai de preț bunuri pământești pe care le avem, cele mai înalte talente intelectuale și spirituale vor fi consacrate de bunăvoie Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. – DA 65.

Condiția prosperității

Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și de binefacere se ridicau aproape la un sfert din veniturile lor. S-ar fi putut aștepta ca o așa grea impunere să aducă poporul la sărăcie, dar sincera ascultare de aceste rânduieli era, din contră, o condiție a bunăstării lor. „Voi mostra pentru voi pe cel ce mănâncă și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor”. – PP 527.

Fiecare dar și motivul lui sunt înregistrate

Mi-a fost arătat că îngerul raportor face o înregistrare fidelă a fiecărui dar dedicat lui Dumnezeu și pus în trezorerie, precum și a rezultatului final al mijloacelor astfel date. Dumnezeu ia cunoștință [147] de fiecare bănuț consacrat cauzei Sale și de bunăvoința, sau reținerea dăătorului. Motivul dăruirii este înregistrat de asemenea. Cei jertfitori de sine și consacrați, care Îi redau lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale Lui, când El le cere de la ei, vor fi răsplățiți după faptele lor. Chiar dacă mijloacele consacrate astfel vor fi folosite greșit, astfel încât ele nu îndeplinesc scopul avut în vedere de dăruitor – spre slava lui Dumnezeu și salvarea de suflete – cei care au făcut sacrificiile cu sinceritate, având ca țintă numai slava lui Dumnezeu, nu-și vor pierde răsplata. – 2T 518,519.

Capitolul 6

Principii călăuzitoare în administrație

Urmărirea scopului

Scopul Școlii de Sabat nu ar trebui să fie pierdut din vedere prin aranjamente formale, ocupând astfel timpul care ar trebui să fie dedicat altor lucruri importante. Este necesar să fim precauți mereu cu privire la formele și ceremoniile care vor eclipsa scopul real pentru care lucrăm. Există pericolul de a duce organizarea la o asemenea extremă, încât Școala de Sabat să ajungă obositoare, în timp ce, dimpotrivă, ar trebui să fie o ocazie de odihnă și înviorare, precum și o binecuvântare.

Curăția și simplitatea Școlii de Sabat nu trebuie să fie înghițite de o asemenea varietate de formalități, încât să nu mai fie timp suficient pentru interesele religioase. Frumusețea și succesul școlii constau în simplitatea și dorința fierbinte de a-I sluji lui Dumnezeu. Fără ordine și regulamente nu poate să fie făcut nimic, dar acestea pot să fie rânduite în așa fel, încât să excludă datoriile mai mari și mai importante. Elevilor ar trebui să li se spună mai puțin despre organizarea și prevederile exterioare și mult mai mult despre mântuirea sufletului lor. Acesta trebuie să fie principiul călăuzitor al școlii. [152]

Pericolul formalității reci

Vechea poveste a dragostei lui Isus, repetată de instructori și de conducătorul Școlii de Sabat, cu dragostea lui Isus în inimă, va avea o putere ce va convinge și va converti suflete. Dacă dragostea și duioșia lui Isus au atins inima voastră, veți fi în stare să lucrați pentru elevi. Simplitatea Evangheliei trebuie să fie avută în vedere neîncetat. Cu ajutorul de sus, noi putem să facem o lucrare plină de credințioșie pentru Domnul. Elevilor să li se atragă atenția fără încetare la faptul că, fără o lucrare făcută din inimă, toate eforturile noastre vor fi zadarnice.

Dragostea și simpatia să fie văzute în fiecare clipă la instructorii și diriginții școlii. Formalitatea rece să fie înlocuită de zel și energie. Dragostea lui Isus să străbată întreaga școală, pentru ca elevii să învețe să o considere ca fiind educația cea mai înaltă. Asprimea, sau spiritul de căutare a greșelilor să nu-și găsească niciun loc în Școala de Sabat, sau în școala obișnuită. Acestea ar trebui să fie departe de inima instructorilor și departe de inima tuturor ce au un rol în conducerea școlii.

Să nu vă simțiți mândri pentru formalitățile îndeplinite în școală, ci pentru binele care este realizat prin aducerea sufletelor la Isus Hristos. Oamenii pot să construiască mașini care să răspundă la comenzi, lucrând cu o precizie deplină, dar ele sunt lipsite de suflet. Tot așa este și cu școlile în care formalitatea ocupă un loc principal. Ele sunt ca marmura lipsită de viață. Când toți cei implicați în lucrarea Școlii de Sabat vor avea simțământul responsabilității și vor înțelege că fac eforturi nu numai pentru prezent, ci [153] și pentru veșnicie, ordinea și armonia se vor vedea în fiecare departament. – TSS 89,90.

Relele formalismului

Răul nu este un rezultat al organizației, ci este rezultatul faptului că organizația este socotită a fi totul, iar evlavia este considerată ca având puțină însemnătate. Când predomină formalismul și se fac planuri complicate, pentru a se aduce la îndeplinire o lucrare care ar trebui să fie făcută cu simplitate, rezultatul va fi greșit și se va realiza foarte puțin în comparație cu efortul depus. Scopul organizației este exact opusul acestui fapt, iar dacă am vrea să lucrăm dezorganizat, ar însemna să dărâmăm ce am clădit. Pentru că s-au folosit tot felul de planuri

omenești, s-au văzut rezultate nesatisfăcătoare atât la Școala de Sabat, cât și în lucrarea misionară, în timp ce experiența vitală a fost pierdută din vedere. În multe din lucrările făcute pentru îmbunătățirea lucrurilor s-a folosit modelul și planul omenesc. În Școala de Sabat au fost acceptați ca instructori și diriginți oameni care nu au o gândire spirituală și nu au niciun interes viu pentru lucrarea care le-a fost încredințată, însă lucrurile pot fi puse în ordine numai cu ajutorul Duhului Sfânt....

Lucrurile ar arăta altfel, dacă mai mulți s-ar consacra cu totul lui Dumnezeu, și apoi și-ar dedica darurile pe care le au în slujba Școlii de Sabat, înaintând mereu în cunoaștere, instruindu-se pe ei înșiși, astfel încât să fie în stare să-i învețe pe alții [154] cu cele mai bune metode care se pot folosi în lucrare, dar instructorii nu trebuie să-și irosească timpul în reprezentării teatrale și etalări muzicale, căci acest lucru nu este de folos nimănui. Nu face nici un bine să-i învățăm pe copii să țină cuvântări în anumite ocazii speciale. Ei trebuie să fie câștigați pentru Hristos și, în loc să se cheltuiască timp, bani și efort pentru paradă, fiecare efort depus să fie în scopul de a strânge sноп pentru seceriș.

Se pare că mulți cred că pentru lucrarea Școlii de Sabat este esențial să-i organizeze și să-i antreneze pe elevii acesteia, astfel încât să acționeze în conformitate cu un anumit set de ceremonii și forme. De asemenea, ei cred că, dacă se găsesc oameni care să lucreze în felul acesta ca instructori, Școala de Sabat va merge de la sine fără probleme. Adesea sunt aleși ca instructori persoane care nu pot conduce suflete la Hristos, deoarece Domnul Hristos nu reprezintă ceva de mare preț pentru propriile suflete, iar toți aceia care nu apreciază valoarea unui suflet, lucrând pentru el așa cum ar fi lucrat Hristos, nu vor face altceva decât să îndepărteze oamenii de la Hristos. „Cine nu lucrează cu Mine risipește”. Dacă instructorii nu au pe suflet povara de a-i conduce pe oameni la Hristos, aceștia vor crește indiferenți față de adevăr, vor deveni nemulțumiți, iar atmosfera pe care o vor degaja în jurul lor va îndepărta sufletele de la Hristos. Cu astfel de elemente în Școala de Sabat, aceasta se va confrunta tot timpul cu dificultăți, căci atunci când instructorii se angajează în lucrare fără să aibă interes față de aceasta, elevii se vor molipsi de același spirit. – FE 253,254. [155]

Nevoia de consacrare a lucrătorilor Școlii de Sabat

Cei care se angajează în lucrarea Școlii de Sabat ar trebui să fie oameni care s-au consacrat lui Dumnezeu. Să fie bărbați și femei cu o credință puternică și o simpatie plină de căldură, care au un spirit arzător și un interes față de tot ce are legătură cu lucrarea lui Hristos. Ei ar trebui să se dedice lucrării cu o străduință lipsită de egoism și, ori de câte ori lucrarea ar putea să necesite sacrificiu, să se pună pe altar, rugându-se cu strigăte puternice și lacrimi pentru convertirea tinerilor care au fost încredințați în grija lor. În mijlocul celor care lucrează pentru Domnul în Școala de Sabat, orice ambiție egoistă să fie răstignită și „să nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. În Școala de Sabat, ambiția cea dintâi a lucrătorilor să fie aceea de a-i învăța pe tineri să-și facă datoria în temere de Dumnezeu și cu simplitate.

Cea mai mare lipsă a Școlii de Sabat nu este lipsa organizării formale, ci aceea a cunoașterii lucrurilor spirituale. Cât de mult au nevoie lucrătorii de Duhul Sfânt, ca să poată ajunge niște misionari adevărați pentru Dumnezeu. Ei ar trebui să învețe să-și solicite mintea până la maxim, ca să poată obține o cunoaștere mai bună a adevărului Bibliei. Instructorii Școlii de Sabat să se roage zilnic pentru iluminarea cerească spre a fi în stare să deschidă visteriile Cuvântului Sfânt pentru mintea tinerilor. De ce nu vă umiliți înaintea Domnului, îngăduind ca [156] influența Duhului Sfânt să se manifeste în caracterul și lucrarea voastră? În mijlocul celor ce se angajează în lucrarea Școlii de Sabat există mult prea multă mulțumire de sine, mult prea

mult formalism și rutină, și toate acestea tind să ducă sufletele departe de Fântâna de apă vie. – TSS 73,74.

Educația pentru lucrarea Școlii de Sabat

Există o mare lipsă de educație între noi și nu avem oameni suficient de instruiți pentru a conduce Școlile de Sabat și bisericile noastre. Mulți dintre cei care cunosc adevărul nu îl înțeleg suficient, încât să-l poată prezenta. Ei nu sunt pregătiți să prezinte adevărul în așa fel, încât caracterul măreț și sfânt al acestuia să fie clar pentru oameni. În loc de mai puțină disciplină, ei au nevoie de mai multă instruire corespunzătoare. Este imposibil să prevedem în ce loc vom fi chemați. Poate vor fi situații în care este nevoie de un discernământ rapid și de argumente bine echilibrate și de aceea este pentru slava lui Dumnezeu să avem cât mai mulți lucrători instruiți în rândurile noastre. Ei trebuie să fie capabili să prezinte adevărul în mod clar, inteligent, iar prezentarea adevărului să fie cât mai lipsită de greșeli. – FE 256,257.

Dependența de Dumnezeu

Școlile noastre de Sabat nu sunt ce ar dori Domnul să fie, deoarece ne bazăm mult prea mult [157] pe formalitate și organizare, în timp ce puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu nu este manifestată în vederea convertirii sufletelor pentru care a murit Hristos. Această stare a lucrurilor trebuie să fie schimbată, dacă vrem ca Școlile de Sabat să corespundă scopului pentru care există.... Dacă instructorii și diriginții se consacră fără rezervă lui Dumnezeu, nu numai că vor lua hotărâri, ci vor pune în aplicare hotărârile lor. Îndată ce lucrătorii din Școlile de Sabat și din școlile obișnuite își vor face lucrarea într-o modalitate corespunzătoare, cu înțelegerea deplină a dependenței lor de Dumnezeu, harul lui Hristos va fi oferit spre a se uni cu efortul lor omenesc. Este important ca fiecare lucrător să înțeleagă faptul că o convingere și o convertire a sufletelor sunt rezultatul conlucrării dintre efortul omenesc și puterea divină.

Lucrarea de câștigare a sufletelor

Atât instructorii și diriginții Școlilor noastre de Sabat, cât și pastorii de la amvoanele noastre trebuie să-și păstreze consacrarea sufletului în aceeași măsură, deoarece toți sunt angajați în același fel în lucrarea de aducere a sufletelor la Hristos. Fiecare își are locul lui și trebuie să lucreze asemenea lui Hristos, în spiritul dragostei, pentru cei greșiți și nepocăiți. Acesta este lucrul pe care Domnul Hristos vrea să-l vadă în lucrarea Școlii de Sabat.... Îngerii lui Dumnezeu, care privesc fața Tatălui în cer, se uită la copiii și tinerii pe care voi, ca niște slujitori activi ai lui Dumnezeu, îi învățați calea mântuirii. Diriginți și instructori, gândiți-vă la faptul că vă aflați în prezența îngerilor cerești, îndeplinind o lucrare al cărei caracter [158] va fi o dovadă a credincioșiei, sau necredincioșiei voastre față de Hristos....

Ajutorul dat de Duhul Sfânt

Diriginții și instructorii din Școlile noastre de Sabat trebuie să fie convertiți, salvați din starea lor obișnuită de insensibilitate. Lecțiile prețioase ale adevărului nu trebuie să fie prezentate într-o modalitate timidă și lipsită de viață, ci, printr-o comuniune cu Domnul în fiecare zi, prin primirea razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănit, puterea dătătoare de viață trebuie să fie adăugată la eforturile lor de a câștiga suflete pentru Hristos. Gândurile lor ar trebui să fie ațintite fără încetare spre Hristos, așa încât mintea și impulsurile lor să aibă o natură spirituală, iar modalitatea și metoda lor de învățare să fie supuse îndemnurilor Duhului Sfânt. Manifestarea cea mai înaltă a Duhului Sfânt față de oameni are scopul de a-i face în stare să investească energiile lor cele mai bune, în timp ce Dumnezeu lucrează în ei atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.

„Fără Mine”, spune Hristos, „nu puteți face nimic”. Lucrătorul nu este lăsat singur. Duhul lui Dumnezeu îi este dat, ca să aibă atât voința, cât și puterea de a înfăptui, după buna Sa plăcere, așa încât să nu poarte de grijă firii pământești spre a-i împlini poftetele. Prin urmare, instructori, urmați îndrumările Duhului Sfânt. În timp ce Duhul lui Dumnezeu atrage inima copiilor și tinerilor, voi îi atrageți cu duioșie și dragoste, invitându-i și adresându-le apelul de a-I da lui Dumnezeu inima lor.

Copiii și tinerii sunt proprietatea răscumpărată a lui Hristos. El i-a răscumpărat cu un preț infinit. Domnul Isus îi iubește pe cei mici. El privește cu milă la **[1591]** cei tineri, deoarece știe cum va căuta Satana să-i atragă pe calea cea largă, făcând-o să pară ademenitoare pentru ochii lor, iar Domnul Isus le poruncește îngerilor să se îngrijească într-o modalitate deosebită de aceste suflete lipsite de experiență, când sunt în casele lor, în școala vieții și la Școala de Sabat. Duhul Sfânt luptă cu ei continuu, căutând să-i atragă la Dumnezeu, iar cel care conlucrează cu Dumnezeu își va simți responsabilitatea și va lucra stăruitor spre a câștiga sufletele pentru Hristos. – TSS 41-44.

Necesitatea credincioșiei perseverente

O răbdare, însoțită de rugăciune și de o credincioșie perseverentă, așa cum a fost cea pe care au avut-o sfinții lui Dumnezeu [Caleb, Ana și Tabita] este rară, totuși biserica nu poate să prospere fără aceasta. Ea este necesară în biserică, în Școala de Sabat și în societate. – TSS 109.

Conlucrarea plină de succes

Lucrătorii Școlii de Sabat au nevoie de o umplere specială cu Duhul lui Hristos. Ei nu pot să fie conlucrători cu Hristos, dacă nu Îl au pe El locuind în inima lor, prin credință.... Educația religioasă a copiilor necesită un efort mai hotărât. Diriginții și instructorii Școlii de Sabat trebuie să lucreze în armonie deplină. Este necesară o cooperare din partea părinților, a copiilor și a instructorilor. Fiecare lucrător să caute înțelepciunea și tactul de care are nevoie spre a fi în stare să depună efortul bine orientat pe care îl cere Dumnezeu. Noi trebuie să cultivăm un tact și un discernământ fin, spre a vedea repede ocaziile favorabile de a face bine și spre a le folosi **[160]** cât se poate mai bine. – TSS 20.

Importanța Duhului Sfânt pentru succes

Diriginții și instructorii Școlii de Sabat au nevoie de învățătura și îndrumarea Duhului Sfânt, ca să poată fi niște educatori adevărați, capabili să inspire gânduri și să readucă în memorie lucrurile pe care le-au prezentat elevilor lor. Rolul Duhului Sfânt este acela de a-i prezenta minții cuvintele și faptele lui Hristos într-o modalitate clară și distinctă, pentru ca aceia care îi învață pe alți despre Mântuitorul lumii să aibă puterea de a-L înălța pe Hristos înaintea minții celor din grupele lor. În organizarea Școlii de Sabat este nevoie de ajutorul Duhului Sfânt, pentru ca oamenii aleși spre a ocupa poziții de răspundere ca administratori, conducători și instructori să fie niște bărbați și femei ale lui Dumnezeu.

Nu întotdeauna este cel mai bine ca școala să se afle sub conducerea unui singur om, deoarece el va influența școala după modelul gândirii și al ideilor lui, ci să fie mai mulți lucrători, care vor fi în stare să împărtășească gânduri noi și să facă școala să progreseze din punct de vedere al vieții spirituale. Școala ar putea să-i fie încredințată unuia care a slujit mult timp și cu credincioșie, dar trebuie să fie luat în considerare binele școlii, mai degrabă decât preferințele personale ale instructorilor, sau ale elevilor. Când este evident faptul că școala va beneficia de pe urma unei schimbări, prin promovarea unor lucrători care știu ce înseamnă a simți o povară pentru suflete, nimic să nu stea în calea acestei schimbări. **[161]** Chiar dacă sunt

scosi din funcție prin această reorganizare, cei care nu au nicio ambiție a înălțării de sine vor fi dornici să ofere orice ajutor prin care elevii Școlii de Sabat să progreseze. Cei care sunt în vârstă și au experiență în lucrare au căutat să facă totul pentru a fi de ajutor lucrării lui Dumnezeu, iar tinerii care nu sunt potriviți pe deplin pentru lucrare ar trebui să urmeze exemplul fraților mai în vârstă, care s-au dovedit credincioși în lucrarea încredințată mâinilor lor și, în felul acesta, să învețe înțelepciunea și tactul, ca să poată obține succesul esențial pentru o lucrare bună....

Întrebări importante

Din ce cauză, se găsesc în bisericile noastre mulți care nu sunt stabiliți, înrădăcinați și consolidați în adevăr? De ce se găsesc în biserică unii care umblă în întuneric și nu au nicio lumină, ale căror mărturii sunt cu jumătate de inimă, reci și pline de nemulțumiri? De ce sunt unii ale căror picioare par gata să rățăcească pe căi interzise, care au întotdeauna o poveste jalnică de spus despre ispite și înfrângeri? Oare și-au simțit membrii bisericii responsabilitatea ce le revine? Prezbiterii și diaconii bisericii le-au purtat de grijă celor slabi și rățăcitori? Și-au dat ei seama că acești oameni șovăitori sunt în pericolul de a-și pierde mântuirea? Au încercat ei, atât prin cuvinte, cât și prin exemplu, să le pună picioarele pe Stânca veșnică? Și-au dat seama instructorii și diriginții Școlii de Sabat că au de făcut o lucrare [162] spre a călăuzi pașii celor tineri pe căi sigure și că ar trebui să considere fiecare interes egoist ca fiind lipsit de valoare, așa încât să poată fi niște câștigători de suflete pentru Domnul? În fiecare ramură a lucrării este o nevoie categorică de reformă.

Puterea dătătoare de viață

În lucrarea Școlii de Sabat, multe ocazii favorabile trec nefolosite. Bărbații și femeile cu diferite daruri să intre în lucrare și, în temere de Dumnezeu, să facă tot ce pot mai bine pentru a-i salva pe tinerii noștri. Cei care au o modalitate formalistă de a face lucrurile să nu fie lăsați să preia răspunderea completă a școlii și să o formeze în conformitate cu metodele lor formaliste, cu obiceiuri precise, în timp ce toată viața școlii este sufocată de o multitudine de regulamente. Ordinea este importantă, dar alături de regulile și regulamentele noastre avem nevoie de o cunoaștere spirituală mai mare. Avem nevoie de o putere dătătoare de viață, un entuziasm zelos, o însuflețire adevărată, pentru ca școlile noastre să ajungă să fie pline de atmosfera unei evlavii și a unei curății adevărate, ca să aibă loc un progres religios real, pentru ca temerea de Domnul să se răspândească în școală, iar instructorii și diriginții să nu fie mulțumiți cu un proces formalist și lipsit de viață, ci să pună la lucru orice mijloc, așa încât să ajungă Școala de Sabat să ajungă școala cea mai nobilă și mai eficientă din lume. Acesta să fie scopul și ambiția fiecărui lucrător.

Nevoia de conducători credincioși

Conducătorii din școlile noastre ar trebui să fie niște oameni cu o intuiție rapidă, care au Duhul lui Dumnezeu [163] spre a-i ajuta să înțeleagă caracterele; oameni care au aptitudini administrative, care înțeleg diferitele etape ale dezvoltării caracterului și dau pe față tact și înțelepciune în tratarea diferitelor mentalități. Mulți pot să ocupe locul de conducător cu numele, dar sunt necesari oameni care pot să ocupe locul acesta în toate sensurile cuvântului. Mulți pot să îndeplinească formalitățile cu suficientă istețime, dar nu reușesc să le împărtășească altora curaj și speranță, să le inspire gânduri, să le trezească energiile și să răspândească o asemenea viață, încât școala să ajungă o putere de influență vie și tot mai mare spre bine.

De asemenea, pentru instructori este deschis un domeniu mare, iar ei ar trebui să caute să înțeleagă modalitatea de a lucra în așa fel, încât să conducă și să dezvolte mintea și inima copiilor. Ei ar trebui să aibă înțelepciunea care vine de sus, ca să poată relaționa cu succes cu tinerii și copiii. Mulți instructori au vederi înguste și, în relația cu tinerii, adoptă un comportament care nu tinde spre rezultate bune, iar în loc de progres, are loc un regres. Lucrătorii și elevii au nevoie de înzestrarea Duhului Sfânt, ca să nu fie niște reforme ocazionale, ci o creștere statornică în har, un progres continuu al vieții spirituale și al puterii. – TSS 91-94.

Lipsa de conducători adevărați

Școlile noastre de Sabat, care trebuie să-i educe pe copii și pe tineri, sunt prea superficiale. Lucrătorii trebuie să are mai adânc. Ei trebuie să gândească mai mult și să muncească mai serios în lucrarea [164] pe care o fac. Să fie niște cercetători mai atenți ai Bibliei și să aibă o experiență religioasă mai adâncă, pentru a ști cum să conducă Școlile de Sabat după rânduiala Domnului și cum să-i îndrume pe copii și tineri la Mântuitorul lor. Aceasta este una dintre ramurile care șchiopătează din cauza lipsei de oameni eficienți și cu spirit de observație, care simt, în fața lui Dumnezeu, răspunderea de a-și folosi capacitățile, nu de a-și etala eul; de a lucra spre a face bine, și nu pentru slava deșartă. – TSS 111.

Forma lipsită de viață

Trebuie să ne ridicăm la un nivel mai înalt de activitate. Este nevoie ca Duhul lui Isus să umple de viață sufletul lucrătorilor. Atunci, planurile și metodele lor de lucru vor câștiga suflete pentru Isus Hristos. În bisericile noastre mari, unde sunt mulți copii și tineri, există pericolul de a conduce Școala de Sabat, în așa fel încât să ajungă o simplă formă lipsită de viață, căreia îi lipsește Isus. – TSS 14.

Alegerea conducătorilor

Femeile creștine pot să exercite o influență bună asupra tinerilor și copiilor. Capacitățile lor sunt talente încredințate de Dumnezeu și trebuie să fie consacrate pe deplin în slujba Domnului. Mulți înțeleg repede și execută cu eficiență, dar au nevoie de o legătură strânsă cu Dumnezeu. Ei vor căuta metode și căi noi prin care să dezvolte caracterul și să-i învețe pe tineri cum să folosească talentele primite de la Dumnezeu. [165]

Când sunt aleși diriginții, asigurați-vă că nu predomină preferințele personale, ci puneți în poziții de răspundere oameni despre care sunteți convinși că Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și care vor face din Dumnezeu sfătuitorul lor. Oricât de strălucit ar putea să fie intelectul, fără dragoste și temere de Dumnezeu, va fi un eșec. Domnul Isus a zis: „Fără Mine, nu puteți face nimic”. Alegerea diriginților nu ar trebui să fie lăsată la dispoziția elevilor Școlii de Sabat. Schimbarea frecventă a diriginților va fi un avantaj pentru școală, deoarece mintea unui singur om nu trebuie să modeleze mintea tuturor celorlalți. El ar putea să aibă unele calități excelente, și totuși să fie deficitar în alte lucruri. Cel ales în locul lui ar putea să fie eficient acolo unde el este deficitar. Mințile și calitățile diferite vor aduce idei noi, direcții noi de gândire, iar acest aspect este important. Totuși, mai presus de orice altceva, alegeți-i pe aceia care trăiesc adevărul cu simplitatea sufletului, care îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El și care învață în școala Sa. Astfel de oameni îi vor conduce pe elevi înainte și în sus. Sub îndrumarea unor instructori înțelepți, elevii vor dobândi un interes sporit pentru Cuvântul lui Dumnezeu și vor avea o înțelegere mai profundă a Scripturilor. Hristos să fie tema fiecărei lecții. Lecțiile pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi sunt de importanța cea mai mare. – TSS 83,84.

Sfat adresat conducătorilor

În Școlile noastre de Sabat este necesară o lucrare serioasă, iar cei care administrează școlile acestea ar trebui să caute să acționeze cu înțelepciune și tact. **[166]** Lucrul cu mințile oamenilor constituie o ocupație importantă și exigentă, pentru a lăsa impresii corecte și pentru a forma corect caracterele. Învățătorul înțelept este cel care caută să scoată la iveală aptitudinile și capacitățile elevilor, în loc de a se strădui fără încetare să ofere învățături.

De mai multe ori, am primit scrisori în care sunt întrebată cu privire la datoriile dirigintelui Școlii de Sabat. Unul care s-a simțit întristat, pentru că nu a putut să stârnească un interes mai adânc din partea instructorilor și elevilor, a spus că și-a luat mult timp spre a sta de vorbă cu ei, explicându-le tot ce a crezut că este important să înțeleagă, și totuși părea că există o mare lipsă de interes. Ei nu erau impresionați de religie. Aș dori să-i spun acestui frate sincer și oricărui altuia care ar putea să lucreze în dificultăți asemănătoare: Cercetează spre a vedea, dacă nu ești tu cel răspunzător într-o mare măsură pentru lipsa acestora de interes religios.

Remarcile obositoare

Mulți încearcă să facă prea mult și nu reușesc să-i încurajeze pe instructorii și pe elevii lor să facă tot ce pot. Ei au nevoie de simplitate și de zel religios. Ei rostesc cuvântări lungi și seci în Școala de Sabat și în adunările instructorilor, obosind atât mintea instructorilor, cât și mintea elevilor. Astfel de remarci sunt într-o mare măsură ne la locul lor. Ei nu își adaptează învățătura la nevoile reale ale școlii și dau greș în a atrage inimile, deoarece inima lor însăși nu este plină de simpatie spirituală. Ei nu își dau seama că, **[167]** prin discursurile lor lungi și obositoare,ucid interesul și dragostea pentru școală....

Când inima lor este adusă în armonie cu Hristos, când El locuiește în ei printr-o credință vie, lucrătorii nu vor vorbi nici pe jumătate așa de lung și nu vor arăta nici pe jumătate din istețimea lor, așa cum fac unii acum, ci lucrurile pe care le vor spune cu dragoste și simplitate vor atinge inima, iar ei vor ajunge să simtă îndeaproape cu instructorii, elevii și membrii bisericii.

Puterea simplității

Adevăratul educator va purta cu el mintea ascultătorilor lui. Cuvintele lui vor fi puține, dar convingătoare. Ele vor veni din inimă, vor fi pline de simpatie și vor fi încălzite de dragostea față de sufletele prețioase. Avantajele lui școlare ar putea să fie reduse, iar el ar putea să aibă doar o mică aptitudine naturală, dar dragostea pentru lucrare și dispoziția de a lucra cu umilință îl vor face în stare să stârnească un interes adânc atât în instructori, cât și în elevi. Inima celor tineri va fi atrasă la el. Lucrarea lui nu va fi doar o formalitate. El ar putea să fie în stare să scoată, atât de la instructori, cât și de la elevi, comori prețioase de adevăr spiritual și intelectual și, astfel, în timp ce îi educă pe alții, el se va educa pe sine. Elevii nu vor fi uimiți de parada cunoștințelor lui profunde, ci vor spune într-un limbaj simplu ce impresie a lăsat lecția asupra minții lor. Rezultatul va fi un interes viu și adânc față de școală. Prin simplitatea Evangheliei lui Hristos, el a reușit să ajungă la ei, acolo unde s-au aflat. **[168]** Inima lor este sensibilizată, iar acum el poate să o modeleze după chipul Domnului său.

Un intelect ascuțit poate să fie un avantaj, dar puterea unui educator se află în legătura inimii lui cu Cel ce este Lumina și Viața lumii. El îi va iubi pe oameni și va căuta mereu să-i aducă la un nivel mai înalt. El nu va da vina întotdeauna pe alții, ci inima lui va fi plină de milă. El nu va fi mare în proprii ochi, nici nu va căuta fără încetare să-și susțină și să-și întărească

propria demnitate, ci umilința lui Isus va fi personificată în viața lui. El va simți adevărul cuvintelor lui Hristos: „Fără Mine, nu puteți face nimic”. Lucrători de acest fel sunt foarte necesari. Dumnezeu va conlucra cu ei. „Învățați de la Mine”, spune Hristos, „căci eu sunt blând și smerit cu inima”. Mulți care sunt angajați în lucrarea Școlii de Sabat au nevoie de iluminare divină. Lor le lipsește vederea spirituală, care să-i facă în stare să înțeleagă nevoile acelorora pentru care lucrează....

Evitarea criticii și asprimii

Diriginți ai Școlii de Sabat, nu certăți și nici nu vă plângeți niciodată în fața instructorilor, sau elevilor. Dacă doriți să influențați școala spre bine, lăsați biciul deoparte și exercitați o influență ce inspiră atmosfera cerului, care îi va face pe toți să vă urmeze. Când alcătuiți planuri și regulamente pentru școală, faceți ca acestea să reprezinte, pe cât posibil, vocea elevilor. În unele școli există un spirit aspru, de critică. Se discută mult despre forme și reguli, în timp ce subiectele mai importante, mila și dragostea lui Dumnezeu, [169] sunt neglijate. Toți să fie voioși. Dacă sufletul unora este cuprins de nori, să iasă afară și să facă exerciții la lumina soarelui, înainte de a intra la Școala de Sabat. O mamă care vorbește mereu despre descurajările ei și se plânge de lipsa de apreciere a copiilor nu poate să exercite un control corespunzător asupra lor. Tot așa este și în cazul vostru, instructori și diriginți. Dacă vedeți o lipsă, nu vă micșorați influența, vorbind despre ea, ci exercitați, într-o modalitate tăcută, influențe care vor corecta răul acela. Plănuiți și cercetați spre a afla modul în care puteți să aveți o școală bine organizată și disciplinată. – TSS 16-19.

Observația unui copil

Într-o ocazie, un conducător la nivel superior al Școlilor de Sabat s-a adresat unei grupe și a ținut o cuvântare foarte lungă, seacă și neinteresantă. O mamă a întrebato pe fiica ei de zece ani dacă i-a plăcut și, de asemenea, „Ce a zis pastorul?” Micuța a răspuns: „El a vorbit..., a vorbit... și a vorbit... și nu a spus nimic”. Așadar, noi nu vrem niciun astfel de raport cu privire la munca noastră. Vrem cea mai bună educație pentru lucrarea pe care putem să o obținem pentru noi înșine, așa încât să avem succes în a le prezenta altora lucrurile pe care le-am învățat. – TSS 111,112.

Punctualitatea

Faptul că mulți întârzie întotdeauna în Sabat dimineața este o deficiență tristă. Ei sunt foarte [170] atenți cu privire la timpul propriu, și nu pot să își permită să piardă nicio oră din el, dar când este vorba de timpul Domnului, singura zi din cele șapte, pe care Domnul o declară a fi ziua Sa și ne cere să o dedicăm Lui, o parte destul de mare din timp este risipită cu dormitul târziu dimineața. În privința aceasta, ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu. Faptul acesta îi face să rămână în urmă în toate lucrurile, aduce confuzie în familie, iar în cele din urmă face întreaga familie să întârzie la Școala de Sabat și, probabil, la celelalte servicii divine. Prin urmare, de ce nu putem noi să ne trezim devreme, odată cu păsările, și să-I aducem laude și mulțumiri lui Dumnezeu? Încercați să faceți așa, frați și surori, și veți vedea că va fi un beneficiu nu numai pentru ceilalți, ci voi înșivă veți obține binecuvântări îmbelșugate. – *Youth's Instructor*, 19 martie, 1879.

Punctualitatea și fermitatea sunt foarte importante în lucrarea lui Dumnezeu. – 3T 500.

Începeți la ora stabilită

Adunările pentru studiu și rugăciune nu trebuie să fie plictisitoare. Dacă este posibil, toți să fie prezenți la ora stabilită, iar dacă sunt unii care întârzie, care vin după o jumătate de oră, sau după cincisprezece minute, să nu fie așteptați. Chiar dacă sunt prezenți numai doi, aceștia pot

să ceară împlinirea făgăduinței. Adunarea să înceapă la ora stabilită, dacă este cu putință, indiferent dacă sunt prezenți puțini, sau mulți. – *Review and Herald*, 30 mai, 1871. [171]

Tratarea copiilor care greșesc

În lucrarea Școlii de Sabat vom fi nevoiți să ne ocupăm de cei care fac greșeli, care cad în păcat. În Cuvântul Său, Domnul Hristos ne dă lecții foarte clare cu privire la tratarea celor greșiți, dar mulți au dat greș în a aplica lecțiile acestea. Ei nu le-au studiat și nu le-au pus în inima lor, așa încât Duhul Sfânt să poată ilumina înțelegerea întunecată, să înmoaie și să sfărâme inima de piatră atât a instructorului, cât și a elevului. Duhul Sfânt va face inima să fie sensibilă, plină de simpatie, și o va elibera de mândrie și egoism.

Copiii din Școala de Sabat sunt înclinați să facă lucruri care îl vor supăra pe instructor, din cauza purtării lor necuviincioase. Totuși, instructorul nu trebuie să adreseze cuvinte tăioase și să manifeste un spirit nestăpânit, deoarece, astfel, el nu va folosi sabia Duhului, ci armele lui Satana. Deși purtarea necuviincioasă a elevului creează o situație dificilă, iar răul trebuie să fie corectat, regulile trebuie să fie respectate și dreptatea trebuie să fie făcută, totuși instructorul să rămână pe calea Domnului și să îmbine dreptatea cu mila. Să privească la crucea de pe Golgota și să vadă cum s-au întâlnit acolo mila și adevărul, cum s-au sărutat dreptatea și pacea. Acolo, omul poate să fie împăcat cu Dumnezeu, prin jertfa divină. Când contemplați dragostea lui Hristos, inima voastră va fi sensibilizată spre a-i trata pe copii ca pe niște membri mai tineri ai familiei Domnului. Dacă vă aduceți aminte că ei sunt proprietatea lui Hristos, [172] veți avea înclinația de a-i trata în modalitatea în care Domnul Hristos v-a tratat pe voi.

Faptul că sunt tratați cu asprime nu-i va ajuta niciodată pe tineri să-și vadă greșelile, nici nu-i va ajuta să se schimbe. Regulile și regulamentele școlii să fie aplicate în spiritul lui Isus, iar când este necesară mustrarea, lucrarea aceasta neplăcută să fie făcută cu tristețe amestecată cu dragoste. Să nu simțiți că aveți datoria să-i muștrați pe copii în public, umilindu-i în fața întregii școli. Lucrul acesta nu va fi un exemplu potrivit pentru copii, ci va fi ca o sămânță ce va aduce un rod asemănător. Nu publicați niciodată greșelile vreunui copil în afara cercului în care trebuie să fie cunoscute, deoarece, dacă faceți așa, se va crea simpatie față de cel greșit, lăsând în minte impresia că a fost tratat nedrept. Prin demascarea celui greșit, acesta ar putea fi aruncat pe terenul de luptă al lui Satana și, din momentul acela, ar putea să meargă treptat tot mai jos. Domnul Hristos are o îndelungă răbdare cu noi, iar noi trebuie să fim asemenea Lui. El nu ne respinge din cauza greșelilor noastre, ci ne muștră cu duioșie și ne atrage aproape de El cu dragoste.

Înțelepciunea și răbdarea necesară

Dacă instructorii văd că este imposibil să-l facă pe un elev să se supună disciplinei grupei, elevul să fie mutat în altă grupă, deoarece este posibil ca un alt instructor să fie în stare să corecteze greșeala. Un instructor poate să aibă o aptitudine care altuia îi lipsește, dar dacă puteți, căutați să câștigați încrederea tinerilor și să-i legați de inima voastră prin legăturile dragostei și simpatiei, [173] ca să câștigați suflete pentru Hristos. Caracterul unui băiat obraznic, îndărătnic și independent poate să fie schimbat.

Deși este necesar să manifestați dragoste și simpatie față de elevii voștri, a fi părtinitor este o slăbiciune evidentă și stârnește suspiciune și gelozie. Copiii observă repede preferințele instructorului, iar elevul favorizat își compară adesea puterea, aptitudinea și talentul cu acelea pe care le manifestă instructorul în conducerea grupei. El poate să decidă să preia conducerea și, dacă instructorul nu are harul lui Hristos, acel elev va da pe față slăbiciune, va ajunge nerăbdător, critic și aspru. Spiritul acesta va fi împărțit de ceilalți elevi și va da naștere unui efort combinat pentru câștigarea supremației. Dacă manifestă stăpânire de sine și, prin harul

lui Hristos, ține frâul cu o mână fermă și răbdătoare, instructorul îl va liniști pe cel obraznic, își va păstra respectul de sine și va impune respectul elevilor lui. Îndată ce ordinea este restabilită, instructorul să dea pe față bunătate, blândețe și dragoste. Poate că elevul răzvrătit se va ridica din nou și din nou, dar nu vă îngăduiți un temperament pripit. Nu-i vorbiți aspru celui ce face răul, descurajând un suflet care se luptă cu puterile întunericului. Fiți liniștiți și înălțați-vă inima în rugăciune către Dumnezeu, cerând ajutor. Îngerii se vor apropia de voi și vă vor ajuta să înălțați stindardul împotriva vrăjmașului, iar în loc de a-l îndepărta pe cel greșit, veți fi în făcuți în stare să câștigați un suflet pentru Hristos. – TSS 77-80. [174]

Cum să câștigați respectul

Instructorii trebuie să înțeleagă faptul că, oricare ar fi natura unei dificultăți, ei trebuie să o trateze cu spiritul lui Isus. Nu înfrunțați combativitatea cu combativitate. Vă veți confrunța cu îndărătnicia, încăpățânarea, nepăsarea și ușurătate, dar manifestați bunătate și dragoste în orice situație critică și, prin răbdare și stăpânire de sine, păstrați simpatia copiilor și dați-le dovezi prin care să știe că singura voastră dorință este să le faceți bine. Arătați-le elevilor că aveți încredere în ei. Vizitați-i acasă și invitați-i la voi acasă. Faceți să se vadă că îi iubiți cu adevărat, nu numai prin vorbe, ci și prin fapte.

Instructorul nu trebuie să facă nicio declarație specială cu privire la autoritatea lui, deoarece singura cale prin care poate să câștige respectul elevilor lui este un comportament asemenea lui Hristos, manifestând bunătatea și amabilitatea creștină. Instructorul trebuie să-i educe pe elevi, așa cum Domnul Hristos i-a educat pe ucenicii Săi. El trebuie să lase în urmă impresii pe care timpul nu poate să le ștergă. Influența lui să-i modeleze pe elevi după Modelul divin și, dacă va face așa, numai veșnicia va putea să confirme valoarea muncii lui. Instructorul trebuie să învie în elevii lui natura morală și să le inspire o dorință de a răspunde la lucrările divine.

Zdrobirea voinței elevului

Cei care sunt egoiști, irascibili, aspri, duri, dictatoriali, cei care nu iau în considerare cu atenție simțămintele altora, nu ar trebui să fie aleși niciodată instructori. [175] Ei vor avea o influență dezastruoasă asupra elevilor, modelându-i după caracterul lor și perpetuând astfel răul. Dacă un copil este neascultător, oamenii care au un astfel de caracter vor face efortul de a zdrobi voința acestuia, dar Domnul Hristos nu a autorizat nicio astfel de modalitate de a-i trata pe cei greșiți. Prin înțelepciunea cerească și prin blândețea și smerenia inimii, instructorii pot fi în stare să îndrume voința elevului și să o conducă pe calea ascultării, dar nimeni să nu își imagineze că simpatia elevului poate să fie câștigată prin amenințări. Noi trebuie să lucrăm, așa cum a lucrat Domnul Hristos.

Mulți subestimează răul unei greșeli personale, dar recunosc pe deplin influența ei, când aceeași greșeală este săvârșită de altul. La fiecare pas întâlnim oameni care sunt întru totul neștiutori cu privire la faptul că au trăsături ce trebuie să fie schimbate. Alții sunt în stare să-și vadă trăsăturile de caracter discutabile, dar când sunt muștrați, își imaginează că au fost judecați greșit. Instructorul să-și cerceteze îndeaproape propria inimă, în lumina veșniciei, ca să le poată da elevilor lui un exemplu cu privire la ce anume dorește ca ei să fie. El trebuie să învețe zi de zi în școala lui Hristos, rămânând în Hristos așa cum mlădițele rămân în viță, ca să le poată împărtăși altora ce a primit el de la Hristos.

Disciplina personală

Instructorul care îi disciplinează pe elevii lui trebuie să ajungă mai întâi el însuși sub stăpânirea lui Hristos. Domnul Isus a zis: „Cel ce vine după Mine nu va umbla în întuneric, ci va

avea lumina vieții”. [176] Dacă aveți iluminarea divină, puteți să lucrați așa cum a lucrat Hristos, deoarece lumina Sa poate să strălucească prin voi pe calea fiecărui păcătos nepocăit cu care sunteți în legătură. Sunteți voi cu adevărat niște învățători ai căii lui Dumnezeu? Dacă sunteți niște instructori convertiți, veți fi în stare să câștigați, nu să alungați; veți fi în stare să atrageți, nu să respingeți sufletele pentru care a murit Hristos. Veți păzi și veți îngriji de oile și de mieii turmei lui Hristos. Dacă rătăcesc, nu veți lăsa oile să piară, ci veți merge să le căutați și să le salvați pe cele pierdute. Tot cerul va fi gata să vă ajute în lucrarea aceasta bună. Îngerii vă vor ajuta în efortul de a găsi cheia inimii celor mai neastâmpărați și mai incorigibili. Veți primi un har și o putere deosebită prin Hristos, care este în stare să vă ajute din plinătatea Sa nemăsurată. Atunci, veți fi calificați pentru a ajunge conlucrători cu Dumnezeu, una cu Hristos în efortul vostru de a-i salva pe cei pierduți, iar rodul muncii dragostei voastre se va vedea nu numai în prezent, ci și în veșnicie. – TSS 80-82.

Aduceți-vă aminte de propria copilărie

Atât unii părinți, cât și unii profesori par să uite că au fost și ei odată copii. Ei sunt aroganți, reci și lipsiți de simpatie. Ori de câte ori vin în contact cu cei tineri – acasă, la școală, la Școala de Sabat, la biserică – ei păstrează același aer de autoritate, iar chipurile lor poartă, de regulă, o expresie sobră, respingătoare. [177] Ei nu scuză cu nimic voioșia copilărească, sau neastâmpărul caracteristic copiilor și tinerilor. O astfel de disciplină nu se aseamănă cu cea folosită de Hristos. Copiii astfel educați se tem de părinții și profesorii lor, însă nu îi iubesc; ei nu le pot mărturisi acestora experiențele lor copilărești. Unele dintre cele mai valoroase trăsături de caracter sunt reprimite cu ură, așa cum vine o rafală de vânt asupra unei plante firave.

Zâmbiți, părinți; zâmbiți, profesori. Dacă inima vă este tristă, nu lăsați ca fața voastră să arate acest lucru. Lăsați ca strălucirea soarelui, ce pornește dintr-o inimă iubitoare, mulțumitoare, să vă lumineze chipul. Renunțați la autoritatea de fier, adaptați-vă la nevoile copiilor și faceți-i să vă iubească. Trebuie să le câștigați dragostea, dacă vreți să le întipăriți în inimă adevărul religios. – FE 68.

Puterea tăcerii

Cei care doresc să-i stăpânească pe alții trebuie să se stăpânească mai întâi pe ei înșiși. Dacă îi tratați cu furie pe copii, sau pe tineri, nu veți face decât să le stârniți resentimentele. Când un părinte, sau un instructor își pierde răbdarea și este în pericolul de a vorbi neînțelept, este mai bine să păstreze tăcerea. Tăcerea deține o putere minunată.

Instructorul să se aștepte să întâlnească înclinații pervertite și inimi împietrite. Totuși, când se ocupă de astfel de copii, să nu uite niciodată că el însuși a fost cândva un copil care a avut nevoie de disciplină. Chiar acum, cu toate avantajele vârstei, educației și experienței, [178] el greșește adesea și are nevoie de milă și răbdare. În educarea tinerilor, instructorul trebuie să ia în considerare că tratează cu oameni care au înclinații spre rău asemănătoare cu ale lui. Ei au de învățat aproape totul, iar unora le este mult mai dificil să învețe, decât le este altora. Instructorul să se poarte răbdător cu copilul care învață mai greu, să nu-i mustre neștiința, ci să folosească fiecare ocazie de a-l încuraja. El trebuie să se poarte foarte duos cu copiii sensibili și iritabili. Simțul propriilor nedesăvârșiri ar trebui să-l determine să manifeste fără încetare simpatie și răbdare față de cei care se luptă cu dificultăți asemenea lui.

Regula Mântuitorului – „Ce voiți să vă facă oamenii, aceea faceți-le și voi la fel” – ar trebuie să fie regula tuturor celor ce își asuma lucrarea de a-i educa pe copii și tineri. Aceștia sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului, împreună moștenitori cu noi ai harului vieții. Regula

lui Hristos trebuie să fie respectată cu sfințenie în tratarea celor mai tineri, mai neștiutori, mai înclinați spre gafe și chiar în tratarea celor ce greșesc și sunt răzvrățiți....

Brațele întinse ale lui Hristos

Învățătorul divin are răbdare cu cei greșiți pe tot parcursul pervertirii lor. Dragostea Sa nu se răcește, iar eforturile Sale de a-i câștiga nu încetează. El așteaptă cu brațele întinse să le spună bun venit din nou și din nou celor greșiți, răzvrățiți, și chiar celor apostaziați. Inima Sa este mișcată de neajutorarea copilașilor supuși unui tratament aspru. Strigătul suferinței omenești nu ajunge niciodată în zadar la urechile Sale. Deși **[179]** toți sunt prețioși în ochii Săi, cei necizelați, ursuzi, încăpățânați atrag cel mai mult simpatia și dragostea Sa, deoarece El gândește de la cauză la efect. Acela care este ispitit cel mai ușor și care este cel mai înclinat să greșescă este obiectul special al preocupării Sale.

Fiecare părinte și fiecare instructor ar trebui să cultive atributele Aceluia care Se identifică pe Sine cu cei necăjiți, suferinzi și ispitiți. Ei ar trebui să fie niște oameni care „pot fi îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și ei sunt cuprinși de slăbiciune”. Domnul Isus ne tratează cu mult mai bine decât merităm, iar noi trebuie să-i tratăm pe ceilalți, așa cum ne-a tratat El. Comportamentul niciunui părinte, sau instructor nu este justificabil, dacă este diferit de comportamentul pe care L-ar avea Mântuitorul în circumstanțe asemănătoare. – TSS 119-121.

Disciplina și ordinea sunt importante

În Școlile noastre de sabat ar trebui să fie disciplină și ordine. Copiii care participă la școlile acestea ar trebui să prețuiască privilegiile de care se bucură și să li se ceară să respecte regulamentele școlii. – TSS 7,8.

Dacă Hristos locuiește în inima instructorului, prin credință, păcatul i se va părea revoltător. Deși va avea dragoste, bunătate și duioșie față de elevii aflați în grija lui, el va simți că, în calitate de slujitor credincios, trebuie să-i disciplineze și să păstreze ordinea în grupa lui. Dacă adevărul este cultivat, dragostea Mântuitorului se va da pe față **[180]** în cuvinte și comportament. Cuvântul lui Dumnezeu nu este o literă moartă pentru el și nu va sluji doar de formă, ci din toată inima. – TSS 25,26.

Păstrarea stăpânirii de sine

Elevii din grupa voastră pot să fie perversi, încăpățânați și înclinați spre rău și pot să pună la grea încercare răbdarea voastră, totuși, inima lor este un pământ în care puteți să semănați semințele cerești, ce vor aduce un rod spre bine. Dacă nu este umplut cu Duhul lui Dumnezeu, instructorul se va descuraja, își va pierde stăpânirea de sine și, prin cuvinte pripite, printr-o muștrare aspră, poate să își piardă toată influența, ducându-și lucrarea la eșec. – TSS 44.

Mustrea, acuzarea și cearta sunt nefolositoare

Când elevii voștri manifestă un spirit de agitație și răutate, nu va fi de niciun folos să-i muștrați, să-i acuzați și să-i certați. Aduceți-vă aminte că trebuie să fiți niște conlucrători cu Dumnezeu plini de răbdare și că tot cerul este lucrarea pe care o faceți, iar orice parte din lucrarea lui Dumnezeu înseamnă trudă sufletească. „Fiți oameni, întăriți-vă”. Cereți-I Domnului vostru, care s-a supus umilirii și a suportat moartea pe cruce, să vă spună ce dorește să faceți. Folosiți-vă toate talentele care v-au fost încredințate și puneți-vă talanții la schimbător. Prin harul lui Hristos, veți fi în stare să faceți o lucrare prețioasă pentru Domnul. Bogăția resurselor divine este la dispoziția voastră și, prin rugăciune și credință, **[181]** puteți să vă bazați pe făgăduințele lui Dumnezeu și să vi le însușiți pentru nevoile voastre.

Puterea dragostei

Consacrați-vă pe voi înșivă și tot ce aveți în slujba Aceluia care v-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru voi. Domnul Isus spune: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”. Cuvintele acestea înseamnă la fel de mult în lucrarea Școlii de Sabat, ca în lucrarea de slujire pastorală. Acum este ocazia de aur pentru a semăna semințe prețioase, care vor răsări și vor aduce roade spre viața veșnică. Acum puteți să fiți o mireasmă de viață spre viață, deoarece, când sunteți în stare să le împărtășiți altora adevărul pe care l-ați obținut printr-o experiență adâncă, acest adevăr are o putere dătătoare de viață ce va impresiona inimile și le va atrage la Isus. Când Isus îi atrage pe oameni, iar colaboratorii Săi lucrează în armonie cu El, inima care nu va fi impresionată și supusă de puterea dragostei divine ar trebui să fie cu adevărat împietrită. TSS 69,70.

Competițiile și premiile

În Sabat dimineață [adunarea de tabără din Marshaltown, Iowa, 16 august, 1884], un mare grup de oameni s-a adunat pentru Școala de Sabat. Grupele au fost organizate îndată, incluzându-i pe toți, cu excepția câtorva care au ales locuri afară din cort. Totuși, aceștia nu au fost lăsați singuri, ci au fost numiți instructori și s-au format două sau trei grupe interesante. Toți erau ocupați ca albinele și pretutindeni, în cort și afară, se auzea un tumult de voci. **[182]** Școala a fost condusă bine și ordonat, iar mie dezbaterile mi s-au părut foarte interesante.

La cerere, am vorbit aproximativ treizeci de minute, avertizându-i să nu îngăduie ca Școala de Sabat să degenereze într-o simplă rutină formală. Să nu căutăm să imităm școlile de duminică, nici să menținem interesul prin oferirea de premii. Premiile vor crea rivalitate, invidie și gelozie, iar unii dintre cei mai sârguincioși și mai vrednici nu vor beneficia de recunoaștere. Elevii să nu încerce să vadă cât de multe versete sunt în stare să învețe și să repete, deoarece faptul acesta îi va suprasolicita pe copiii ambițioși, iar ceilalți se vor descuraja.

Nu încercați niciuna dintre aceste metode în Școlile voastre de Sabat, ci diriginții și instructorii să facă toate eforturile, pentru ca școlile lor să fie interesante și pline de viață. Ce binecuvântare ar fi, dacă toți i-ar învăța pe alții, așa cum i-a învățat Isus! El nu a căutat să atragă atenția prin elocvență, sau printr-o grandoare ce copleșește sentimentele. Dimpotrivă, limbajul Său a fost clar, iar gândurile Sale au fost explicate cu simplitatea cea mai mare, deși vorbea cu o seriozitate plină de dragoste. Când îi învățați pe alții, fiți cât se poate mai asemănători cu El. Faceți dezbaterile să fie interesante. Instructorii să arate că au învățat lecția pe deplin și că sunt foarte interesați de ea. Să nu aibă loc interpretări ușurate sau superficiale ale Scripturilor, ci fiecare să fie pregătit să meargă până în profunzimea subiectului prezentat. – TSS 110,111. **[183]**

Școala de Sabat și serviciile divine

Fratele E a făcut ca Școala de Sabat din _____ să fie un subiect de mare interes. Ea a absorbit atenția tinerilor, dar celelalte îndatoriri religioase au fost neglijate. Adesea, după ce Școala de Sabat se încheia, dirigințele și câțiva instructori, precum și un număr destul de mare de elevi, se întorceau acasă pentru a se odihni. Ei simțeau că responsabilitatea lor pentru ziua aceea s-a încheiat, și nu mai au alte îndatoriri. Când clopotul suna pentru ora de serviciu divin public, oamenii care plecau de acasă și se îndreptau spre casa de închinare întâlneau o mare parte din cei de la școală întorcându-se acasă. Oricât de important era serviciul divin, interesul unei mari părți din cei de la Școala de Sabat nu a putut fi stârnit spre a simți vreo plăcere pentru învățătura dată de pastor cu privire la subiectele biblice importante. Deși mulți copii nu au

participat la serviciul divin public, nici cei care au rămas nu au fost avantajați de cuvintele rostite, deoarece au simțit că serviciul divin a fost o solicitare obositoare. – TSS 7.

Grupe mici de păzitori ai Sabatului

Grupele de păzitori ai Sabatului pot să fie organizate în multe locuri. Adesea, ele nu vor fi mari, dar nu trebuie să fie neglijate. Ele nu trebuie să fie lăsate să moară, din cauza lipsei de efort personal corespunzător și a învățaturii. Aceste grupe nu ar trebui să fie lăsate singure înainte de vreme. Înainte de a le lăsa pentru a merge într-un alt teritoriu, asigurați-vă că acolo rămân oameni care înțeleg adevărul, sunt bine întemeiați în credință și au interes pentru fiecare ramură a lucrării.... [184]

S-a dovedit că în câmpul misionar, oricare ar fi talentul predicatorului, dacă partea practică este neglijată, dacă oamenii nu sunt învățați cum să lucreze, cum să organizeze adunările, cum să ia parte la lucrarea misionară și cum să-i câștige pe alții cu succes, lucrarea va fi aproape un eșec. De asemenea, în lucrarea Școlii de Sabat este mult de făcut spre a-i face pe oameni să își înțeleagă obligația și să își îndeplinească partea. Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru El, iar pastorii ar trebui să îndrume eforturile lor. – TSS 109.

Școala de Sabat din adunările de tabără

Dragi frați și surori care participați la adunările noastre de tabără, dorim să vă adresăm câteva cuvinte cu privire la Școlile noastre de Sabat. Aceasta este una dintre ramurile importante ale lucrării, și nu trebuie să fie lăsată la voia întâmplării, sau în dezordine. Dacă școlile acestea sunt organizate așa cum ar trebui, eforturile făcute la amvon pentru a prezenta adevărul într-o modalitate care să câștige suflete ar putea să fie sporite, iar dacă lucrarea făcută este continuată de instructorii Școlii de Sabat, se va realiza un mare bine. Lucrătorii ar trebui să fie niște oameni practici, din categoria celor care au o legătură vie cu Dumnezeu, care au plăcerea de a studia personal, care vor dedica timp și seriozitate lucrării lor, și nu vor fi mulțumiți, până când nu vor vedea că s-a realizat ceva.... [185]

Este important ca lucrările din Școlile de Sabat de la adunările noastre de tabără să fie conduse cu promptitudine, ordine și eficiență. Atunci, Școlile de Sabat din diferitele noastre biserici vor avea un model corect, pentru oamenii care se vor întoarce acasă. Nu îngăduiți ca treburile administrative și alte interese să desființeze Școala de Sabat, așa încât aceasta să fie considerată un domeniu lipsit de o importanță deosebită. – TSS 12-14.

Recomandarea cursurilor de pregătire în bisericile locale

Învățăturile cu privire la conducerea Școlii de Sabat ar trebui să fie date, în mare măsură, în bisericile locale, deoarece lucrarea poate să fie făcută direct, iar rezultatele vor fi mai durabile. Această lucrare nu necesită slujirea pastorilor. Ei ar trebui să fie liberi să se ocupe de preocupările spirituale ale oamenilor. Ei trebuie să-i învețe pe alții ce să facă, și să-i îndrume pe oameni cum să vină la Domnul și cum să-i conducă pe alții la El. – TSS 113,114.

Convențiile Școlii de Sabat

[Remarcile următoare sunt făcute de E.G.White în cadrul comitetului Conferinței Generale de la Lake Gogua, lângă Battle Creek, Michigan, 14 iulie, 1890. Ea a răspuns la întrebările puse de diferiți pastori. Întrebările legate de Școala de Sabat sunt citate aici.]

Întrebare: Sora White, Credeți că lucrarea detaliată de instruire a lucrătorilor Școlii de Sabat ar trebui să se afle sub conducerea aceleiași persoane? [Adică a celui care conduce instruirea colportorilor, a misionarilor și a celor ce susțin clase de gătit în adunările noastre de tabără.] [186]

Răspuns: Exact. Nu este loc pentru aceasta. Instruirea lucrătorilor Școlii de Sabat trebuie să fie făcută, dar ea își are locul și timpul ei.

Întrebare: Presupuneți că ar trebui să convoace o convenție a Școlii de Sabat, iar instructorii să se adune în scopul acesta?

Răspuns: Aveți întru totul dreptate. Adunați-i pe toți cei implicați în această lucrare și nu-i țineți pe toți participanții la adunarea de tabără pentru a asculta acele lucruri. Ei nu au de făcut o lucrare specială în această ramură. Timpul este prea prețios pentru a fi folosit în felul acesta.
– TSS 114.